

WESTERN

A. Berenson

METAK U LEĐA

BROJ 189 • 3 DINARA

R
ROTO
BIBLIOTEKA
X-100

WESTERN

189

1990

A. Berenson

METAK U LEĐA

X-100

Urednici izdanja
PIROŠKA MATIĆ
JOVAN ČANADANOVIĆ

Recenzent
P. POPOVIĆ

Lektor
J. VIDA KOVIĆ

Izdaje i štampa Novinsko, izdavačko i štamparsko preduzeće u društvenoj svojini »Dnevnik« Novi Sad, Vojvodanskih brigada 7, telefon (021) 621-555 ● Žiro-račun 65700—603—6350 ● Direktor »Dnevnika«: Dušan Tomić ● Odgovorni urednik Milorad Predojević ● Grafički urednik: Juliš Arvanitidis ● Sekretar redakcije: Zdenka Karabasil ● Korektor: Jovan Uglješin

METAK U LEĐA

Zaustaviše konje na brežljuku sa koga se jasno video grad u dolini ispod njih.

— To je Kervil! — reče Titus Streč.

— Ima oko sedam stotina stanovnika.

— Kervil ili neki drugi grad, to mi je sasvim svejedno — promrmlja riđokosi Hari Laredo. — Po čemu je značajan?

— Po tome što ima banku — odgovori Streč i svi se nasmejaše.

— A salun?

"

— Svakako ga ima — reče Don Falon. — Grad sa sedam stotina stanovnika ne može biti bez saluna. Svakako ih ima nekoliko.

— Sjahaćemo u glavnoj ulici, pred najvećim salunom — počeo da objašnjava Titus Streč. — Ujahaćemo, stati uz šank i popiti po čašu viskija.

— Zašto samo po jednu? — pobuni se Brad Krestlin, čiji je crven, baburast nos sa spletom žilica govorio o neskrivenoj ljubavi prema piću. — Jašemo već danima. Svi smo žedni i puni prašine.

— Zato što treba da opljačkamo banku, a ne da se opijamo — objasni Titus Streč. — Kad umaknemo sa novcem, u nekom od narednih gradova možemo ostati nekoliko dana i odmoriti se. Piće, drolje, kocka...

— Kad će to biti? — upita sumnjičavi Brad Krestlin i počeo se po neurednoj, prljavoj bradi.

— Zavisi od potere, Brade! I, prestani već jednom sa glupim pitanjima. Jeste li spremni? Možemo li da krenemo?

Ostala trojica zaklimalaše glavama.

— Onda, hajdemo! — reče Titus Streč i podbode konja.

*

Šankista je bio visok, debeo, okrugle glave, mesnatih obraza, sitnih, lukavih očiju i ćelav.

Kad su stali pred šank i nalaktili se, ispitivački ih je pogledao.

— Gospodo? — upitno je rekao. — Pivo ili viski?

— Četiri dvostruka viskija bez vode — naruči Titus Streč za sve.

Krupni čovek brzo napuni čaše i stavi ih pred njih.

— Šta ima novo u ovom gradu? — upita Titus Streč. — Deluje prilično mirno.

— Šta vas interesuje? — upita šankista.

— Sve — reče Titus.

— Ostajete li ovde?

— Zavisi. Tražimo posao. Da li je ovo bogat grad? Ima li u njemu posla?

— U gradu nema, ali ga ima na oklnim rančevima. Ovo je stočarski kraj, gospodo. Bogat stočarski kraj. A Kervil je glavno mesto ovog kraja. Zato ni grad nije siromašan. Naša stočarska banka je najjača u okruhu! — s ponosom je rekao.

Titus Streč je bio zadovoljan, jer je čuo ono što ga je interesovalo. Poslednjih nedelja njih četvorica nisu imali sreće. Poslednja uspela akcija bila im je pljačka poštanske kočije između Hantingtona i Vesli-Sitija. No, taj novac su već odavno potrošili u gradovima kroz koje su prolazili. Piće, žene, kocka...

Trebalo im je novca i zato su dojahali u Kervil.

Samo zato.

— Još jedno piće, gospodo? — uslužno upita šankista.

Brad Krestlin već htjede da odgovori potvrdno ali se trže kad primeti Titusov opominjući pogled.

— Ne, hvala — promrmljao je. — Da platimo.

*

Ostani tu i čuvaj konje — reče Titus Streč. — Mi idemo unutra. Kad čuješ pucnjavu, zaustavi svakog ko bude pokušao da uđe u banku.

— Kada da ga zaustavim? — upita Hari Laredo.

— Ubij ga!

— Bolje bi bilo da vi unutra ne pucate. Svi će odmah dotrčati da vide šta se događa — savetovao je Laredo.

— Ne želimo da pucamo. Ali, ako budemo morali...

Slegnuo je ramenima.

— Znaš i sam da nikad ne bude sve onako kako smo zamislili. Uvek se nađe neka budala koja povuče kolt.

Hari Laredo pripali ranije zavijenu cigaretu.

— Hajde, podite već jednom — promrmljao je. — Što pre počnete, pre ćete i završiti.

Ostala trojica polako udoše kroz pompezni ulaz u banku.

U sali u prizemlju bila su dva šaltera. Za jednim je sedeo mršav čovek uzanog lica. Na sebi je imao crno odelo i naočare sa okruglim, žičanim okvirom.

Iza drugog šaltera sedela je žena od oko trideset godina. Imala je crnu kosu i umorno lice. Iznad šaltera za kojim je sedela žena pisalo je »Isplata«, a iznad drugog »Uplata«.

Don Falon ostade na sredini prostorije, odakle je mogao da pazi na oba šaltera a Titus Streč i Brad Krestlin priđoše šalteru iza koga je sedela žena umornog lica.

Podigla je glavu i nezainteresovano ih pogledala.

— Gospodo? Šta mogu učiniti za vas?

Obojica istovremeno potegoše koltove i uperiše ih u njenu glavu.

— Daj novac! Brzo! — tiho reče Titus Streč.

Zapanjeno ih je gledala, kao da ne shvata šta se dešava.

— Hajde, požuri! Ne oklevaj! Ubicećemo te! — pomože mu u ubeđivanju Bred Krestlin.

Uzela je platnenu vreću i u nju brzo počela da ubacuje svežnjeve novčanica obema rukama.

Čelavi čovek iza drugog šaltera brzo dohvati kolt koji mu je stajao ispod pulta.

Hari Laredo mu sa daljine od pet metara ispali metak u glavu. U maloj, zatvorenoj prostoriji pucanj je odjeknuo kao pucanj iz topa.

Zena pogleda mrtvog čoveka čija je glava beživotno ležala na pultu i iz koje je isticala sveža, crvena krv i počeo da vrišti.

Brad Krestlin bez razmišljanja povuče obarač svog kolta i pogodi je u levo oko. Vrisak prestade kao da je presečen. Ženino telo kliznu sa stolice i pade na pod.

Brad Krestlin se sagnu i zgrabi pletnenu vreću koja je više od polovine bila puna novčanica.

— Hajdemo! — viknu Titus Streč — Bežimo odavde! Uskoro će ovde biti mnogo ljudi!

Istrčase napolje i baciše se u sedla.

Ljudi su sa svih strana trčali prema banci. Četvorica jahača koji su žestoko gonili svoje konje nekolicinu su prosto pregazili. Nalet konja u punom trku bacio ih je u prašinu.

Jedan od takvih, ležeći na putu, izvadi kolt, osloni se na lakat i pažljivo nanišani pre nego što je pritisnuo okidač.

Brad Krestlin se zanjihao u sedlu i ispusti vreću sa novcem. Bio je pogođen u leđa.

Pokušao je da okrene konja i da se vrati natrag, da bi uzeo vreću, ali stanovnici Kervila tada zapucaše sa

svih strana. Nekoliko metaka ga je istovremeno pogodilo, izbacilo iz sedla i usmrtilo. Pao je u prašinu pored vreće sa novcem i ostao nepomično da leži.

Ostala trojica za to vreme su uspele da odjašu iz grada i da se dokopaju puta koji je vodio prema planinama.

— Prokletstvo! Ubili su Brada! — vikao je Hari Laredo. — Ubili su ga a kod njega je bio novac!

— Da se vratimo? — upita Don Falon. — Tamo je bilo nekoliko hiljada dolara.

— Ne budi lud, Falone! — preseče dalji razgovor o tome Titus Streč. — Tamo svakako već pripremaju poturu i uskoro će krenuti za nama! Treba da jašemo što brže kako bi se dokopali brda i šume pre nego što nas stignu ovde, na otvorenom! Tamo gore ćemo imati bolje šanse da ih se oslobodimo!

— A novac?! — povika Don Falon. — Do đavola, Tituse, a novac?

Streč mu ne odgovori. Samo je podbo konja i ovaj pojuri još brže.

II

Na glavi je imao izgužvan i od znoja mastan šešir, namaknut na čelo da bi mu bar oči zaštitio od sunca. Lice mu je bilo duguljasto, mršavo i preplanulo. Inače, bio je vitak i snažan, neustrašiv i otporan na sve.

Zvao se Sebastijan Kord.

U Henderson—Sitiju, šerif značajno podiže obrve, posmatrajući ga ispitivački.

— Izgledaš sveže posle dugog puta, mladiću — rekao je. — Ubeđen sam da ćeš bez problema preći i onaj deo koji je još pred tobom.

— Da li je daleko? — upita mladić, silazeći iz sedla.

— Svakako da je daleko — klimnu šerif. — No, ništa nije tako daleko da se do tamo ne može stići. Imaš li nekog prijatelja u Arkdejlu?

Sebastijan je maramicom brisao kožnu traku na šeširu.

— Imam poznanika — rekao je.

— Kakvog poznanika?

— Jahali smo jedno vreme zajedno. Dogovorili smo se da obojica štedimo novac godinu dana, a zatim da se nademo i da ogradimo lep komad zemlje.

— To je dobra zamisao! — s odobravanjem klimnu šerif.

— I ja mislim da je dobra — osmehnu se Sebastijan.

— Čovek onda radi sam za sebe a ne za nekog gazdu — nastavi šerif. — Ovde se može naći dobra zemlja za obrađivanje. Nastavi putem kojim si i stigao ovamo. Idi na jug dok ne stigneš do Grin—Rivera, a zatim skreni na zapad do Arkdejla.

— Hvala, šerife.

— Učinićeš tako?

— Da.

— Preći ćeš dolinu, a to neće biti baš lako. Ali, imaš dobrog konja koji će to izdržati. Kad kreneš, ne zaustavljaj se osim noću, da bi spavao.

— Dobro, šerife.

Starac ga ispitivački pogleda.

— Bilo bi dobro da prvo svратиш do Berklija.

— Ko je Berkli?

— Kod njega se uvek može naći nešto dobro za jelo — objasni šerif. — Trebaće ti snage, mladiću. Ne zaboravi da će to biti dugo i teško jahtanje.

— Koliko ću još jahati?

Šerif zažmuri, razmišljajući.

— Zavisi kojom brzinom ćeš se kretati. Ako postupiš onako kako sam ti savetovao, mogao bi da stigneš do reke za četiri dana.

Sebastijan lako skoči u sedlo.

— Berklijeva kuća je iza ugla, mladiću.

— Hvala, šerife! — reče Sebastijan i prstom dotače obod šešira. — Svратиću tamo.

Šerif pogleda mladićevu kosu.

— Otkuda ti tako svetla kosa? — upitao je. — Takvu još nisam video.

Sebastijan se za trenutak zbuni, jer mu takvo pitanje još niko nikad nije postavio.

Slegnuo je ramenima.

— Ne znam. Možda zato što su mi otac i majka imali istu takvu kosu.

— Nisu živi?

— Nisu, šerife! — uzdahnu Sebastijan.

— Kad su umrli?

— Pre deset godina.

— Od tada si sam?

— Da.

Čovek sa zvezdom zavrte sedom glavom.

— Podi i pojedi nešto, mladiću. Trebaće ti.

Sebastijan klimnu i polako odjah.

*

Dolina je bila prostrana i pusta, išarana bojama koje su blistale na suncu. Mogao je da vidi daleko ispred sebe. Ponegde bi nailazio na krivudave potočiće pored kojih su rasli borovi i hrastovi. Zemlja je bila tvrda, prašnjava i crvena. Tišinu je remetio samo topot kopita njegovog konja. Noći su bile hladne i vedre. Po celu noć su zavijali kojoti.

Dve stvari su mu ispunjavale vreme dok je jahao. Priroda kroz koju se kretao i planovi koje je nosio u glavi. Pred njim su bila velika očekivanja. Da bi ta očekivanja ostvario, moraće da se bori. Nameravao je da ogradi zemljište, proglasi ga za svoje i počne da radi. Jahanje mu nije bilo teško i naporno.

Kao što mu je šerif u Henderson—Sitiju preporučio, konja je terao prilično brzo. Ako je i izgledao mali u toj divljini, to je bilo samo zbog ogromnog prostora oko njega. Nijedan čovek koji se ne plaši života nije mali.

*

Dva dana kasnije, u Henderson—Sitiju, šerif Fred Braun posmatrao je tri konja vezana za ogradu pred Berklijevim lokalom. Bile su to

tri snažne životinje. Nije video njihove jahače kad su ujahali u grad pa zato uđe u lokal i pozdravi trojicu stranaca koji su stajali ispred šanka.

Sva trojica su nosili koltove u nisko pripasanim futrolama.

— Jašete li dalje? — upitao ih je.

— Zdravo, šerife — odgovori Titus Streč. — Da, u prolazu smo.

— Kuda ste krenuli?

— Zašto vas to interesuje?

— Samo pitam.

— Ne znamo tačno, šerife. Neko ga tražimo.

— Kako čovek koga tražite izgleda? — zainteresova se šerif.

Titus Streč nije umeo da ga opiše. Ovde je čovek na konju uvek bio samo čovek na konju, a to nije bio upotrebljiv opis.

— Mlad čovek — počeo je. — Jaše dobrog, snažnog konja. Čovek je visok. Rekao bih preko sto osamdeset santimetara. Trebalo je ovde da se sretnemo, ali mi se čini da neko od nas nije dobro brojao dane.

Šerif se sećao čoveka koji je nedavno projahao kroz Henderson Siti. Ali, Sebastijan Kord nije ličio na čoveka kome bi ova trojica mogli da budu društvo.

— Jedan čovek je ovuda projahao pre dva dana — ipak je rekao.

— Kad je to bilo?

— Pre dva dana.

— Šta je rekao? Kuda je nameravao da jaše?

— U Arkdejl.

Titus Streč se zagleda u šerifa.

— U Arkdejl? — ponovio je.

— Da.

Titus Streč pogleda dvojicu svojih prijatelja. Jedan je bio debeo i žvakao je duvan. Drugi je bio mršav, bez struka, tako da je ličio na zmiju i imao je izrazito krupne oči.

— Stići ćemo ga pre nego što stigne tamo — rekao je. — Šerife, da li nam možete reći kako je tačno izgledao. Želimo da znamo da li je to naš čovek.

— Sami ste ga već opisali, stranče. — Ima dobrog konja, mlad je i odlično se drži u sedlu.

— To je on! — viknu mršavi čovek.

Debeljko pljunu duvan koji je žvakao i ispi ostatak viskija iz svoje čaše.

— To je čovek koga tražimo — potvrdio je.

— Šerife, odmah ćemo morati na put — zaključio Titus Streč. — Zahvaljujemo vam na korisnim obaveštenjima.

Čovek sa zvezdom ih otprati do izlaza.

— Kad stignete do mesta na kome se put račva, skrenite na jug. On je otišao tim putem.

— Hvala vam još jednom, šerife. Platili su, zajedno izašli iz lokala i bacili se u sedla.

Šerif ih je zamišljeno posmatrao dok se nisu izgubili iz vida. Pitao se da li je dobro postupio.

Za njima je ostala samo prašina. Čim su malo odmakli, počeli su da razgovaraju. Prvi se javio mršavi Hari Laredo.

— Misliš li da je to naš čovek, Tituse? — upitao je Streča, koji je jahao u sredini.

— Videćemo, Laredo. Sada samo treba dobro da potramo konje.

— Da ga stignemo?

— Da.

— Poznaješ li ovaj kraj?

— Mislim da ga znam.

— Misliš?

— Da.

— To znači da nisi siguran?

— Nisam sasvim siguran — priznao Streč.

U međuvremenu su stigli do raskrsnice o kojoj im je govorio šerif. Skrenuli su na jug, kako im je on savetovao. Iako je bilo već več, nastavili su da jašu.

Dva dana su kasnili za čovekom koga su želeli da stignu. Morali su brzo da jašu i zbog toga su svi bili nervozni.

Titus Streč je nemilosrdno terao svog konja a druga dvojica su ga pratili.

*

Bio je već treći dan od kada je Sebastijan Kord izjahao iz Henderson-Sitija. Zaustavio se za trenutak da obriše znoj sa kožne trake šešira i osetio je kako mu se koža na potiljku naježila.

Celog tog dana osećao je da nešto nije kako treba. Okrenuo je ridana i pogledao iza sebe. Video je samo divlju dolinu. Na zapadu su se uzdizale planine koje je uskoro trebao da pređe.

Sjahao je jer mu se učinilo da bi trebalo da rastera to osećanje neugodnosti i uveri se da je bez osnova. Taj glupi predosećaj bliskih neprilika.

Udaljio se nekoliko koraka od konja a zatim se opet vratio i naslonio se na sedlo. Zavio je cigaretu i pažljivo posmatrao put kojim je prošao. Video je samo ono što je očekivao, i ništa više.

Dolina se prostirala u daljinu. Bila je prekrivena niskom travom. Videli su se i potočići.

Pre nego što je ponovo skočio u sedlo, uzeo je kolt, okrenuo palcem burence i pregledao da li je oružje napunjeno. A pre nego što je konju otpustio uzdu, još jednom je pogledao iza sebe.

Henderson Siti se nalazio tri dana jahanja iza njega a negde pred njim bio je Grin River. Ako je šerifovo obaveštenje bilo tačno, do plavozelelih voda Grin-Rivera trebalo bi da stigne pre nego što se spusti noć.

Jahao je preko valovitog terena, prekrivenog retkim, visokim borovima. Opirao se iskušenju da okrene glavu i pogleda natrag. Nagon da požuri nije bio posledica straha. Pitao se kakvu to nelagodnost oseća i zašto mu ruke ne miruju?

Otkako je napustio Henderson Siti nije sreo nikoga.

*

Miljama iza njega, Titus Streč je izbio na vrh brežuljka i pažljivo je ispitivao pogledom daljinu pred sobom, kad su druga dvojica dojahala do njega.

— Vidiš li ga, Tituse?

— Ne. Ne vidim ga, ali znam da je tamo. Negde ispred nas.

Falon obrisa ispljunuti duvan sa brade.

— Jesi li siguran?

Laredo ga popreko pogleda.

— Trebalo je da ga stignemo još u Henderson-Sitiju.

— Pa, bio je tamo. Mi smo zakasnili.

Don Falon je takode pogledom pretraživao predeo ispred njih. Tražio je čoveka koga su gonili. Tri dana skoro neprekidnog jahanja bilo je suviše za njegovu debljinu.

— Otkud znamo da li jašemo za pravim čovekom? — nervozno je upitao.

Titus ga ljutito pogleda.

— Kako da ne znamo, do đavola? Čovek koga pratimo bio je u Henderson-Sitiju i otišao je na jug. Rekao je da ide u Arkdejl...

Umorni Falon pokušavao je da razume ono što Streč govori. Nije najbolje uspevao u tome, a plašio se da postavlja pitanja.

A onda odjednom pljunu, podiže ruku i pokaza napred.

— Eno ga — rekao je mirno i bez trunke iznenađenja u glasu.

Laredo okrete konja i tada sva trojica zajedno pogledaše suncem osvetljeni predeo pred njima. Daleko, daleko, primetiše crnu siluetu koja je predstavljala čoveka na konju. Strečovo lice dobi oštar izraz a usne mu se skupiše u tanku crtu.

— On je! — kratko je rekao, a ruka mu se spusti na dršku kolta.

Ridokosi, mršavi Hari Laredo ga zainteresovano pogleda.

— Hoćeš li ga ubiti, Tituse? — upitao je.

Streč mu odgovori ne okrećući glavu i ne prestajući da posmatra siluetu udaljenog jahača.

— Znaš li neki drugi način na koji bih mogao da mu otmem deset hiljada dolara koje nosi sa sobom?

— Ne znam.

— Svi znamo da nemamo novca. Sve smo potrošili. Ona neuspela pljačka banke u Kervilu nas je dovela do ovoga.

— Tamo je poginuo Brad Krestlin — reča Don Falon.

— Baš me briga za Brada! — plinu nervozni Streč. — Interesuje me novac a ne mrtvac!

— Hej! Ne vidim ga više! — uzviknu Hari Laredo. — Jahač pred nama je nestao!

— Napred! Požurimo! — reče Streč i snažno mamuznu konja.

Tri konja istovremeno krenuše i sjuriše se niz travnatu padinu. Don Falon je jahao pored Streča.

— Tituse, kako u stvari izgleda taj momak? — upitao ga je.

Usne vode razbojnika iskriviše se u neprijatnu grimasu.

— Zašto te interesuje kako taj čovek izgleda? I onako ćemo ga ubiti! Važno je da znaš kako izgleda zlato!

Ubrzo su naišli na jasan trag na zemlji tako da jahača ispred sebe više nisu morali da traže pogledom. Jednostavno su sledili trag.

— Hoćemo li ga uhvatiti pre mra-ka? — upita mršavi Hari Laredo, gledajući u sunce koje je počelo da se spušta prema zapadu.

— Sigurno da hoćemo. Bendrof Krik više nije daleko! — samouvereno odgovori Titus Streč i pljunu prašinu iz usta. — Uskoro će biti u našim rukama.

— Koliko još treba da jašemo? — upita debeli Don Falon kome je jahanje već postalo skoro neizdržljivo, jer ga je žuljilo sedlo.

— Jahaćemo dok ga ne stignemo! — neljubazno odbrusi Streč.

— Njega i njegovo zlato! — dopuni ga Hari Laredo. — Zlato, Done! Zlato! Ne mogu da dočekam taj trenutak!

*

Zaklonjeni u senci velike crvene stene posmatrali su Sebastijana Korda kako je na svom ridanu preskočio veliki jarak i produžio ka kosi pod borovima. Kad je nestao među drvećem, i njih trojica izađoše iz zaklona.

Mršavi Hari Laredo bio je nestrpljiv, obuzet pohlepom. Don Falon je mirno žvakao svoj duvan a Titus Streč je jednom rukom držao uzde a drugu je spustio na dršku kolta.

— Zašto ga sada ne uhvatimo? — upita Falon. — Čini mi se da to u ovom trenutku ne bi bio nikakav problem.

— Dočepaćemo ga se čim budemo sigurni da ide u Bendorf Krik — mirno odgovori Titus Streč.

Laredo je bio nervozan i to nije krio.

— Tituse, zašto zapetljavaš situaciju? — direktno je upitao. — Ako je to čovek koga tražimo, dobro.

— A ako nije?

— Svejedno. Jedan jahač manje u ovom okrugu. Stalno neki dolaze, neki odlaze. Niko neće primetiti da je ovaj nestao. Možda i nije odavde.

Titus Streč obrisa lice rukavom prljave košulje. On ipak nije lako ubijao kao mršavi, zmijoliki Hari Laredo pa nije mislio kao on.

— Dobro, Hari — kratko je rekao, ne želeći da se raspravlja.

Zatim sva trojica obodoše konje.

Više nije bilo nikakvih razloga da se i dalje kriju.

Čovek koga su gonili sada je bio blizu.

*

Kad neko provede veliki deo svog života na konju, kao Sebastijan Kord, kad upozna olujni vetar i le-

deni mraz, kad ume da čita znake na nebu i tragove na zemlji, on je sposoban da predoseti opasnost.

Sebastijan Kord je osetio da ga neko prati. Kad je ridan preskočio jarak i dospeo na drugu stranu, Sebastijan je bio siguran da neko motri na njegovo kretanje.

Jahao je među borovima. Popustio je uzde i osluškivao. Duge senke su već počele da padaju na tle kad je izašao iz šume i krenuo ka prevoju. Za sobom nije video nikoga, ali je osećao da mu se neko približava.

Postojale su dve mogućnosti: da sačeka te ljude i vidi ko su i šta žele, ili da se skloni i pusti ih da projašu pored njega.

U ovom delu zemlje nalazio se tek desetak dana i nije poznavao nikoga, ali uprkos tome neko ga je celog dana pratio. To nije bilo slučajno.

Nije verovao tim ljudima i činilo mu se da će biti najbolje ako se bude izgubio. Arkdejl je već bio blizu i za Sebastijana Korda je sada bilo najvažnije da stigne do njega zdrav i nepovređen.

Čovek koji ima dvadeset i četiri godine ni najmanje ne želi da umre, a ovaj teren na kome se sad nalazio bio je najbolji da na njemu zaturi trag. Kopita njegovog konja ovde nisu ostavljala nikakve tragove.

Ubrzo se pred njim ukazao uzani prolaz u stenama. Prolaz je vodio ka vrhu. Sebastijan Kord sjaha i povede konja oprezno gore. Zatim ga je na kratko ostavio u zgodnom zaklonu a sam se popeo na vrh glatke, ravne stene. Puzao je polako, s licem priljubljenim uz tlo.

Privukao se do ivice stene i pogledao dole.

Borova šuma prostirala se dalje nego što je mislio. Pred njim se više nije nalazila ravnica. Područje je dalje bilo brežuljkasto. U daljini su se nazirale i visoke planine.

Izvukao je kolt, prstom okrenuo burence i zapeo oroz. Košulja mu se zategla na ramenima. Pod njim je

mirovala šuma. Nije mogao da učini ništa drugo osim da čeka.

Znao je da oni dolaze.

Titus Streč je prvi naišao na čistinu. Besno je poterao konja i pojurio ka borovoj šumi. Nekoliko metara iza njega jahali su Hari Laredo i Don Falon, u oblaku prašine.

Kada su zašli u senku borove šume, konji im predoše u lak kas.

Na južnoj ivici šume zaustaviše konje. Sad su se sva trojica jasno videli, jer se nisu ni trudili da sakriju svoj dolazak. Titus Streč se uspravio u uzengijama i pogledom pretraživao okolinu. Ruka mu je i dalje bila na dršci kolta.

Nigde nisu primetili čoveka koga su gonili.

Mršavi Hari Laredo prvi naruši tišinu.

— Izgubili smo ga! — rekao je.

Streč počeo nervozno da ispituje tlo oko sebe. Tražio je tragove.

— Zna da ga tražimo i da ga pratimo — zamišljeno je rekao.

— Zašto tako misliš?

— Promenio je pravac svog kretanja. Moramo se vratiti natrag da pronađemo mesto na kome je skrenuo.

Na zemlji nije bilo nikakvih tragova. Na severnoj ivici, gde su ušli u šumu, Streč pogleda prvo na istok a zatim na zapad.

Debeli Falon, teško je dahtao.

— Do đavola, gde je? — upitao je.

— Zar je nestao?

Titus pogleda prema zapadu.

— Tamo! — rekao je. — Tamo! — ponovio je.

— Zapad?

— Da. Okrenuo je na zapad. Nije ni na severu ni na jugu. Da je krenuo na istok videli bismo ga. Ostaje samo zapad.

— To znači da zna da ga gonimo?

— Da. Zna da smo za njim.

— Krenimo! — uzviknu nestrpljivo zmijoliki Laredo. — Ako dozvolimo da nam sada pobegne, nikad više se nećemo domoći njegovog zlat!

Sva trojica brzo poteraše konje prema zapadu.

Ležeći na steni sa revolverom u ruci, Sebastijan Kord je posmatrao borovu šumu ispod sebe. Minuti su prolazili sporo kao večnost. Trojica progonitelja projahaše ispod stene na kojoj je ležao. Zaključio je da ne poznaje nijednog od njih. Dobro im je video lica ali je bio siguran da ih nikad ranije nije sreo.

Kad su odjahali, Sebastijan Kord se u nekoliko velikih skokova spustio do svog konja. Skočio je u sedlo i još uvek sa koltom u ruci ujahao u borovu šumu i poterao konja prema istoku.

Jahao je brzo, izbegavajući brežuljke. Čuo je samo udare kopita svog konja i fijuk vetra oko ušiju.

Titus Streč zategnu uzde i pogleda peskovito tlo pred sobom. Nije bilo nikakvih tragova ni znakova da je čovek koga su tražili tuda projahao.

Nervozno je okrenuo konja i sačekao Lareda i Falona.

— Jeste li naišli na neke tragove? — upitao ih je, čim su stigli.

— Nismo. Nema ni njega ni tragova!

Titus Streč skoči sa konja i zagleda se prema istoku.

Druga dvojica su ćutali.

— Nije odjahao na zapad! — najzad je rekao.

— Pa gde je onda? — uzviknu Laredo, nervozno se osvrćući. — Gde je, do đavola!?

Titus Streč zažmiri i pokaza prstom prema visokoj steni koja je dominirala okolinom.

— Tamo je! Tamo smo ga ostavili!

— Projahali smo onuda!

— Nije bilo nikakvih tragova!

Streč pljunu na pesak.

— Svaki jahač zna kako da sakrije svoje tragove i tragove svog konja. Tako je i on učinio. Tamo se sakrio. Popeo se na stenu i posmatrao nas kako dva puta projahujemo ispred njega.

Zmijoliki Laredo skrenu pogled sa Streča i zagleda se u visoku stenu. Bio je nervozan i zbunjen.

— Kako znaš da je bio tamo? — upitao je.

— Znam! — viknu Streč, koji je takođe bio nervozan. — Šta bi ti učinio kad bi znao da te neko prati?

— Ne znam, do đavola — mrzovoljno, ali ipak tiše reče Laredo.

— Onda prestani da postavljaš glupa pitanja! — naredi Streč.

— Šta ćemo sada? — upita Falon.

— Hoćemo li ga pustiti da odjaše? I ovo pitanje je bilo glupo.

Titus Streč ošinu debeljka pogledom koji je ključao od besa.

— Ti si lud, Falone! — viknuo je. — Zar sam toliko jahao da bih ga sada, kad nam je tu, na dohvat ruke, pustio da pobegne? I to kad on kod sebe ima deset hiljada dolara u zlatu! Želim to zlato, čoveče! Moram ga se dočepati!

Don Falon ispljunu duvan.

— Svi ćemo ga se dočepati, Tituse! Svi!

Streču zasijaše oči ali se uzdrža i ništa ne reče.

— Biće bolje da pojašemo i krenemo! — rekao je.

Ljutnja zbog izgubljenog vremena kao da ih je terala da još više požure. Prašina se visoko dizala za njima. Zmijoliki Hari Laredo nije odvajao pogled od visoke stene. Razmišljao je o čoveku koji ih je tako vešto prevario. Zaista je bio vešt ali neće biti takav kada bude mrtav, zaključio je.

Ubrzo su stigli do borove šume.

— Razidite se i nađite tragove! — naredi im Streč.

Poslušali su ga. Desetak minuta kasnije pronašli su tragove. Hari Laredo ih je prvi primetio. Počeo je da maše šeširom i da više.

— Našao sam nešto! — vikao je. — Ne znam da li je to on! — rekao je kad su ostala dvojica dojahali do njega.

Titus Streč se sagnu i pažljivo razgleda tragove a zatim se uspravi i stegnu dršku kolta.

— On je, do đavola! — rekao je. — Sada samo treba paziti da ga ponovo ne izgubimo! Možda će pokušati da nas ponovo prevari!

Hari Laredo žmirnu i nasmeja se.

— Ovog puta ćemo ga sigurno uhvatiti. Ti ćeš ga ubiti, zar ne, Tituse?

— Da li nosi zlato sa sobom? — Interesovao se debeli Don Falon.

Streč i Laredo ga ljutito pogledaše.

— Zašto bi krivudao i pokušavao da nas izbegne, da je bez zlata? — upita Streč. — Hajde, odgovori mi!

Falon nije uspeo da odgovori.

Izašli su iz šume besno mamuzajući konje, ne osećajući vrelinu dana. Sa prostrane visoravni spustili su se u široko korito presahle reke. Ponegde se video neki kaktus. Jaruga je odzvanjala od brzog topota njihovih snažnih konja.

Falon ga je ponovo prvi video.

— Eno ga! — uzviknuo je.

Streč oštro pogleda u daljinu.

— Dobaci mi pušku kad je zatražim! — rekao je i mamuznuo konja.

*

Pre nego što se spustio sa brežuljka, Sebastijan Kord je bacio brz pogled preko ramena. U daljini je video trojicu konjanika. Izabrao je jednu uvalu i počeo da se spušta prema istoku. Strmina je bila prekrivena retkim žbunjem. Kord je bio prekriven tankim slojem prašine, znoj mu je curio niz telo.

Kad se ponovo okrenuo, jahači su već bili mnogo bliže a jahali su tačno pravcem kojim je on išao — prvo na istok, zatim na zapad, pa na jug.

Pokušavajući da se što više odvoji od gonilaca, koristio je svaki greben ali se ipak našao na ravnom zemljištu pokrivenom niskom uvelom travom. Uspravio se u sedlu i zadržtao. Bio je na ivici mese, brežuljka u obliku visoravni čiji su obronci strmo padali u duboki ponor, a jahači su se već sasvim približili.

Pred njim je bila provalija, iza nje-
ga su bili trojica gonilaca a nikakve
mogućnosti za povratak više nije bi-
lo.

Video je i kako su se poravnali.

— Pušku! — zaurao je Titus
Streč.

Laredo izvuče puški iz navlake
pored sedla i vešto mu je dobaci.
Streč je spretno uhvati u letu, i kun-
dak kao da mu se sam zalepio za ra-
me.

Sebastijan Kord je preko ramena
video čoveka sa puškom. Nije čuo
pucanj već samo fijuk kuršuma koji
mu je proleteo pored lica. Pocrve-
neo je od besa ali ništa nije mogao
da učini.

Podbo je konja i uputio se ka
strmoj litici. Konj zastade i ustuknu,
ali mu Kord snažno stisnu bokove i
prosto kao da se prilepi uz sedlo.

Gonioci su sada bili sasvim blizu.
Začu se još jedan pucanj i olovo mu
ponovo prozvižda pored glave.

Tada se gonioci podeliše. Jedan
od njih krenu na istok, drugi na za-
pad da bi ga opkolili, a čovek sa
puškom nastavi da jaše pravo. Jеди-
ni put koji je Kordu preostao bio je
niz liticu.

— Napred, konjiću! — potapšao je
životinju po vratu.

Konj zadrhta, krenu i pređe ivicu.
Padao je i klizao se povlačeći za so-
bom čitavu lavinu kamenja i šljun-
ka koji su s tutnjavom padali niz
strminu. Kord se ljuljao u sedlu i
naginjao ali je ipak čvrsto sedeo,
gušeći se od oblaka prašine koja ga
je terala na kašalj.

Kad je prešao više od polovine
strmog obronka i kad je izgledalo
da će uspeti da se domogne ravnog
terena, konj izgubi oslonac klizajući
po sitnom šljunku i pade bokom na
tlo. Kord pade iz sedla na šljunak
pri čemu mu pade šešir. Lice mu je
krvarilo, isto kao i ruke, a usta su
mu bila puna prašine i sitnog šljun-
ka.

Na sreću, ridan se odmah podiže i
produži spuštanje. Kord učini isto

ali se okliznu i pade koliko je dug.
Jahači se pojaviše gore, na ivici me-
se.

Puščano zrno udari u stenu pored
Korda. On otvori oči, pljunu pesak i
ustade. Jahači su sjahali i jasno su
se videli naspram plavog neba. Je-
dan od njih ponovo nanišani.

Kord je bio ljut zbog glupe situa-
cije u kojoj se bez svoje krivice na-
šao.

— Prokleti bili! — doviknuo im je
promuklim glasom. Zatim se bacio
u stranu i nastavio da beži.

Čuo je kako kuršumi udaraju u
kamenje iza njega. Kad je bio na po-
lovini puta do konja kleknuo je na
jedno koleno, izvio telo i ispalio šest
metaka iz kolta na tri čoveka koji su
gore stajali na ivici mese i posmat-
rali ga.

Sva trojica su odmah nestali sa
ivice.

Kord otrča do konja koji je stajao
i čekao ga. Skočio je u sedlo. Ridan
poskoči i krenu galopom.

Gore, na ivici mese, raspoloženje
je bilo loše.

— I ovog puta nam je pobegao! —
gundao je zmijoliki Laredo.

— Proklet bio! Nećemo moći za
njim! — rekao je Falon.

Streč se zagleda u njega.

— Zašto nećemo moći, Falone?

— Bila bi prava ludost pokušati
se spustiti niz tu strmu padinu! —
objasni Falon.

— Ludost? Pa zar se on niz nju ni-
je spustio? I ostao živ! — počeo da vi-
če Streč.

— On je drugo!

— Zašto je drugo?

— Zato što je on lud! — umeša se
Laredo.

— Zašto je lud?

— Zato što se mogao ubiti na toj
strmini!

— Pored toga, on je bežao a nas
niko ne goni! — dovrši debeli Don
Falon.

Streč malo raširi noge i stavi ruke
na kukove. Bio je ljut na obojicu
partnera.

— Pa naravno, on je lud! — podmešljivo je počeo. — Ludak sa deset hiljada dolara! Ali, zbog deset hiljada dolara i ja sam spreman da budem lud!

Doveo je konja do ivice mese i počeo da se spušta.

Na polovini puta se okrenuo.

— Idem sam po zlato! Vi radite kako hoćete! — doviknuo im je.

— Zar nismo partneri?! — nervozno je vikao Laredo.

Titus Streč se okrete i pogleda ga poluzatvorenih očiju. Mrzeo je mršavog, zmijolikog Harija Lareda iz dna duše. Bili su partneri jer su to morali da budu, zato što su bili potrebni jedan drugom. Laredo je odlično rukovao puškom i ubijao je bez razmišljanja i bez griže savesti, ne trepnuvši okom.

Streč je najviše mrzeo pogled koji se javljao u Laredovim očima. Već odavno je odlučio da ga ubije, pre nego što on ubije njega.

Ali, obojica su mu još bili potrebni.

— Ako želite da podelimo deset hiljada dolara, dodite ovamo i pomozite mi da uhvatim tog kurvinog sina! Ako nećete, zlato će biti samo moje!

Hari Laredo i Don Falon više nisu oklevali. Oprezno su počeli da se spuštaju i pola sata kasnije sva trojica su bili u podnožju mese. Odmah su nastavili da jašu u smeru u kome je odjahao čovek koga su gonili.

Jahali su na jug.

Plavokosog mladića više nisu videli. Za trenutak ih on nije interesovao. Zaustavili su konje i okrenuli se ka istoku gde su četiri konja vukla poštanska kola podižući za sobom veliki oblak prašine.

III

Sebastijan Kord je jahao niz strminu obasjanu suncem. Bio je ljut ali se trudio da se smiri i da razmisli. Osećao je da je umoran posle svih uzbuđenja i pretrpljenih napora.

Smetao mu je pesak, i smetali su mu kamenčići koji su mu se prilikom pada zavukli ispod košulje vlažne od znoja. Bacio je pogled iza sebe ali nije video gonioce.

Ridao pod njim je hramao.

Pratio je pogledom i oblak prašine koji su podizala poštanska kola a zatim začu i škripu točkova. Sačekao je da ga sa kola primete a zatim se mirno spusti na put.

Kočijaš zategnu uzde i zaustavi kola. Naoružani pratilac na kolima hitro podiže pušku i nanišani u Korda.

Prašina se uzdizala oko kola kao oblak. Obruči kolskih točkova presijavali su se na suncu. Lica putnika se pojaviše na prozorima.

Kord je bio bez šešira, plava košulja bila mu je pocepana a deo lica krvav.

— Podignite ruke! — ostrim glasom mu naredi pratilac kočije.

Ovo naređenje Korda je iznenadilo. Zapanjeno je pogledao kočijaša i naoružanog pratioca.

— Rekao sam ti da podigneš ruke! — ponovo naredi pratilac. — Podigni ih!

— Nisam pljačkaš poštanskih kola! — pobuni se Kord.

Ipak je morao da posluša i da podigne ruke, osećajući se glupo što je tako postupio. Brkati kočijaš osmatrao je okolinu a čovek sa puškom je i dalje nišanio u Korda, ni trenutka ga ne ispuštajući sa nišana.

U kolima, putnici se nisu micali.

— Ovde sam sâm! — reče Kord. — Nema razloga da me držite na nišanu!

— O tome ću ja odlučiti! — nadmeno odgovori čovek sa puškom. — Pridite bliže, stranče!

Kord ga posluša i pritera ridana kolima.

— Ko ste vi! — upita pratilac.

— Zovem se Sebastijan Kord.

— Odakle dolazite?

— Poslednje mesto kroz koje sam prošao zvalo se Henderson Siti.

Na jednom od prozora kola pojavio se lepo žensko lice. Kord je uspeo da uoči samo šešir sa perima i plavom trakom. Još uvek je držao ruke iznad glave, dok mu je cev pratiočeve puške bila uperena u grudi.

Nije okrenuo glavu, mada je želeo da je vidi. Međutim, uobraženi pratilac je nastavio da ga ispituje.

— Šta ste tražili u ovom kraju?

— Pošao sam u Arkdejl — jasnim glasom odgovori Kord.

Žena promoli glavu da ga bolje vidi. Kad se on okrenuo, ona se hitro povuče natrag u kola.

Pratilac nastavi da ispituje:

— Da li ste znali da ovim putem prolaze poštanska kola?

— Stranac sam. O tome nisam imao pojma. Ipak se radujem što ste naišli.

Pratilac ga podozrivo pogleda.

— Zašto? Šta time hoćete da kažete?

Kord palcem pokaza iza sebe.

— Za mnom jašu trojica sa puškama. Hoće da me ubiju.

Kočijaš i pratilac pogledaše na sever u pravcu koji im je on pokazao.

— Sve što sam želeo bilo je da sa vama jašem jedan deo puta — nastavi Sebastijan Kord.

Vozač se zavalio u sedištu. Kord vide da mu oni ne veruju. Obojica su bili preterano oprezni.

— Da li biste mogli da ih opišete?

— Ne bih. Čovek na konju je čovek na konju. Pored toga, nikad mi se nisu približili toliko blizu da bih mogao dobro da im vidim lica.

Ruke su počele same da mu se spuštaju. Bio je premoren i više nije mogao da ih drži podignute.

— Ne bi trebalo da me se plašite — rekao je, pokušavajući da skрати pregovore. — Želeo sam da jašem sa vama deo puta. Potrebna mi je bilo kakva zaštita. . .

— Rekli ste da su trojica? — upita kočijaš.

— Da.

Obrisao je sitan pesak sa usana i ponovo osetio kako ga obuzima bes.

— Trojica — ponovio je. — Name-
ravate li da me još nešto pitate? Ne
želim ceo dan da sedim na ovom
suncu. Umoran sam.

Spustio je ruke i pritegao uzde ri-
danu.

— Odlazim! Zaboravite da sam od
vas tražio pomoć! Nekako ću se sna-
ći i bez vas!

Puška se ukoči u pratiočevim ru-
kama.

— Samo pomerite konja i pucaću
vam u čelo!

Kord zaustavi konja.

Vladala je tišina.

— Tako je već bolje! — nastavi
pratilac. — A sada, odgovarajte na
pitanja kao pošten čovek i ništa
vam se neće dogoditi. Da li ste me
razumeli?

— Nisam pljačkaš kočija!

— To treba da dokažete!

— Dokažite vi da jesam!

— Ja imam pušku! — opomenu
ga pratilac. — Mogu da vas ubijem!
Teret dokaza je na vama!

— U redu, do đavola! Ja sam Se-
bastijan Kord. Star sam 24 godine.
Idem u Arkdejl. Treba da predem
Grin River. Poslednji čovek sa kojim
sam u Henderson Sitiju razgovarao
bio je šerif. On mi je rekao da kre-
nem ovim smerom.

Spominjanje šerifa iz Hendrson-
-Sitija na pratioca i kočijaša nije os-
tavilo nikakav utisak.

— Šta ćete raditi u Arkdejlu?

— Radiću.

— Koje poslove? Kao stočar?

— Možda? Zar je to nešto loše?

— Nije! — odgovori pratilac. —
Dajte mi da vidim taj vaš kolt, mla-
diću.

— Slušajte. . . Ne oslovljavajte me
tako! Odrastao sam!

— Dajte mi kolt!

— Neću da vam ga dam.

Kočijaš se umeša i natera ga da
izvadi kolt iz futrole i pruži mu ga.
Potegao je svoj revolver tako hitro
da je izgledalo kao da uopšte nije
načinio pokret rukom.

— Vaš kolt, gospodine — zatražio je.

Kord mu ga dobaci. Čovek sa puškom ga pregleda. Omirisao je cev i pogledao Korda.

— Da li ste ga skoro upotrebljavali?

— Trojica su me gonili. Pucali su na mene iz puške. Imao sam pravo da im uzvratim na njihov napad.

— Jeste li nekog od njih pogodili?

— Bili su predaleko. Oči su mi bile pune peska. Hoćete li mi sada vratiti revolver?

Pratilac zataknu Kordov kolt za pojas. Spustio je pušku i odrečno odmahnuo glavom.

— Neću. Zadržaću ga. Vratiću vam ga u Arkdejlu. Ostaviću ga kod šerifa u Arkdejlu.

— Da li ću stići do Grin-Rivera pre mraka?

— Na to ne računajte. Preporučio bih vam da odete do poštanske stanice u Bendorf-Kriku. Vlasnik se zove Amos Larč.

Objasnio mu je kako se stiže do Bendorf Krika.

Kord se ukloni sa puta i poštanska kola se pokretoše. Žena u kočiji gledala je kroz prozor. Klimnuo joj je glavom. Iznenadio se kad se odmah sklonila dalje od prozora.

Kočijaš zamahnu bičem i podviknu konjima. Kola poskočiše i zaprega krenu niz put.

Kord ostade sam. Pogledao je na sever ali nije mogao da primeti trojicu svojih progonitelja. Sunce se klonilo zapadu. Bio je sam, bez oružja i bez hrane.

Nije mu ostalo ništa drugo nego da okrene konja i da krene ka jugu, prema Grin-Riveru i poštanskoj stanici.

Mislio je na ženu sa šeširom i trakama. Pitao se ko je ona i kako izgleda.

Zgrada postaje Bendorf-Krika bila je niska ali prostrana, sazidana od neotesanog kamena. Nalazila se na čistini a nekoliko hrastova oko nje bacali su na zidove šarenu senku.

Amos Larč je bio starac, lica potamnelog od sunca. Bio je vitalan i nikad nije mirovao. Uvek je nešto radio. Kord ga je zatekao kako pričvršćuje drvenu ogradu korala velikim ekserima. Dobroćudno je zažmirio i dobro osmotrio prašnjavog konjanika, njegovu svetlu kosu i povređen obraz.

Zatim je spustio čekić i pogledao ga.

— Dobar dan, mladiću.

— Dobar dan — otpozdravi Kord, brišući oznojeno čelo. — Da li je ovo Bendorf Krik?

— Jeste, mladiću. Sjaši, izgledaš umorno.

Sebastijan Kord prihvati poziv. Tromo je sjahao.

— Da li bih mogao ovde da prenoćim? Idem u Arkdejl a ridan mi hramlje. Sve bih pošteno platilo.

— Kako se zoveš, mladiću? Ja mogu tako da te oslovljavam jer sam već veoma star.

Kord nije bio uvređen.

— Ne smeta mi — rekao je. — Zovem se Sebastijan Kord.

— Poznaješ li nekoga u Arkdejlu?

— Imam poruku za tamošnjeg šerifa. Ostao bih kod vas samo jednu noć. Ako nemate sobu, spavaću u štali.

— Imam dosta soba, mladiću. Ispitujem te jer čovek u ovom kraju uvek mora da zna s kim ima posla. Jednom su mi tako stigli razbojnici. Bilo je pucnjave. Jednog sam ubio a ostali su onda odjahali. Odvedi konja u štalu i daj mu da jede pa se vrati.

— Hvala, gospodine — odgovori Kord i odvede konja.

Kad se vratio, starac je stajao ispred kuće sa kutijom punom dugih eksera. Pažljivo ga je posmatrao.

— Pun si prašine, mladiću.

— Pao sam sa konja — odgovori Kord.

— Zato hrama?

— Da, gospodine.

— Ne zovi me gospodinom, mladiću. Rekao sam ti da se zovem Amos Larč. Zahvati kofu vode.

Priljav si i treba da se opereš.

Kord ga posluša sa zadovoljstvom. Ušao je u kuću sa kantom hladne vode koju je već dugo priželjkivao. Soba je bila prohladna i prostrana. Sa jedne strane se nalazio ogroman kamin od kamena. Na sredini sobe stajao je veliki sto sa stolicama. Sve je bilo čisto i uredno. Amos je posmatrao Kordova široka ramena dok se ovaj prao.

— Kako podnosiš pričanje, mladiću? — upita starac.

— Zašto pitate?

— Ima ljudi koji ne vole razgovore. Ja nisam od tih. Pošto ćeš ostati da prenoćiš, slušaćeš me. Usamljen sam i kad neko dode volim sa njim da razgovaram. To ti neće smetati?

— Neće. Naprotiv. Smatram da je razgovor dobra stvar. Prićaćemo.

— Stočar si?

— Nisam.

— Nego?

— Nameravam da ogradim parče zemlje.

— To je dobra ideja. Da sam mlad, i ja bih to učinio. Da li si oženjen?

— Još nisam.

— Kako to da ti je futrola za revolver prazna?

— Dao sam ga pratiocu na poštanskim kolima — odgovori Kord jer je zaključio da nema potrebe da laže.

— Dozvolio si mu da ti ga oduzme?

— Raspravljanje nije vredelo. Uperio je pušku u mene i primorao me da ga poslušam.

Starac klimnu glavom.

— To je sigurno bio Džo Hanikat. Veoma brzo poteže oružje i puca. Čudi me kako u tebe nije pucao ako ga odmah nisi poslušao.

Pogledao je na veliki sat iznad kamina.

— Poštanska kola treba da stignu oko četiri. Moram da im pripremim odmornu zapregu. Ti sebi spremi nešto za jelo.

— Nisam toliko gladan. Idem sa vama, da vam pomognem.

— Hvala ti, mladiću.

Upravo kad su pripremili odmorne konje, stigoše poštanska kola. Hanikat prvi skoči sa sedišta, ne ostavljajući ni za trenutak pušku. Kočijaš siđe s kola, pozdravi starca i otvori vrata od kola.

— Bendorf Krik, narode! — glasno je rekao. — Ostajemo deset minuta!

Sebastijan Kord ispreže četiri konja iz zaprege i dovede odmorne.

— Vidim da si dobio pomoćnika, Amose — oslovi Hanikat Larča, posmatrajući Sebastijana.

— Jesam — odgovori starac. — Platiću ga dobro i ostaće kod mene. Odlično zna oko konja.

Sebastijan se izvuče ispod kola koja je pregledao i nade se pred Hanikatom koji ga je prijateljski posmatrao.

— Evo vam vaš kolt, mladiću — reče Hanikat, pružajući mu oduzeto oružje.

— Hvala vam — klimnu Sebastijan.

Dok se okretao, žena je ulazila u kuću. Video je samo njenu lepršavu haljinu. Brzo je skrenuo pogled, jer je primetio da ga Larč ispitivački posmatra.

— Da li još uvek planirate da idete sa nama? — upita ga Hanikat.

— Ne — odbi Sebastijan Kord. — Ostaću ovde.

— Zašto?

— Konj mi hrama. Ostaću da prenoćim pa ću sutra krenuti prema Arkdejlu.

Hanikat je češkao bradu kao da hoće još nešto da kaže.

— Video sam onu trojicu o kojima ste govorili — najzad je ipak rekao.

— Da li su vam se približili? — zainteresova se odmah Sebastijan.

— Nisu.

— Nisu?

— Ostali su na odstojanju. A i dobro je što su tako postupili. Izgleda-

lo je da ih mnogo ne interesujemo. Nisu se približili ni na puškomet.

— Kuda su odjahali?

— Rekao bih, na zapad.

— To je tamo gde si izgubio šešir kad si pao sa konja? — upita stari Amos.

Sebastijan je stajao pored zaprege, puneći burence svog kolta.

— Trojica su me gonili. Ne znam ko su ni šta su želeli od mene. Sigurno je jedino da od mene nisu dobili ništa. Izgubio sam šešir kad sam se spuštao niz onu padinu. Nisam mogao da se zaustavim i vratim se po njega, jer su počeli da pucaju u mene.

— To znači da im je bilo veoma stalo da vas uhvate — primeti Hanikat.

— Ne znam zašto — slegnu ramenima Sebastijan. — U ovom kraju nikoga ne poznajem. Ovde sam potpuni stranac. Poslednji čovek s kojim sam razgovarao bio je šerif iz Henderson-Sitija.

Džo Hanikat zatvori vrata poštanskih kola i pope se na sedište pored kočijaša koji je već zauzeo svoje mesto. Sebastijan pride vratima i pokuša da zaviri kroz prozor, ali kola kretoše i on ostade donekle razočaran što nije video mladu ženu.

Trgao se iz razmišljanja kad je progovorio stari Amos.

— Zar si u kolima imao nekog poznatog, mladiću?

— Nisam. Želeo sam da vidim ko ga sve ima, i to je sve.

Kad je malo kasnije Sebastijan ušao u kuću sa naramkom drva, zastao u vratima, nesposoban da se pokrene od iznenađenja.

Ona je bila u kući.

Bez šešira, sa kosom koja joj je ulepšavala već lepo lice. Stajala je nepomično pored stola i posmatrala Sebastijana. Zatim je razvukla usne u osmeh.

— Niste otišli poštanskim kolima?

— uspeo je Sebastijan da progovori.

— Ne, nisam — tiho je odgovorila.

— Ostajete ovde?

— Da, ovu noć ću ovde prespavati — potvrdila je. — Nekog čekam. A sada... Skuvaću vam večeru.

Sebastijan spusti drva pored peći i okrete se, tražeći šta bi još mogao da pomogne. Spadao je u ljude koji nisu naučili da sede besposleni.

Stari Larč uđe u sobu noseći kutiju sa ekserima i čekić. Sve je spustio na sto.

— Gospodo, ovo je Sebastijan Kord — predstavio ga je.

Mlada žena klimnu glavom.

— Drago mi je. Ja sam Laura Kinkejd.

Rukovali su se.

— Video sam vas malopre u poštanskim kolima. Da li ste iz ovog kraja? — upita Sebastijan.

— Ne nisam.

— Kuda putujete?

— U Arkdejl.

— Isto kao i ja. Da li neko treba da dođe po vas?

— Da.

— Ko?

— Džej Longbridž.

— Ko je on?

— Pa... Nameravamo uskoro da se venčamo.

U velikoj prostoriji nastade tišina. Sebastijan je nepomično stajao i posmatrao ženu, Amos Larč je posmatrao Sebastijana a ona je neodlučno stajala.

— Moram da odnesem svoju torbu u sobu — najzad je rekla i pokrenula se. — Onda ću vam pripremiti večeru.

Sebastijan priskoči i podiže torbu.

— To ću ja učiniti, gospođice.

Sebastijan je bio zadovoljan iz više razloga. Spustio je torbu na krevet u sobi. Setio se kako je Laura porumenela dok je on govorio i kako je na njenom licu, a naročito na njenim očima, svetlucao privlačan i odobravajući osmeh. Pomislio je da mu je sve neprijatno što je tog dana doživeo sada nadoknađeno tim iznenadnim susretom.

Deset milja na zapad, Titus Streč, Hari Laredo i Don Falon bili su skriveni u jednoj uvali i očekivali dolazak poštanskih kola. Streč je ljutito pušio, uopšte ne osećajući duvanski dim. Prsti su mu se nervozno grčili oko drške revolvera. Podrhtavao je od teško kontrolisane mržnje i ubilačkog besa.

Don Falon je bio glup. Prirodno glup. Sporo je mislio i to se lako moglo videti po njegovim bledim, bezizraznim očima. Nikad nije žurio, a nije ni mogao da žuri jer je bio prilično debeo i tromo se kretao.

Ridokosom Hariju Laredu to nije bilo pravo ime. On je često menjao imena, možda i češće nego košulje. Oči su mu uvek sijale čudnim sjajem koji je u sebi krio histeriju. I njega je neobjašnjiva, žestoka mržnja držala uspravno u sedlu.

Titus Streč je prvi prekinuo tišinu!

— Postoje dve mogućnosti, ljudi. On može, ali ne mora biti u tim poštanskim kolima. Međutim, on sada sigurno zna da smo mu za petama, da ga gonimo i svakako je nastavio put u Arkdejl. Postoji mogućnost da je u poštanskim kolima.

— Kako ćemo to ustanoviti? Kako ćemo biti sigurni? — upita priglupi Don Falon.

Hari Laredo je slušao ništa ne govoreći.

— Zaustavićemo kola! — izjavi Titus Streč. — Pregledaćemo ih. Ako nije u kolima onda je u poštanskoj stanici. Vrat ćemo se tamo i oduzeti mu zlato.

Hari Laredo je razmišljao o nečem drugom.

— Da li još uvek ti želiš da ga ubiješ, Tituse? — upitao je.

Streč se okrete i pogleda ga.

— Zašto te to interesuje?

— Želim da znam.

— Zašto?

— Razmišljam o nečemu.

— O čemu, do đavola?

— Nije važno, Tituse. Nije važno.

Streč mahnu Falonu.

— Done, popni se na stenu i pogledaj da li kola dolaze. Svaki čas bi trebalo da se pojave.

Debeljuškasti Falon kliznu iz sedla i bez reči počeo da se penje. Laredo je čekao dok se Falon nije udaljio a onda postavi Streču pitanje koje mu se neizgovoreno već danima vrzmalo po glavi.

— Nikad nisam video da neko nekog mrzi kao ti tog čoveka, Tituse. Zašto? Šta ti je učinio?

Streč je mrzeo Lareda. Mrzeo je njegove tanke usne i sjajne, ludačke oči ubilačkog pogleda.

Nije voleo njegovu surovost.

Pa ipak, Hari Laredo je bio jedini čovek koji je bio spreman da ubije čoveka na prvu komandu, bez postavljanja ikakvih pitanja. Mogao je da mu kaže razlog svoje mržnje, jer je i onako nameravao da ga ubije kad se budu dočepali zlata.

— Spavao je sa mojom ženom...

Zmijoliki Laredo prsnu u siktav, zmijski smeh.

— Samo zato? Zbog toga želiš da ga ubiješ? Ja ću ga ubiti bez ikakvog razloga. Volim da ubijam. Narocito tipove koje mrzim. Interesuje me šta si učinio s njom, kad njega toliko mrziš.

— Osigurao sam se da više nikad i ni sa kim ne ide u krevet.

— Ni sa tobom?

— Ni sa mnom — potvrdi Streč.

— Rekla ti je da on ima novca?

— Da, tako mi je rekla.

— Slušaj, Tituse... Niko od nas ga ne poznaje i...

— Umukni! — odsečno naredi Streč. — Umukni, Laredo!

Ridokosi, mršavi čovek slegnu ramenima ni najmanje se ne vređajući i ne čudeći se.

Odozgo, sa stene, Don Falon im mahnu rukom i brzo se spusti do njih.

— Šta je? Dolaze li?

— Stižu! — potvrdi zaduvani Falon.

Titusu Streču se ružno skupiše us-

ie. Obuzela ga je bolesna mržnja. Dsećao je kako ga peče kao usijano gvožđe. Toliko dugo su jahali za tim čovekom a sada se najzad približavao trenutak kad će svi računi biti isplaćeni. I to sa kamatom.

Dlanom je milovao dršku kolta.

— Čekaćemo da kola prođu — rekao je.

— A zatim? — upita Falon.

— Pojahaćemo i napašćemo ih sa jedne i sa druge strane istovremeno.

— Kako ti kažeš, Tituse — promrmlja zmijoliki Laredo i neprijatno se osmehnu. — Kako ti kažeš.

Kad su se kola najzad pojavila, videli su da pratilac, Hanikat, sedi pored kočijaša sa puškom u naručju. Oči su mu pažljivo ispitivale okolinu. Spazio je trojicu jahača u uvali, malo se uspravio i povikao:

— Pljačkaši! Drumski razbojnici! Poteraj konje najbrže što možeš!

Kočijaš se nije osvrtao. Podigao je veliki bič i počeo da udara konje u zaprezi po leđima. Trojica jahača istovremeno jurnuše. Hanikat se izvio na sedištu i naslonio rukom na krov kola, nišaneći.

— To su ona trojica koje smo već sreli! — rekao je kočijašu. — Čekali su pogodan trenutak da napadnu!

Prvi je počeo da puca.

Kao odgovor, oko njega zazviždaše kuršumi. Hanikat brzo repetira i nastavi da puca. Jahači se skupiše na konjima kako bi predstavljali što manje mete. Vazduh je bio ispunjen zvucima topota kopita, škripom točkova, pucnjima iz pušaka i revolvera i divljim povicima kočijaša.

Hanikat je pucao još dva puta ali ni ovog puta nije nikoga pogodio. Bio je loš strelac.

Hari Laredo vrati svoj kolt u futrolu i iz futrole pored sedla najzad izvuče pušku. Njegova prilika se visoko izdiže iznad sedla dok je nišanio.

Titus Streč je jahao sasvim uz njega. Prasak njegovog revolvera i pucanj iz Laredove puške sliše se u jedan zvuk. Neko od njih a možda i

obojica, pogodili su. Pratiocu Hanikatu ispade puška iz ruke a on pade sa sedišta i sruši se pod točkove zahuktale kočije.

Kočijaš skoro istog časa zateže uzde i snažno nagazi na kočnicu. Kola se odmah zaustaviše i razbojištem umesto dotadašnje buke zavlada neobična tišina.

Streč, Laredo i Falon ih opkoliše.

Kočijaš se uspravi, sa rukama podignutim u vazduh.

— Ne nosimo ništa! — doviknuo im je. — Pogrešili ste što ste nas napali! Nemamo ništa od vrednosti!...

— Umukni! — iznervirano zaurla Streč. — Ako želiš da završiš na isti način kao pratilac, onda nastavi da govoriš! Ubićemo i tebe!

Kočijaš ućuta. Plašio se za život.

Streč priđe kolima i otvori vrata.

— Izlazite! — naredio je zapanjenim i uplašenim putnicima. — Izlazite svi! Požurite!

Iz kola izadoše samo putnik i putnica. Ona je bila sredovečna žena a on nizak, mršav, preplašen čovek.

Don Falon je pazio na kočijaša, držeći revolver spreman u ruci. Streč se zagleda u dvoje neuglednih putnika, kao da ne veruje onome što vidi.

— Gde je on?! — zaurlao je.

Ni čovek ni žena ne odgovoriše. Oboje su drhtali od straha da će biti ubijeni.

Teško dišući, Titus Streč se polako okrete ka kočijašu.

— Gde je on? — ponovio je. — Gde je, do đavola? Biće bolje da mi to kažeš bez laganja!

— Ne znam koga tražite! — odgovori kočijaš.

— Longbridža! — viknu Streč. — Longbridža, budalo! Gde je Longbridž?

Kočijaš ga je začuđeno gledao.

— Ne znam na koga mislite. Među nama nije bio nikakav Longbridž — najzad je odgovorio.

— Mladić. Sreli ste se sa njim na putu. Gde je on? Govori!

— Ah, na njega ste mislili...

— Da. Gde je?

— Ne znam. . .

Streč podiže cev kolta.

— Bio je u poštanskoj stanici kad smo odande krenuli. To je sve što vam mogu reći.

Streč polako, sasvim polako, kao da okleva, vrati revolver u futrolu. Drhtao je, izgledao je kao da je znao da će se upravo to dogoditi, da Džej Longbridž neće biti u poštanskim kolima, da će morati još da jašu, da će morati da izgube još vremena pre nego što stave ruku na zlato i otvor cevi revolvera prislone uz Longbridžovo čelo.

To je bilo ono što je nameravao da učini. Još uvek je teško disao, kipteći od besa.

Svi prisutni, i razbojnici, i putnici i kočijaš su ga posmatrali.

Laredo se uspravi na konju, nervozno se igrajući puškom kao da bi još da ubija. Žena iz kola se privila uz mršavog, malog čoveka kao da od njega očekuje neku zaštitu.

— Hoćeš li da ubijem kočijaša? — upita Laredo Streča i zmijski se osmehnu. — Ako hoćeš, samo reci. Učiniću to sa zadovoljstvom!

— Znam — progunda Streč. — Moram razmisliti!

Kočijaš ponovo počeo da drhti od straha.

— Slušajte. . . Ljudi, ja ništa ne znam. . . Zašto. . . Nemojte. . . Sve sam vam rekao. . .

— Umukni inače ću te ja ubiti! — prekide njegovu kuknjavu Streč. — Umukni, do đavola!

Kočijaš istog trenutka začuta.

Svi su ponovo gledali u Streča.

On se najzad prenu i pogleda kočijaša.

— Koliko još ima do Arkdejla?

— Trideset i pet kilometara! — brzo odgovori preplašeni čovek.

— Hoćete li noćas preći taj put?

— Nećemo.

— Kad treba da stignete u Arkdejla?

— Sutra u podne.

Streč zaključio da će mu preostati još dosta vremena da učini ono što je nameravao.

— Reci i sve ću ih pobiti! — javi se Laredo. — Samo reci, Tituse!

— Nije potrebno!

Na Laredovom zmijolikom licu pojavi se izraz nezadovoljstva. Ipak, ništa nije rekao.

Nije bilo potrebno poubijati sve te ljude, zaključio Streč. On je želeo da ubije samo jednog čoveka. I ubiće ga! Mora ga ubiti!

— Vratite se natrag i ponesite sa sobom telo poginulog pratioca — naredio je prestravljenom kočijašu.

— I gubite se!

Zatim se okrenuo Laredu i Falonu.

— Na konje! — obratio im se. — Moramo brzo jahati da nam čovek koga tražimo ponovo ne pobegne!

*

Sunce je zalazilo. Vrhovi planina se obojiše zlatnom i crvenom bojom. Sve se spremalo na počinak, obuzeto plavičastim mirom koji se spuštao na zemlju.

Amos Larč je prestao da govori. Sedeo je na stolici ispred kuće. Voleo je uveče da posmatra planine i da razmišlja.

Sebastijan se pojavi iza visokog hrasta pored koga se nalazio veliki valov za pojenje konja. Nosio je vodu. Kad je prolazio pored njega, Amos ga za trenutak zaustavi.

— Imam jedan šešir koji ne nosim, mladiću. Mogu li ti ga ponuditi? Mislim da će ti biti taman.

— Hvala — klimnu Sebastijan. — Uzeću ga sa zadovoljstvom.

Uneo je vodu u kuću. Laura ga je posmatrala kroz otvorena vrata još dok je bio napolju, a kad je ušao upitala je kao da nisu ni prekidali razgovor koji su ranije započeli.

— Šta ćete raditi u Arkdejlu, Sebastijane?

— Ništa osim onog što pošten čovek treba da radi.

— Sa stokom?

— Da.

— Zašto baš sa stokom?

— Jer to najbolje znam.

— Sa svojom stokom?

— Da. U stvari, ne baš odmah, ali imam u vezi sa tim određene planove...

— Kakve planove?

— Svaki kauboj sanja da ogradi neko parče zemlje, osnuje ranč i smiri se...

— I vi to planirate?

— Da.

— Moraćete da imate nešto čime ćete početi — primetila je. Znala je šta je život i kako se sve događa. Prvo rad, zatim zemlja, pa stoka, pa onda sve ostalo.

— Snažan sam i imam dve spretne ruke. To je u ovoj zemlji dovoljno za poštenog čoveka, gospođice Laura.

— Potrebna mu je i hrabrost, Sebastijane — primetila je.

— Mislim da je rad važniji — rekao je.

— Zašto?

— Zato što je hrabrost nešto što svaki muškarac mora da ima od

prirode, Samim tim što je rođen kao muškarac.

Ovo je prava žena, mislio je u tom trenutku, žena kakvu treba tražiti. Čovek koji bude odlučio da svoj život veže za nju biće zaista srećan. Zamišljao ju je kako peče hleb, kako jaše konja, kako joj se uveče vatra sa ognjišta presijava na kosi...

— Jašete li, Laura? — skoro nesvesno ju je upitao.

Pitanje ju je iznenadilo i osmehnula se.

— Da, jašem. I to, kažu, vrlo dobro. Zašto me to pitate, Sebastijane?

— Pa... Onako. Interesovalo me je.

Stari Larč se lenjo nakašlja.

Oboje se okretoše ka njemu.

— Konj nije za ženu — reče starac. — Ženino mesto je iza čoveka ili pored njegove desne ruke. Ona mora da mu pomaže, da zajednički stvaraju i podižu sve — kuću, decu, sve. Čovekov život je zemlja, a ženin — ona treba da bude središte svega što čovek ima.

Ustao je sa stolice i ušao u kuću.

— Mladiću, zapali lampu. Imam mnogo toga da vam pričam. Nemam svakog dana dvoje da me slušaju pa moram da iskoristim ovu priliku.

IV

Uopšte se nije čulo da je neko dojahao do kuće, a kad su se vrata širom otvorila, tri čoveka sa revolverima u rukama upadoše u sobu.

Amos Larč se okrete na stolici, ne verujući svojim očima. Sebastijan ustade i pruži ruku da zaštiti ženu koja je takođe ustala. Niko nije izgovorio nijednu reč.

Upad je bio toliko izenanadan da se ništa nije moglo učiniti. Sebastijane

jan pomisli na svoj revolver ali cevi tri kolta bile su mu uperene u grudi i nije mogao da učini ništa drugo nego da se prepusti sudbini.

Starac pogleda revolveraše i seti se šta mu je plavokosi mladić ispričao. Ispitivao je pogledom čoveka sa snažnom vilicom koji je stajao u sredini i nervozno stezao dršku revolvera.

To je bio loš znak.

Ovi ljudi će ubijati.

Prvi je progovorio Titus Streč.

— Sad je gotov. Najzad smo ga našli. Zatvorite vrata!

Laredo zatvori vrata nogom, ne okrećući se.

Stari Larč polako ustade sa stolice.

— Gospodo, došli ste na pogrešno mesto. Ovde nema ničega što bi se moglo odneti.

— Umukni, stari! — zaurla Streč.
— Prestani! Niko te ništa ne pita!

Larč začuta. Posmatrao je Sebastijana čiji je pogled bio prikovan za razbojnika koji je stajao u sredini. Streč načini jedan korak, duboko uzdahnu i mahnu Sebastijanu cevi revolvera.

— Ti, priđi ovamo.

Sebastijan se setio ko su trojica pred njim, mada nijednog od njih nije poznavao.

— Šta želite? — upitao ih je.

Streč izdahnu vazduh tako bučno da je to odjeknulo u tihoj sobi. Laredo je posmatrao Sebastijana sa ludackim osmehom na zmijolikom licu.

Streč mahnu rukom.

— Rekao sam ti da priđeš!

— Zašto?

— Imam sa tobom da obavim jedan razgovor!

— Kakav razgovor? O čemu?

— To bi trebalo da znaš! — promrmlja Streč. — Poznajemo mi tebe. Priđi ili ću odmah pritisnuti obarač i prosviraću ti metak kroz glavu!

— Čini mi se da ste pogrešili.

Ipak je slegao ramenima i prišao korak napred.

Amos Larč u tom trenutku otvori usta da nešto kaže ali začuta kad Streč udari Sebastijana revolverom. Žena vrisnu a starac krenu napred ali zastade kad grudima nalete na cev puške koju je držao Hari Laredo.

Sebastijan se, padajući na kolena, uhvati za naslon stolice pa se prevrnu zajedno sa njom.

— To ti je za ono što si učinio u Framingtonu — reče mu Streč grubim, osvetničkim glasom.

Sebastijan udahnu vazduh i teško ustade, stisnutih pesnica. Žena ponovo vrisnu kad se sjajna cev puške spusti preko mladićevih podlaktica. On se previ od bola i pade ispred Lareda koji se nagnu nad njega, sa puškom u rukama.

— Da ga ubijem, Tituse? — upitao je.

Falon je samo stajao i ništa nije govorio.

— Ljudi, pogrešili ste! — kukao je starac, ne znajući šta da učini da bi pomogao Sebastijanu.

— Umukni, prokleti starče! — zaurla iznervirani Titus Streč.

Žena krete napred ali zastade, oklevajući. Uplašio ju je osmeh koji je iskrivio Laredovo usko, zmijoliko, a tankousno lice i neobičan, ludački sjaj u njegovim krupnim, pomalo buljavim očima.

— Ne dirajte ga, gospodo! — smejao se Hari Laredo. — Ovo nije ništa, ovo je samo blag početak spram onoga što ga još čeka!

Sebastijan se uspravi. Još uvek je bio više ljut nego uplašen. Sve je smatrao besmislenim nesporazumom.

— Slušajte, nije mi jasno šta hoćete od mene...

Streč je držao revolver za cev, spreman da ga ponovo udari.

— Mi znamo! Neka ti to bude dovoljno! — rekao je.

— Ne znam ništa o Framingtonu! Ne znam ni gde se nalazi to mesto! — viknu Sebastijan.

— Znaš! Dobro znaš! — insistirao je Streč, fiksirajući ga pogledom. — Zapamtio si šta se tamo dogodilo!

— Ne znam! Zaista ne znam! Zašto mi vi ne kažete, kad znate? Gde je Framington. Ja sam ovamo došao iz Henderson-Sitija!

— To je mesto severno od Henderson Sitija — umeša se starac.

Titus Streč ga grubo odgurnu.

— Gubi se, stari!

Uneo se Sebastijanu u lice.

— Zvala se Doris! — rekao je, stežući zube tako da su mu vilični mišići nervozno poigravali. — Sećaš li je se? Bila je laka žena! Prokleta drolja!

Sebastijan iznenada postade svestan opasnosti koja mu pretila od razbojnika koji je stajao pred njim.

— Doris?

— Da! Doris! Sećaš je se, zar ne?

— Nikad nisam upoznao nikakvu Doris! Nikad! Zamenili ste me sa nekim!

— Nismo! Priznaj!

— Ja...

— Znaš ti nju! Sećaš se ti nje! — počeo da viče Streč i unese se Sebastijanu u lice, tako da su se skoro dodirivali. — Ostao si kod te jeftine drolje i dobro si se proveo! Nemoj mi pričati da se toga ne sećaš!

— Poludeli ste! Nikad nisam video nikakvu Doris! Nikad se nisam ni približio Framingtonu. Do malopet nisam znao ni da to mesto postoji.

Osećao je da se uopšte ne obraća revolverašima nego starcu i ženi.

— Kunem se da ovaj čovek laže! — nastavio je. — Nikad nisam bio u Framingtonu! Nikad! Nikad!

Titus Streč zamahnu revolverom. Sebastijan skoči natrag, izbeže udarac ali se saplete na stolicu i pade. Dok se rukama oslanjao o zemljani pod da bi ustao, Streč zamahnu nogom. Laura kriknu da opomene Sebastijana i on u poslednji čas izbeže

i taj strahoviti udarac koji bi mu sigurno polomio rebra.

Streč ponovo još bešnje zamahnu nogom ali ga Sebastijan uhvati za podignutu nogu, povuče ga i Streč pade na pod. Laredo tada pritrča i udari Sebastijana kundakom puške po glavi. Mladić se ponovo sruši.

Za to vreme Streč je ustao, besno psujući.

— Longbridže, stvar je sada rešena! Upravo si učinio ono što mi je trebalo!

Mlada žena se u tom trenutku onesvesti. Stari Amos Larč pritrča da je pridrži, ali zakasni.

— Iznesi ženu iz ove prostorije! — naredi Streč. — Hajde, nosi je! Šta čekaš?

Falon pomože Larču da prenesu Lauru u spavaću sobu a zatim vrati starca natrag u istu prostoriju.

Sebastijan Kord je još uvek klečao na podu. Tresao je glavom pokušavajući da se potpuno osvesti, jer je udarac koji je dobio bio vrlo jak.

— Oduzmi mu revolver! — naredi Streč Laredu.

Ovaj poslušao. Oprezno se približio Sebastijanu i oduzeo mu kolt.

Razoružan, Sebastijan je netremice gledao Streča.

— Ponavljam da grešite.

Streč se prezrivo nasmeja.

— Ustani i primi ono što ti sleduje, prokleta kukavico! — rekao je. — Kad si pre bio hrabar, budi i sada takav! Šta se plašiš?

Amos Larč ponovo pokuša da se umeša.

— Mladić je u pravu! — uzviknuo je. — Pogrešili ste, sasvim sigurno ste pogrešili! On se ne zove Longbridž nego Sebastijan. Sebastijan Kord!

Streč pogleda starca.

— To je ono što on tvrdi!

— On...

— Čuti! Ja znam bolje od tebe! On se zove Longbridž. Džej Longbridž.

Ukrao je deset hiljada dolara u zlatu iz banke u Farmingtonu. Noć pre te krađe proveo je sa mojom ženom Doris. Spavao je sa njom!

— Grešite! — ubeđivao ga je starac. — To se nikako nije moglo dogoditi!

Sebastijan takode pokuša da govori.

— Poludeli ste! Imam stotinu i četrdeset dolara u pojasu! To je najveća suma koju sam ikad zaradio!

— Nisam rekao da si ga zaradio, Longbridže! Rekao sam da si ga ukrao iz banke u Farmingtonu! Deset hiljada dolara u zlatu, lažljivče!

— Zovem se Kord. Sebastijan Kord!...

— Ne interesuje me ono što ti tvrdiš da si! Ti si čovek koga sam tražio i koga sam najzad našao!

— Našli ste pogrešnog čoveka!

— Lažeš!

— Ne lažem!

— To bi bilo suviše loše! Na prvom mestu želim zlato! Gde je?

— Nemam nikakvo zlato! Ja nisam Džej Longbridž. Nikad nisam čuo za čoveka koji se tako zove! Ne znam ko je Doris, nisam bio u Farmingtonu i ne znam o čemu govoriš! Zamenili ste me sa nekim koga ne poznajem!

Streč je ispitao Sebastijanov revolver. Želeo je dve stvari: zlato i da ubije čoveka koji je bio pred njim. Odlučio je da mu nešto predloži.

— Slušaj sad, Longbridže — počeo je, ali ga je Sebastijan odmah prekinuo.

— Nisam Longbridž! Ne poznajem Longbridža. Ja sam Sebastijan Kord.

— Slušaj, Longbridže, bez obzira na to kako se predstavljáš! Ubiću te! Ne zbog toga što si ukrao zlato nego zbog toga što si spavao sa mojom ženom. A zlato ću ti i onako oduzeti!

— Nisam ni dotakao tvoju ženu. Ne znam ni ko je ona. Nikad je nisam video.

— Stalno ponavljaš isto, kao papagaj. Sada umukni!

— Ali...

— Ubiću te. To ne možeš izbeći! Nema cene kojom bi mogao da se iskupiš. Ako budeš saradivao, biću velikodušan prema tebi. Staviću ti cev kolta na čelo i povući obarač. Nećeš ništa ni osetiti. Eto, tako ću te ubiti, ako mi kažeš gde si sakrio zlato koje si ukrao iz banke u Farmingtonu.

Sebastijan ustuknu ka zidu. Streč, Laredo i Falon posmatrali su ga hladnim, pohlepnim nemilosrdnim pogledima.

Amos Larč je bio bespomoćan.

— Ne znam ništa o zlatu! — ponovi Sebastijan. — Niti o nekoj ženi... Ženi koju ste spomenuli...

Strečovo ružno lice puno neizmerne mržnje i ubilački pogled u očima nisu se promenili.

— Dao sam ti priliku da lako umreš! — produžio je. — Rekao sam ti da želim to zlato. Jahao sam suviše dugo zbog njega da bih sada dozvolio da mi isklizne iz ruku.

Seo je na stolicu i podigao noge na sto.

— Laredo! Falone!

— Reci, Tituse?

— Pretražite kuću i pronađite proketo zlato!

— Odmah, Tituse!

— To nije u redu! — usudi se da progovori stari Amos Larč. — Kažem vam da mladić sa sobom nije doneo nikakvo zlato! Star sam i ne lažem!...

Streč mu odgovori ne prestajući da pogledom fiksira Sebastijana.

— Želiš li i ti da umreš, stara budalo? Ako ne želiš, bolje bi bilo da ućutiš!

— Ja...

— A ako želiš, samo reci! Moj prijatelj Laredo voli da ubija. Da li je tako, Laredo?

— Jeste, Tituse! — potvrdi upitani.

— Pridi ovamo, starče, i reci mi kakvu smrt hoćeš. Nož? Konopac? Metak?...

— Nema ovde nikakvog zlata! — hrabro nastavi starac. — Da ga je bilo ja bih ga video. Ovo je moja stanica... Ovde radim već više od deset godina...

Laredo pruži ruku da zgrabi Amosa Larča.

Sebastijan se odmah uspravi.

— On ne zna ništa! — viknuo je. Streč podiže kolt i uperi cev u njega.

— Ha! To znači da on ne zna gde si sakrio zlato, zar ne? A ti, naravno znaš!

Sebastijan mu je gledao u oči.

— On ne zna gde je zlato. Ni ja ne znam gde je zlato. Sve to što pitate nema nikakvog smisla. Nema nikakvog zlata. Koliko puta treba da vam ponovim da grešite?

— Pretražite kuću! — ponovo naredi Streč Laredu i Falonu. — Ubeđen sam da je zlato u nekoj od prostorija. Pretražite sve!

— Glupi ste! — viknu Sebastijan. — Samo gubite vreme!

Stajao je pored zida, licem okrenut ka Streču koji je sedeo sa nogama podignutim na sto. Laredo i Falon su pretresali sve prostorije, ostavljajući za sobom pravu pustoš.

Sve su detaljno pregledali i vratili se u veliku sobu.

— Šta je? — upita Streč.

— Nema zlata.

— Sve ste pregledali?

— Sve.

— A štalu?

— Nismo!

— Pregledajte i štalu!

Kad debeli Falon i zmijoliki ubica Laredo izadoše, u sobi zavlada neprijatna tišina, koju je narušavalo samo kucanje zidnog časovnika. Amos Larč je sedeo na stolici pored kamina. Bio je kao omamljen. Kao da nije bio svestan ni mesta na kome se nalazi ne svega što se oko njega događa.

Njegov mirni, jednolični način života bio je izmenjen iz temelja, i on se više nije snalazio.

Nije znao šta da misli.

Sebastijan je razmišljao o mladoj ženi u mračnoj sobi i o bespomoćnom starcu koji je sedeo pored kamina i koji je na sve načine pokušao da ga zaštiti.

— Slušajte — počeo je da govori,

obraćajući se Streču. — Ne znam ko ste, ali je očigledno da ste vi tvorac celog ovog ružnog i opasnog nespo razuma. Ja nisam Longbridž, ne poznajem Longbridža i ne znam ništa o nikakvom zlatu. Pogrešili ste. Sada samo gubite vreme tražeći ga.

Streč je zavijao novu cigaretu i duboko uvukao prvi dim.

— Želim to zlato, Longbridže, ali ono mi nije najvažnije. Dobiću ono zbog čega sam prevalio toliki put. Mada želim i zlato, da se razumemo!

— Zašto ste prevalili toliki put?

Revolveraš se zamisli. Kolebao se da li da kaže ono što je mislio.

— Zlato nije ni bilo moje — ipak je počeo. — Ali, žena jeste. Uzimajući ženu ne samo što si mi uzeo ono što mi je pripadalo, već si me i uvredio, uzeo si mi zlato koje se teško nalazi i još teže vraća. Kao što čuješ, moglo bi se reći da sam išao za tobom i da bih tražio pravdu.

Amos Larč se okrete na stolici.

— Pravdu ćete i dobiti, gospodine! — rekao je.

— Umukni, prokleti starče! — iznenada zaurla Streč i starac ućuta.

Revolveraš je posmatrao Sebastijana kroz plavičasti dim cigarete i razmišljao o nečem čega se tek tada setio.

— Da li ti je stari otac ili neki rođak? — upitao je, pažljivo posmatrajući Sebastijana.

— Zašto me to pitate?

— Čini mi se da se nekako previše brine za tebe.

Sebastijan ništa ne odgovori.

Amos Larč se zagleda u vatru.

Minuti su ponovo sporo prolazili u tišini koju je narušavalo samo kucanje zidnog sata.

Napolju se čulo rzanje konja. Posle desetak minuta Laredo i Falon se vratiše.

— Nema zlata — reče Laredo.

— Sve smo pretražili — dodade Falon.

Streč nije ni pokušao da sakrije svoje iznenađenje. Bio je siguran da je zlato u štali.

— Gde je zlato? — povikao je na Sebastijana. — Govori, gde je? Prosuću ti utrobu!

— Nema nikakvog zlata. Stalno vam govorim da ovde niko ništa ne zna o zlatu. Pogrešili ste i već jednom se pomirite sa tim. Išli ste za pogrešnim čovekom to je očigledno.

Streč besno ustade. Činilo se da ga uopšte ne sluša.

— Već ćeš ti progovoriti! — pretio je.

— Sebastijan kaže da nema zlata — javi se ponovo Amos Larč. — I ja vam kažem da nema zlata. Zašto nam ne verujete?

— Zato što obojica lažete! — počeo da viče Streč. — Obojica ste prokleti lažovi!

Malo se smirio i pogledao starca. Još jednom je razmislio o onome čega se malopre setio. Pitao se da li će mladić i dalje biti tvrdoglav kad se starac bude previjao u bolovima pred njegovim nogama. Pogled mu postade zao.

Starac, koji ga je posmatrao, instinktivno ustade sa stolice i približio se leđima uz kamin. Laredo se zlobno nasmeja i spusti pušku na sto, jer je znao šta će mu Streč sada narediti.

Dobro ga je poznavao i unapred se radovao.

Ali, i Sebastijan je osetio šta namerava Titus Streč. Odvojio se od zida i glasno opsovao.

— Prokletnici! Pustite starca na miru!

Streč munjevitom brzinom poteže revolver i kuršum se zari u zid nekoliko santimetara od Sebastijanove glave. Sebastijan se istog trenutka baci napred i snažno pesnicom udari Streča u sredinu lica a levom rukom zgrabi njegovu ruku sa revolverom i iskrete mu je.

Don Falon dohvati zapetu pušku sa stola a Hari Laredo odgurnu starca i ščepa Sebastijana s leđa za laktove. Streč iskoristi taj trenutak i pljoštice ga udari koltom po slepoočnici.

Kad je mladić poluonesvešćen pao na pod, sva trojica se kao iz-

gladneli kojoti baciše na njega.

— Sad ćeš videti! Usudio si se da nas napadneš! Unišćemo te!... Uništiti!... Ubiti!...

— Ostavite ga na miru! — počeo da preklinje starac ali ga niko nije slušao.

Stari Amos je osećao da predstoji nešto užasno. Prikupio je snagu i jurnuo na Streča. Ovaj ga dočeka snažnim udarcem pesnice u lice i obori ga. Pružio je ruku da dohvati čekić koji je pao sa stola ali ga je brži Streč i ovog puta preduhitrio.

— Laredo! — uzviknuo je. — Zakuj ga za taj drveni zid! Odmah! — vikao je dok su mu usne krvarile od snažnog Sebastijanovog udarca.

Laredo brzo okrete glavu i pogleda ga. U pogledu mu se ogledalo čuđenje i neverovanje.

— Šta?! — začuđeno je upitao. — Šta si rekao, Tituse? — ponovio je jer je to bilo previše i za njega.

— Zakuj ga za zid!

— Koga?

— Pa nećeš valjda starca. Evo ti, drži čekić i počni!

Laredo uhvati čekić u letu i sagnu se da uzme kutiju sa ekserima.

Starac je puzao po podu.

— Ne činite to! Ne dirajte mladića! Ništa vam nije učinio! On ništa ne zna...

Sebastijan otvori oči. Prvo je video svoja stopala jer mu je glava visila, i osetio je da je leđima naslonjen na zid. Stresao se od slabosti i ponovo počeo da gubi svest.

— Prikuj mu ruke! Ruke mu prikuj! — vikao je Streč.

Zuta svetlost lampe osvetljavala je samo njegovo lice izobličeno od mržnje. Laredo iskolači oči. On je bio ubica i uživao je da nekome ispali metak u srce, stomak ili u čelo, ali da razapne živog čoveka nije mogao.

Iskoristio je trenutak kad se Streč okrenuo ostalima, zgrabio komad žice sa poda, obmotao je Sebastijanu oko šake, brzo ugurao ekser između Sebastijanovog palca i kažiprsta i prikucao ga u drveni zid.

Kako je radio brzo, razderao mu je kožu na nekoliko mesta i Sebastijan jauknu od bolova.

— Ne činite to! Zar ste poludeli! — poče da više izbezumljeni starac kad vide krv a zatim istrča u hodnik i poče da doziva Lauru Kinkejd.

Ona se trgla i skočila sa postelje upravo kad su se vrata otvorila i kad je starac upao u sobu. Kosa mu je bila u neredu, bio je zadihan od trčanja i uzbuđenja i trebalo mu je nekoliko trenutaka da dođe do daha.

— Ubijaju ga! Brzo! . . . Razapinju ga! Poludeli su! . . . Kažu da je on taj Longbridž, i traže zlato! . . .

Pojurila je. Pretrčala je hodnik i zastala u vratima, užasnuta prizorom koji je videla. Ruke su joj se tresle a oči joj se ispuniše suzama.

— Ubice! . . . Čudovišta! . . . Zverri! . . . — viknula je i bacila se na Streča, zakačivši mu noktima lice i ostavljajući na njemu krvav trag.

On je odbaci od sebe snažnim udarcem pesnice. Pala je na pod ali je nastavila da više.

— On nije Longbridž! — On se zove Sebastijan Kord! . . .

— Umukni, prokleta droljo! — izbezumljeno zaurla Streč, ponovo je udarivši. — Umukni!

Nije ustuknula. Gledala ga je u oči, pogledom punim neizrecivog prezira i gađenja.

— On nije Longbridž! — ponovila je. — Ja to najbolje znam!

Hari Laredo otvori usta od iznenađenja. Don Falon je pošao u hodnik po starca, ali se zaustavio kad je čuo poslednje reči koje je devojkica izgovorila.

— Lažeš, droljo! — urliknu Titus Streč. — Lažeš, prokleta bila!

Ona ustade i okrete se tako da je sva trojica dobro vide.

— Nemam nikakve potrebe da lažem!

Stari Amos uđe u sobu.

— Ljudi, zašto nam ne verujete? Svi vam stalno govorimo isto! Pogrešili ste! Sve je ovo velika greška!

Strečove oči i dalje su ludački sijale.

— Dokažite, prokleti lažovi! Dokažite! . . .

Starac priđe bliže mladoj ženi. Njegova blizina kao da joj je dala snagu.

— Ovamo sam došla da sačekam Longbridža — tiho je rekla. — Poznajem ga i znam kako izgleda. Ovaj čovek nije Longbridž. To pouzdano mogu da tvrdim.

Debeli Don Falon je polako žvakao duvan. Čutao je ali je u svojoj glupoj glavi počeo da se pita da li su pogrešili. Gonili su nedužnog čoveka a pratioca poštanskih kola su već ubili zbog njega.

Laredo se suludo, kreštavo nasmeja.

— Izgleda da smo zaista pogrešili, Tituse! Ha-ha-ha! Toliki put, toliko jahanje i ništa! Ha-ha-ha! . . .

— Umukni! — preseče ga Streč i ponovo ispitivački pogleda Lauru Kinkejd.

— Da li je Longbridž ukrao zlato? — upitao je.

Starac oseti kako joj prsti zadrhtaše u njegovoj ruci.

Streč se seti šerifa u Henderson-Sitiju. Samo jedan čovek je projahao kroz to mesto pre nego što su oni stigli u Henderson Siti.

— Longbridž je bio u Framingtonu . . .

— Da, bio je u Farmingtonu — potvrdila je.

Starac se ponovo umeša.

— Ali, ovaj mladić nije bio tamo. On čak i ne zna gde je Farmington.

— Čuti, starče! — naredi mu Titus Streč, još uvek posmatrajući mladu ženu. — Longbridž je proveo noć u Farmingtonu u krevetu sa mojom ženom. . .

Njeni obrazi pocrveneše a glava joj se prkosno uzdiže.

— To ne verujem i nikad neću poverovati!

— Meni je svejedno da li ti to veruješ ili ne veruješ! — grubo reče Streč. — Dovoljno je da ja to znam.

To je bila moja žena. A ona je sada mrtva.

— Džej Longbridž ne bi nikad nikoga ubio! — protestovala je. — Ja ga dobro poznajem!

— Ja ne kažem da ju je on ubio! Ubio sam je ja, zbog onoga što su njih dvoje učinili. Zato ću ubiti i nje-ga!

Laredo joj se približi. Lice mu je bilo mirno i postavljao je razumna pitanja.

— Odakle dolazite, gospodo?

— Iz Adob-Krika — odgovorila je.

— Šta ovde radite?

— Čekam Džeja Longbridža.

— Odakle on treba da stigne?

— Iz Henderson-Sitija.

Hari Laredo se okrete ka Streču.

— Ja joj verujem, Tituse. Izgleda da on sa njom treba da se sastane. Pored toga, čini mi se da si trebao da tražiš od tvoje Doris da ti dobro opiše Longbridža pre nego što si je ubio.

Streč ga odgurnu u stranu.

— Tišina! — naredio je a onda pogleda ženu i prstom pokaza Sebastijana.

— Zašto je onda ovaj bežao? Goni-li smo ga celim putem od Henderson-Sitija!

Na to pitanje odgovorio mu je stari Amos.

— Zato što ste u rukama držali oružje. Pošten čovek u ovim krajevima mora da se čuva. Naročito kad trojica napadaju jednog... Bolje otkujte tog nesrećnika... On je nevin... On nije čovek koga tražite... Nije čovek koji vam je potreban...

Streč, ljut i uvređen što je pogrešio, iskosa pogleda starca.

— Zar misliš da ću ti ja u tome pomoći? Da ne želiš i da mu se izvinim? Evo ti čekić! Otkuj ga sam!

Ni Hari Laredo ni Don Falon nisu se ni pomerili da pomognu starcu. On podiže čekić i neodlučno pogleda devojkicu.

— Pomozite mi bar vi, gospodice. Pašće, kad ga oslobodim. Pridržite ga da se to ne dogodi.

Klimnula je glavom i prišla onesvešćenom mladiću.

V

Starac je pridržavao Sebastijana za rame.

— Zagrejte malo vode, Laura — obratio se devojci. — Moramo mu previti ruke. Krvari.

Sebastijan je nepomično stajao pored zida. Nije mogao da se pribere iako su mu obe ruke sada bile slobodne. Starac ga povede u kuhinju a za njima pođe i Laredo sa otkočenom puškom u desnoj ruci.

Laura je stajala pored peći i cepala platno pripremajući zavoje.

— Peć nikako nisam mogla da upalim! — obratila se Amosu.

— Regulator stoji naopak. Okrenite ga na drugu stranu. Evo, ovako — odgovori joj starac i okrete ručicu a zatim zapali vatru koja se odmah razbukta.

Laredo je stajao oslonjen na dovratak kuhinje, dok je devojka sipala toplu vodu u lavor i pažljivo ispirala Sebastijanove rane.

— Zar niste napravili dosta zla, večeras? — upitala je Lareda. — Zašto nas sada ne ostavite same?

Zmijoliki razbojnik neodređeno odmahnu glavom.

— Činim ono što mi je naređeno — rekao je.

Sebastijan je ćutao dok mu je previjala prvu ruku.

— Ubiću ga zbog ovoga! — tiho je promrmeljao, kad je završila sa prvom i prešla na drugu.

— Ne, to nećete učiniti! — isto tako tiho je odgovorila. — Nećete čak ni pokušati.

— Moram...

— Ne. Njih su trojica i naoružani su, a vi nemate nikakvog oružja.

Laredo više nije posmatrao Sebastijana nego nju.

— Lepo govorite, gospodo. Voleo bih da imam ženu koja bi me tako savetovala. Život bi mi bio divan.

Njegove tanke usne razvukoše se u osmeh.

Sebastijan ga pogleda.

— Ti si me prikucao?

— Da! — isceri se Laredo. — Prikucao sam te ali ne onako kako je šef rekao. Da sam ti kucao one velike eksere kroz ruke sad bi već bio mrtav od krvavljenja.

— Svejedno. Ubiću i tebe!

— Ha-ha-ha! Ne zasmekjavaj me! Sve ćeš nas pobiti, zar ne—? Ali...

— Jeste li ga već jednom previli? — pride im Titus Streč. — Šta toliko dugo radite? Nije na samrti.

Sebastijan stegnu pesnice tako da ponovo oseti oštar bol. Laredo mu dade znak puškom i svi se vratiše u veliku sobu.

Streč je stajao na sredini velike prostorije. Naslonio se levom rukom na sto a desnom se igrao koltom.

Situacija je ponovo bila napeta.

— Razmišljao sam o vama, gospođice — počeo uglađeno Titus Streč. — Šta ste ono rekli o razlozima svog dolaska u ovu poštansku stanicu?

— Rekla ti je već jednom, razbojnice — reče prezirivo Sebastijan.

Streč ga mrzovoljno pogleda.

— Zar ti još nije dosta? Zar nisi naučio da odgovaraš samo kad te nešto pitam? Kad ti budeš došao na red brzo ću završiti i sa tobom. Dole se strpi.

— Završiću ja sa tobom! — prkosno reče Sebastijan.

— Dobro, videćemo šta će se dogoditi — nezadovoljno reče Streč. Sad prestani, da te ne bih odmah ubio. A vi, gospođice, budite ljubazni i odgovarajte na moja pitanja.

— Čekam Džeja Longbridža — mirno je odgovorila.

— Zašto?

— Ona ne mora to da ti kaže! — ponovo se umeša Sebastijan.

Titus Streč i ne obrati pažnju na njega. Zagledao se u ženino lice. Ona se približila Sebastijanu, kao da od njega traži zaštitu.

— Mi... mi treba da se venčamo!...

— Sjajno! — obradovano uzviknu Titus Streč. — Znači, vi ste žena Džeja Longbridža?

— Nisam ja ničija žena! — ponosno se uspravila.

Titus Streč pogleda Sebastijana i namignu.

— Zar ovo nije smešna situacija?

Sebastijan napravi korak napred.

— Najradije bih te udario u sredinu tog tvog zločinačkog lica!

Titus Streč nastavi, ne obraćajući nikakvu pažnju na Sebastijana.

— Tražio sam Džeja Longbridža! Prešao sam na konju pola ove države da ga kaznim za ono što mi je učinio i naišao sam na vas, gospođice. Sad mogu da mu se osvetim na isti način za ono što mi je učinio.

— Dalje od nje! — uzviknu Sebastijan. — Ne usudujte se!...

— Imate li ovde odvojenih gostinjskih soba? — upita Titus Streč starog Amosa, i dalje ne obraćajući pažnju na Sebastijana.

— Ne! Nećeš to učiniti! — polete Sebastijan na Titusa Streča. Oštar bol mu prođe desnom rukom kad mu se pesnica te ruke zaustavila na razbojnikovoj bradi i kad revolveraš pade leđima preko stola.

Međutim, Sebastijanov trijumf nije dugo trajao. Titus Streč hitro skoči i zgrabi revolver.

— Ubiću te, kurvin sine! — zaur-lao je. — Ubiću te!

Podigao je ruku sa oružjem i nanišanio u mladićevo čelo.

— Ubiću te! — ponovio je, van sebe od besa.

Prst mu se već grčio na obaraču.

— Ne! Ne ubijaj ga, Tituse! — uzviknu Laredo. — Nemoj!

Titus Streč ga začuđeno pogleda.

— Zašto, do đavola?

— Zato što nismo sasvim sigurni da on ipak nije Džej Longbridž!

Streč se ukoči.

— Ona kaže da nije! — rekao je.

— Možda laže? — odgovori čovek sa puškom.

Streč pruži ruku i dohvati Lauru Kinkejd za rame. Ona se ne izmače. Gledala ga je pravo u oči.

— Šta hoćete? — upitala ga je.

Nije se obazirao na njene reči.

— Lažete li? — prodahao je.

— Ne! — mirno odgovori ona. — Ne, ne lažem.

— Znači?...

— Znači da on nije Džej Longbridž! — ponovila je, jasnim glasom.

— Kako da vam verujem? Kako da budem siguran da govorite istinu?

— Sačekajte da dođe Džej Longbridž! — ljutito je odgovorila. — On će doći. A kad bude došao, sve će vas poubijati!

— Grešite! — nasmeja joj se Titus Streč u lice. — Dogodiće se obrnuto. Mi ćemo njega ubiti!

Zatim se okrenuo prema Sebastijanu.

— Slušaj ti... Propalico... Ne znam ko si i kako si se upetljao u ovu stvar. Ipak, kad vidim koliko se ova žena bori za tebe, čini mi se da si joj nešto više od običnog stranca koga je pre nekoliko sati prvi put videla. Možda ona ipak laže. Možda si ti ipak Džej Longbridž?

— Nisam Longbridž, razbojniče! Samo kad bih dobio revolver u ruku, pokazao bih ti ko sam!

— Znam, znam — podsmešljivo ga prekide Titus Streč. — Ti bi nas sve pobio. U redu, daću ti priliku da pokušaš.

Sebastijan odmah krenu ka njemu.

— Odlično! — rekao je. — Završimo odmah to!

— Još ne! — odmaknu se Titus Streč — Ako ti sada dam revolver ti bi pokušao odmah da ga upotrebiš i ja bih morao da te ubijem. Ništa drugo ne bi mi preostalo. A to ne smem da učinim sve dok ne budem sasvim siguran da li si ti Džej Longbridž ili nisi. Ona je rekla da će Longbridž doći, i moramo ga čekati. Ali, onog trenutka kad on uđe kroz

ova vrata i kada ga budem ubio, daću ti kolt. Zar to nije pošteno sa moje strane?

— Ne slušajte ga, Sebastijane! — reče Laura Kinkejd. — On to neće učiniti!

— Ne pričajte gluposti! — podviknu Titus Streč. — Ono što obećam, ja uvek i ispunim. Imate moju reč!

— Reč jednog razbojnika i ubice! — prezrivo reče mlada žena.

— Prihvatam i takvu pogodbu! — reče Sebastijan.

Streč se spusti na najbližu stolicu.

— Odlično! — promuklo se nasmeja. — Pošto smo se o svemu dogovorili, preostalo nam je samo još da čekamo.

Od devojkice su čuli da Džej Longbridž treba da dođe sledećeg jutra i da dovede jednog konja i za nju. Zatim su, po planu, oboje trebali da odjašu u Arkdejl.

— Sutra će on doći — završila je a onda se setila da je već prošla ponoć i ispravila se. — Danas!

Titus Streč je bio zadovoljan.

— U redu, čekaćemo ga da dođe! — promuklo je ponovio. — Kad bude stigao, sredićemo sve račune. Kako bi bilo, gospodice, da nam sada najzad skuvate nešto za večeru? Imali smo uzбудljivo i teško veče i svi smo ogladneli.

Otišla je u kuhinju, razmišljajući o Džeju Longbridžu. On je bio prvi čovek koji ju je poljubio i zajedno su doneli odluku da se venčaju. Međutim, sada, sreća je čoveka sasvim drugačijeg od Džeja Longbridža i osećala je da je nešto neodoljivo privlači ka njemu.

Sad je ručicu okrenula kako treba i vatra se odmah razbuktala. Brzo je pripremila večeru.

Kad su jeli, Titus Streč ustade od stola, obrisa rukavom usne i masno lice i zadenu palčeve za pojas pantalona.

— Falon i ja ćemo malo odspavati a ti, Laredo, pripazi na njih. Pušku ne ispuštaj iz ruku. Što se tebe tiče, mladi gospodine, savetujem ti da ni-

ta ne pokušavaš, jer će te Laredo sa zadovoljstvom ubiti.

Kad su njih dvojica izašli, Laredo se za sto i stavi zapetu pušku na sto ispred sebe. Posmatrao ih je sve roje i nasmejao se. Stari Amos je sedeo u sredini a Sebastijan i devojka jedno naspram drugog.

— Moram vam dati jedan mali savet — rekao im je kad je prestao da se smeje. — Ako neko od vas pokuša da izvede bilo kakvu smicalicu, dođići ću pušku i povući okidač.

— Izgleda da ti to pričinjava zadovoljstvo? — primeti Sebastijan.

— To ti je najtačnija primedba otako smo se sreli — zadovoljno se nasmeja Laredo. — Ubiću svakog, pa i ženu. Jedan tip mi je jednom prilikom rekao da sam lud.

— Svakako si ga ubio?

— Naravno da jesam. Zar ti to ne bi učinio? Ovo je zemlja u kojoj se mnogo ubija.

— Zašto njega ne ubiješ?

— Koga?

— Svog šefa.

— Ah, misliš Titusa?

— Titus? Da li se tako zove?

— Titus Streč.

— Zašto ga ne ubiješ?

— Ne mogu.

— Zašto ne možeš?

— Zato što zajedno radimo — obasni Laredo.

— Zajedno pljačkate i ubijate?

— Da — potvrdi Laredo. — Upravo to radimo.

— Ovamo ste došli da se dočepate zlata?

Laredo se opet nasmeja.

— Da. Longbridžovo zlato je ono što nas je dovelo ovamo. Zlato gosodiciinog prijatelja... Čoveka koji je postati njen suprug... Ako ostane živ posle susreta sa nama... a—ha—ha!...

— Da li ste sigurni da je on uzeo to zlato? — upita Laura Kinkejd.

— Jesmo — potvrdi razbojnik. — apsolutno smo sigurni. Deset hiljada dolara u zlatu. Planirali smo da ga uhvatio u Henderson—Sitiju, ali nam je nekakopromakao. Znali smo

da treba da dođe u Bendrof Krik pa smo i mi došli ovamo.

— Kako ste to saznali? — interesovalo ju je.

— Rekla nam je Titusova žena. Zvala se Doris. Titus ju je ubio zato što je spavala sa Džejom Longbridžom.

— Kako je znao da je ona to učinila?

— Sama mu je rekla. Nadala se da će joj oprostiti. Ha—ha—ha! Titus nekome da oprost! Pa on nikad nikome ništa nije oprostio!

— Ubio je svoju ženu?

— Da! — klimnu Laredo. — Nožem. Zaklao ju je. Satima je umirala u najvećim mukama.

Laura Kinkejd se strese.

Hari Laredo je bio sasvim miran.

— Da li si nekad pomislio da bi Streč mogao i tebe da ubije? — upita ga Sebastijan.

— Jeste. Već sam razmišljao o tome. Moglo bi to da mu padne na pamet.

— Pa što onda nešto ne učiniš? Zašto mirno čekaš da te on ubije?

— Moram.

— Zašto moraš?

— Zato što nisam sposoban da se sam dočepam tog zlata. Streč jeste. On je pametniji od mene.

— Mi bismo mogli da ti pomognemo da se dočepaš zlata — ponudi Sebastijan.

— Ne.

— Zašto?

— Ne verujem ti! — odmahnu Laredo.

— A Streču veruješ?

— Ne verujem ni njemu.

— Pa kako onda znaš da ćeš dobiti deo zlata?

— Ubiću Titusa! — nasmeja se Laredo. — I Falona. Onda će sve zlato biti moje.

— A nas?

— Ubiću i vas. Da ne pričate.

— A ako Streč ubije tebe?

— To mu neće poći za rukom! — samouvereno je odmahnuo.

— Kako znaš?

— Brži sam od njega.

U sobi nastade tišina. Laredo je milovao glatki kundak puške. Nije mu se svidela iznenadna tišina pa je sam nastavio da govori.

— On neće ni osetiti... Uostalom, dosta je živeo. Sada mu je trideset godina.

— Koliko vi imate godina? — upita stari Amos.

Laredo se okrete ka njemu.

— Dvadeset i četiri. Računam da mi je ostalo još šest godina života.

— Zašto samo šest?

— Neko će i mene ubiti. I ja ću naleteti na nečiji metak ili nož.

— To možete izbeći ako se smirite i prestanete da se bavite tim opasnim poslom — reče starac.

Laredo okrete cev puške prema njemu i nasmeja se.

— Zašto da izbegnem? — nasmejao se. — Ne interesuje me šta će se dogoditi. Jedno znam pouzdano, starče: tvoju starost nikako ne želim da dočekam.

— Imam šezdeset i šest godina — reče Amos. — Ne stidim se što sam doživeo ovu starost. Uvek sam bio pošten.

Razgovor ponovo zamre i Laredo počeo da se nervira.

— Govorite, do đavola! Govorite, bilo šta, samo govorite! Hoću da vas čujem kako govorite! Hajde, počinjte!

Sebastijan je znao da se bandit bori sa snom. Bilo je pitanje samo koliko će još vremena izdržati da ne zaspi.

— O čemu da govorimo? — upita stari Amos.

— Ljudi govore o onome što ih očekuje — reče Laura Kinkéjd. — Šta nas očekuje?

— To niko ne zna — javi se Sebastijan.

— O čemu onda da pričamo?

— O načinu na koji da se izvučemo odavde — predloži mladić.

— To nikako ne dolazi u obzir! — trže se Hari Laredo.

— Zašto?

— Zato što odavde niko neće po-

beći. Niko, razumete li me? Niko! — ponovio je još jednom.

— Džej Longbridž možda neće doneti zlato — lukavo reče Sebastijan.

Razbojnik se ponovo trže i oštro ga pogleda.

— Zašto tako mislite? Poneo ga je iz Farmingtona.

— Možda ga je negde uz put ostavio? Možda ga je sakrio? — ubaci Sebastijan crv sumnje.

Laredo razmisli o ovoj mogućnosti i zatrese glavom.

— Ne! — rekao je. — To svakako nije uradio. Nemojte o tome govoriti. Pričajte o nečem drugom. On nije čovek koji bi negde ostavio deset hiljada dolara. Takav teret stalno se nosi sa sobom. Pričajte, hajde, pričajte.

— Ne mogu bez veze da govorim — reče Sebastijan.

Uvek kad bi podigao glavu, sretao bi pogled mlade žene.

— Jeste li umorni, Laura? — upitao ju je u jednom trenutku.

I da je bila umorna, ne bi to priznala. Morala je da prikupi snagu da bi izdržala ono što ih je još očekivalo. Osluškiivala je zavijanje vetra u dimnjaku i razmišljala o čudnoj igri nemilosrdne sudbine koja je sakupila sve te ljude u ovu poštansku stanicu. Razmišljala je o zgodnom mladiću koji je sedeo naspram nje o njegovoj budućnosti. Zatim se setila čoveka zbog kogà je došla u tu stanicu i nesvesno je u sebi počeo da ih upoređuje.

— Razmišljala sam o vama — odgovorila je Sebastijanu.

— O meni?! — začudio se.

— Da.

— O meni nema šta da se razmišlja.

— To vi samo mislite.

— Ja sam stočar. Imam stotinu četrdeset dolara. Imam konja i sedlo. To je sva moja imovina.

— Mnogo ste vi bogatiji...

— Koliko je meni poznato, nemam više ništa, gospodice.

— Vaš dom...

— Gde sam, tu mi je i dom. Ja sam čovek na konju. Ljudi na konju nemaju ognjište.

Nastojala je da ga ubedi da svi treba da osnuju svoj dom.

— Arkdejl vas očekuje — rekla je.

— Što se mene tiče, moglo bi to biti i svako drugo mesto — rekao je i ućutao, razmišljajući da li da kaže ono o čemu je neprestano mislio. — Računao sam da nađem ženu, ženu koja neće imati neke prevelike želje i koja će me primiti ovakvog kakav sam. . . Našao bih lepo parče zemlje, ogradio bih ga i počeo da radim.

— To je dobro, — klimnula je. — To je ve ma dobro.

— Možda je i dobro, ali vas to svakako ne bi interesovalo — rekao je.

Zatim je zastao, pažljivo je posmatrajući i očekujući šta će reći.

Nije uspeo najbolje da se izrazi i stari Amos, usto nespretno, pokušava da mu pomogne.

— To je već pitanje na koje bi trebalo odgovoriti — rekao je.

— Da li je zaista pitanje? — jednostavno je upitala.

Sebastijan samo klimnu glavom.

— Jedan čovek mi je već postavio isto pitanje — nastavila je.

— Ja vam ne mogu ponuditi zlato — jednostavno reče Sebastijan. — Nemam ga.

— Ja i ne tražim zlato — odmahнула je. — Ne treba mi zlato.

— On ga ima! — podsetio ju je.

— Ako ga ima, vratiće ga onima od kojih ga je uzeo — odgovorila je.

— Znači, ipak on? — zaključila Sebastijan.

Ovaj zaključak došao je isto onako neočekivano kao i prethodno pitanje i zatekao ju je nespremnu.

— Nije pošteno da tako postupate sa mnom. . .

Sebastijan pogleda Lareda. Mršavi, zmijoliki ubica spavao je na stolici.

— Pričajte dalje, Laura — tiho i brzo joj je dobacio. — Pričajte! . .

Ona pogleda njega pa Lareda.

— Nemojte, Sebastijane! — tiho je rekla. — Ubiće vas.

— Inače na kraju nameravaju sve da nas ubiju. Ne žele da za sobom ostave svedoke.

Ona nemoćno pogleda starca.

— Recite mu vi. . .

— Ne! — odmahnuo je. — Sebastijan je u pravu. Treba nešto pokušati pre nego što nas sve ne poubijaju.

— Nastavite da pričate — tiho ponovi Sebastijan.

Polako se podizao sa stolice, oslanjajući se šakama uvijenim u zavoje o ploču stola.

Devojka uzdahnu. Prikupila je ostatke hrabrosti i nastavila tiho da govori.

— Zove se Džej Longbridž. Srela sam ga pre šest meseci u Adob-Kriku. Radio je kao nadzornik na jednom ranču pored jezera. Dva puta godišnje terao je stoku a zatim bi odlazio do Farmingtona. On me je. . . voleo. . .

Sebastijanove ruka malo skliznu na uglačanoj ploči stola.

— Rekao je da nema novca i da ćemo se venčati kad sakupi dovoljno. »Sve što mu treba to je žena«, uvek mi je govorio. A u našem kraju, kad je muškarac pristojan, onda žena ne okleva. . .

Vetar se začu u dimnjaku. Sebastijan zastade, osluškujući. Laredo se ne pomeri. I dalje je mirno i duboko disao.

— Sve je izgledao da ne može bolje biti — nastavila je tihim glasom. — Pošto je oterao stoku, trebalo je da se vrati u Farmington, zatim da ode u Henderson Siti i na kraju da dođe ovamo, u Bendorf Krik. . . Nisam znala kuda je posle toga nameravao da me vodi. Nije me ni interesovalo. Zemlja je svuda ista. . . Trebalo je da dovede jednog konja i za

mene, da bismo odavde mogli zajedno da odjašemo... Pomenut je Arkdejl... Tamo bismo se verovatno venačali.

Zastala je i nekoliko trenutaka je ćutala. Kad je ponovo progovorila, to nije bio ni isti glas, niti je to bila ista žena.

— Sebastijane, da li je on zaista ukrao to zlato? — uitala je.

Mladić je bio skoncentrisan i nije čuo njeno pitanje.

Starac joj polako dotače ruku.

— Džej Longbridž je jedini koji vam može odgovoriti na to pitanje — tiho je rekao. — Jedino on!

Za to vreme, Sebastijan je napredovao santimetar po santimetar. Prestala je da govori jer joj se grlo sasušilo i stegnulo od uzbuđenja. Osećala je neodoljivu potrebu da vrisne. Nije se plašila Lareda, plašila se za Sebastijana.

Da bi ga zaštitila, ona ustade i glasno ga pozva po imenu.

Sebastijan je upravo stigao do ivice stola i samo još malo je nedostajalo da dohvati pušku. Ona tada vrisnu svom snagom. Sebastijan se povuče natrag i besno je pogleda. Nije mu bilo jasno zašto je to učinila i sprečila da svi troje budu slobodni. Jer, sa ostalom dvojicom razbojnika, koji su spavali, lako bi izašli na kraj. Razoružali bi ih i vezali pre nego što bi se probudili.

Probuden prvo njenim pozivom a zatim i glasnim krikom, Laredo brzo ustade i zgrabi pušku. Stolica na kojoj je sedeo prevrte se i naćini dodatnu buku. Uperio je cev puške u Sebastijanove grude.

— Hvala vam, gospođice — rekao je devojci jer je odmah shvatio šta se dogodilo i da ga je ona spasla. — Hvala vam. Odužiću vam se za ovo.

Zatim skrete pogled na Sebastijana.

— To je sa tvoje strane bilo nepromišljeno, plavokosi — rekao je. — Veoma nepromišljeno.

Iz druge prostorije začu se buka a zatim i brzi koraci.

— Nazad! — zaurla Laredo na Sebastijana. — Natrag! Stani uz zid i ne pomeraj se! Ubiću te!

Sebastijan brzo poslušao.

Laredo mahnu puškom starom Amosu.

— I ti, starče! Hajde! Brzo!

Amos Larč brzo ustade i stade ispred zida, pored Sebastijana.

Laura Kinkejd takođe ustade. Lice joj je bilo blede a oči su joj grozničavo sijale. Bilo joj je jasno šta je učinila i da je starca i mladića svojim postupkom osudila na smrt.

Zmijoliki ubica podiže pušku.

— Pomolite se bogu... Gotovi ste...

Titus Streč i Don Falon u tom trenutku upadoše u prostoriju. Zastali su, iznenađeni onim što vide.

— Šta se ovde događa, Laredo? — upita Streč.

Laredo odmah okrete cev puške prema njima.

— Vas dvojica se ne mešajte! Ubiću ih! Pokušali su da mi otmu pušku! Ne pokušavajte da ih spasete!

— Laredo! Nemoj! — uzviknu Streč.

— Ubiću te, Tituse! — zaurla zmijoliki ubica. — Ubiću svakog ko se pomeri! Puška je puna! Imam dovoljno metaka za sve vas!

— Laredo, saslušaj me! — počeo da ga ubeđuje Titus Streč.

— Neću!

— Ne ćini to, molim te! Sve ćeš pokvariti!

— Rekao sam ti da ne pokušavaš da me zaustaviš, Tituse! Rakao sam da ću ubiti i tebe i to sam ozbiljno mislio!

— Mi smo ortaci! — preklinjao ga je Streč. — Do đavola, Laredo, pomisli bar na zlato!

Laredo preko puščane cevi pogleda Sebastijana i Amosa koji su stajali ispred zida i u očima mu se pojavio izraz pohlepe.

— To i činim, Tituse! Neprestano mislim na prokleta zlato!

— Laredo! Stani!

— Prestani već jednom, Tituse! Toliko već govoriš a još ništa nisi rekao.

Sebastijan se ledima naslonio na zid. Ruke su mu bile u visini glave. Pod prstima je osetio petrolejsku lampu koja je visila na zidu. Nije mnogo razmišljao, jer nije imao vremena. Čim ju je napipao zgrabio ju je i bacio Laredu u lice.

Stakleni cilindar pogodi bandita i raseče mu obraz. On ružno opsova i pritisnu okidač. Odjeknu pucanj i krušum se zari u tavanicu. Falon priskoči i udari ga drškom revolvera u glavu. Laredo se presavi u struku i pade iza stola, grčeći se od bolova koji su ga razdirali.

— Iznesi ga u drugu prostoriju! — naredi Streč Falonu. — Ostani uz njega. Ako se osvesti i ponovo nešto pokuša, da učini, udari ga još jednom, samo jače.

Falon klimnu glavom i odvuče onesvešćenog Lareda.

— Kad se osvesti, ubiće te zbog ovoga — obrati se Streč Sebastijanu. — Zar zaista nisi premetio da je lud?

Sebastijan najzad spusti ruke.

— Jesam — klimnuo je. — Ali, na tvom mestu ne bih bio siguran pored njega.

Streč se samouvereno isceri.

— Ja sam jedini čovek koga on nikad ne bi ubio.

— On o tome ima suprotno mišljenje.

— Znam da ga ima. On čak i priča o tome, ali nikad to neće učiniti. Poznajem ga bolje nego samog sebe i zbog toga ga i mrzim.

— Zašto ga onda ne oteraš?

— Zato što je spreman da učini sve što mu naredim i što nikad ne postavlja nikakva pitanja. On voli da ubija.

— To sam primetio — suvo reče Sebastijan. — Zar ti ne voliš?

— Ne. Ja ubijam samo kad moram.

— Zašto nas onda ne pustiš da odemo? Pošao si za Džejom Longbridžom i njegovim zlatom a ne za nama.

— Zato što nisam siguran da ti nisi Džej Longbridž.

— Ja znam da on nije Longbridž — javi se devojka.

Streč je nije ni pogledao.

Zagledao se u vatru u kaminu koja je dogorevala.

— Tražim Longbridža zbog zlata!

— rekao je. — No, to nije sve što želim.

VI

Napolju, kilometrima daleko prema severu, visoko u planini, jedan čovek, zavijen u ćebe, sedeo je pored vatre. Pored njega je stajao rasani konj, načuljenih ušiju. Čovek je malu vatru ogradio kamenjem i ona je bila dobro skrivena od znatiželjnih pogleda nepozvanih i neželjenih putnika.

Konj zarza i čovek se hitro podiže i izvuče pušku iz futrole sa strane sedla. Mirno je stajao i napeto osluškivao, trudeći se da čuje svaki neuobičajen šum. Pokušavao je pogledom da prodre kroz noćnu tminu.

Kad se uverio da je sam i da mu ne pretili nikakva opasnost, ponovo je prišao vatri, izlomio nekoliko grančica i bacio ih na žar.

Mogao je da pokuša da zaspi, ali to bi bilo suviše opasno. Ruka mu se neprestano nalazila na dršci noža ili revolvera, a pogled mu je leteo na sve strane, pažljivo ispitujući okolinu.

Noć je pružala hiljade mogućnosti za skrivanje a on je imao mnogo razloga za strahovanje. Jahao je već daniima, spavao je uglavnom u sedlu psujući sunce koje ga je nemilosrdno peklo. Kretao je na put pre zo-

re i uvek je putovao sve do noći kada se pribijao uz vatru, kao i sada, i trzao se na svaki neobičan šum.

Torbu sa novcem držao je uz sebe. Bio je veoma umoran, ali ipak se nije usuđivao da zaspi. Do tada je sve teklo po njegovom planu. Nije želeo da se dogodi nešto nepredviđeno sada, kada je već prešao polovinu puta do Bendorf—Krika.

*

Sebastijan Kord i Laura Kinkejd nalazili su se pored pojila sa vodom, ispred kuće. Ruke su mu se ohladile i obuzimao ga je neizdržljiv bol. Gledao je krivudavi put i mislio na svog konja.

— Moramo pokušati da pobegnemo — rekao je tiho devojci i krišom pogledao prema Laredu koji je stajao u hladu ispred kuće, s puškom u naručju, kao i uvek.

— Da nas ubije? — upita ona. — Pa, on jedva čeka da mi to učinimo da bi imao opravdanje da puca u nas.

— Već sam vam ranije rekao da će nas na kraju i onako sve pobiti jer im ne trebaju svedoci — reče Sebastijan mirno, kao da je u pitanju najobičnija stvar na svetu.

— Ipak, postoji šansa da ostanemo živi. Neće nam ništa učiniti dok ne dođe Džej Longbridž.

— Hoće li on sigurno doći?

— Hoće. A možda će se i pre toga nešto dogoditi. Nada je bolja nego...

— Nego šta?

— Nego bilo šta drugo što bi im dalo povod da nas pobiju — završila je.

— Zašto ste opomenuli Lareda onim krikom? Prstima sam već doirivao njegovu pušku kad ste ga probudili. Njega bismo lako onesvestili i vezali a sa Falonom i Strečom ne bi bilo problema. Oni su spavali. Iznenadili bismo ih, oduzeli im oružje i takođe ih vezali i mirno odjahali u Arkdejl da ih predamo

šerifu, ili bismo sačekali poštansku kočiju. Vi ste namerno opomenuli zločince. Zašto? To mi ne ide u glavu! Jeste li iznenada poludeli?

Nije mu odgovorila.

— Zar ne mislite ni na Džēja Longbridža? Kad stigne, upašće pravo u klopku. Ubiće ga istog trenutka kad otvori vrata od kuće.

I ovo pitanje ostalo je bez odgovora.

Iako nije spavala cele noci, trago vi umora još se nisu pojavili na njenom lepom licu. Kada je Falon odvukao onesvešćenog Lareda, Titus Streč im je svima naredio da sednu za sto a za sebe je odabrao stolicu pored vatre. Noge je podigao na sto a revolver je stalno držao u ruci.

— Kad dolaze sledeća poštanska kola, starče? — upitao je.

Amos Larč se okrete i pogleda ga.

— U četiri sata posle podne.

— Kuda idu?

— Od istoka ka zapadu.

— Svraćaju li ovamo i kola koja idu na istok?

— Ne, ne svraćaju — odmahnu starac. — Ona ostaju sa druge strane Grin—Rivera.

Titus Streč je milovao svoj revolver. Laura Kinkejd je nepomično sedela za stolom. Lampa i odsjaj vatre iz kamina osvetljavali su joj jednu stranu lica.

— Kad ste rekli da stiže vaš verenik Džej Longbridž, gospodice? — obrati joj se Titus Streč.

Nije se okrenula ka njemu kad mu je odgovorila:

— Ne znam. Danas.

— Biće bilje ako stigne pre poštanskih kola.

Sebastijan Kord ustade i krenu napolje. Cev Strečovog revolvera pratila je njegovo kretanje.

— Pretpostavimo da Džej Longbridž ne stigne — rekao je Streču.

— Smisliću nešto i za takav slučaj — odgovori Streč, slegnuvši ramenima. — Ne brinite za mene.

— Ja ne brinem. Znam da ćete smisliti neko zlo — umeša se starac.

Titus Streč ga pogleda kao da je lud.

— Smisliću nešto sigurno. Sigurno bar za mene.

— Neće vam to uspeti — promrmlja starac.

— Šta neće uspeti?

— Da se nekažnjeno izvučete iz svega ovoga.

— Ha-ha-ha!

— Ljudima kao što ste vi nikada sve ne polazi za rukom. Samo, vi niste dovoljno pametni da to shvatite.

— Da — podsmehnu se Titus Streč koga je razgovor sa starcem zabavljao. — A šta se dešava sa ljudima kao što sam ja?

Stari Amos mu je odgovorio bez imalo straha i bez oklevanja.

— Na kraju završe... njišući se ispod neke grane. Obešeni.

Sebastijan se pitao zašto je Laura Kinkejd izašla za njim pred kuću. Da li samo zbog toga da se bar malo ukloni dalje od opasnog Titusa Streča koji ju je sve češće gledao požudnim pogledima.

Nije izgledala uplašena, kao što je imala razloga da bude. Možda ju je zaista nada hrabrila. No, i on se nadao, mada je znao koliko nada u ovako teškoj situaciji može da bude varljiva.

Konji su bili neosedlani u štali iza kuće, a zmijoliki Laredo je stajao spreman sa puškom u ruci i ludačkim pogledom u očima. Pomno je pazio na svaki njihov pokret.

— On dolazi, zar ne, Laura? I, oni će ga ubiti... tog Džeja Longbridža. Ali, nemojte da mislite da će oni, kad budu ubili Džeja Longbridža i uzeli njegovo zlato, tek tako odjahati i da će nas ostaviti žive da im mašemo i poželimo im sretan put.

Pogledao ju je.

— Ne, Laura, to se svakako neće tako dogoditi.

Posmatrala je njegovo namršteno čelo. Na izvestan način i ona je bila kriva za sadašnji Sebastijanov nepovoljan položaj. Da nije opomenula razbojнике da se već skoro doko-

pao Laredove puške, njih troje bi sada bili slobodni a razbojници bi bili razoružani i vezani.

Ona je u ovu poštansku stanicu došla kočijom a on je dojahao na konju. Ali, kada su se sreli, njihovi životi su se ukrstili i vezali u čvor.

Imao je pravo da bude ljut na nju.

— Ljutite li se zaista na mene? — upitala je, unapred se plašeći njegovog odgovora.

Začudoeno ju je pogledao.

— Naravno da se ljutim. Sprečili ste me da se oslobodim ovih razbojnika i da oslobodim i vas i starca. Sve ste upropastili.

— Ja...

— Imam toliko stvari da uradim, a sada sedim u ovoj zabačenoj poštanskoj stanici i gubim vreme. Pored toga, kao i vi i stari Amos, zbog vas sam i dalje u smrtnoj opasnosti i najverovatnije ću na kraju biti ubijen. Eno, pogledajte, čovek sa puškom stoji spreman da me ubije. I to da me ubije ni zbog čega.

— Kako to mislite? — upitala je.

— Prvo me prate, proganjaju i pucaju na mene, sve zbog zlata za koje nisam ni čuo. Zbog zlata koje je ukrao Džeja Longbridž koji je uzput povalio i ženu ovih razbojnika. Čekaju me poslovi, čeka me život a ja sedim ovde i po svemu sudeći će mi se život ovde i završiti. Nisam zamišljao takav kraj.

— Za sve sam ja kriva — promrmljala je.

— Zašto ste ih opomenuli? — ponovo ju je upitao.

— Ne znam — ponovo je odgovorila.

— Krivi ste, naravno da ste krivi. Ako ne za sve a onda sigurno za to što smo još uvek ovde i što ćemo skoro sigurno biti ubijeni. Za ostalo je kriv vaš... Džeja Longbridž.

Pogledao ju je pravo u oči.

— Da li je on zaista ukrao to zlato?

— Oni kažu da jeste — odgovorila je. — Zaista mislite da je on kriv za naše sadašnje muke.

— Da, najverovatnije ga je ukrao — sam je sebi odgovorio. — Ne bi ovi razbojnici projahali toliki put i sada bili ovde da to nije istina. Oni su jahali za zlatom. A Streč je jahao i da bi se osvetio čoveku koji mu je povalio ženu.

Hari Laredo mahnu puškom.

— Hej, vas dvoje kod pojila! Dokle ćete da razgovarate? Kujete planove kako da pobegnute, zar ne? Uzmite vodu i ulazite u kuću!

U podne, kad su sunčevi zraci skoro vertikalno padali na zemlju, Titus Streč iznenada skoči i sumnjičavo pogleda devojkju.

— Gde je taj prokleti Longbridž, pospodo Kinkejđ? Gde je, do đavola? Rekli ste da dolazi!

— Ne znam! — trгла se i zaplakala.

Svima su nervi bili na izmaku.

— Bolje bi bilo da nas dalje ne lažete — nastavi Titus Streč. — Hoće li on uopšte doći?

— Ja... Ne znam... Rekao je...

— Ostavite je! — umeša se Sebastijan. — Ona nije Džej Longbridž!

— Ti da čutiš, kopile! Dosta mi te je!

— I meni vas!

Streč zgrabi revolver i podiže ga. Posmatrao je Sebastijana lukavim pogledom.

— Da, znam da ona nije Longbridž, ali kako stvar stoji sa tobom, kopile? Možda bi trebalo ponovo da te pretučem? Možda bi trebalo ponovo da te prikucam za zid? Možda bi tada imao nešto da mi kažeš. Možda bi mi tada rekao da si ti Džej Longbridž?

— Spreman sam i čekam te! — odgovori Sebastijan. — Ostavi taj kolt i dođi! Pokušaj da me udariš i videćeš šta ću napraviti od tebe.

— Neće on to nikada učiniti, Sebastijane! — umeša se stari Amos. — U suštini, on je obična kukavica. Sva njegova hrabrost je u tome što on u ruci drži revolver a ti ga nemaš.

Laredo udari starca puškom u leđa i obori ga na pod. Sebastijan htede da pomogne starcu, ali dobi udarac revolverom.

— Možeš li da živiš bez tog kolta, prokleta kukavico! — podsmehnu se Sebastijan Titusu Streču, koji ga je udario. — Hrabar si kad treba napadati starce, žene i nenaoružane ljude.

— Umukni ili ću te ubiti! — viknu iznervirani Titus Streč. — Dosta mi te je! Svih mi vas je dosta!

— Naravno, opet revolverom — i dalje mu se podsmehivao Sebastijan. — Bez njega ništa! Kukavico!

Titus Streč zaškripa zubima od besa kad ga je ponovo udario. Sebastijan posrnu i udari leđima o zid, ali ne pade. Devojka užasnuto vrisnu. Streč je pogleda i podiže pesnicu da i nju udari.

Sebastijan se pridržavao za zid.

— Da je nisi dodirnuo, razbojniče! Dalje od nje!

— Umukni, kopile!

Titus Streč se zagleda prvo u njega a zatim u ženu koja je pomagala starcu da ustane i uspravi se.

— Ima nečeg između vas dvoje! — zaključio je, podmuklo se cereći. — Zašto se toliko borite jedno za drugo? Kao da ste ljubavnici ili verenci? Ako ti nisi Longbridž, ko ti je onda ona? Tvoja drolj...

Nije stigao da završi. Sebastijanova velika, tvrda, koščata, čvornovata pesnica pogodila ga je u lice, razbila mu usne i nos i odbacila ga dva metra natrag. Laredo pritrča i uperi cev svoje puške Sebastijanu u grlo.

— Tituse, zašto mi ne dozvoliš da ga ubijem? Reci jednu reč i kopilan će biti mrtav!

Titus Streč se jedva podiže sa poda. Rukavom je brisao krv sa lica. Izgledao je užasno.

— Ne! — povikao je. — Ne, Laredo! Ne ubijaj ga! Još ga ne ubijaj!

— Zašto?

— Zato što je on Longbridž, eto zašto! Treba da progovori i da nam kaže gde je zlato! Mučićemo ga i re-

ći će nam ono što nas interesuje. Moraće da kaže! Nateraćemo ga!

Devojka pokri lice rukama i poče da plače. Drhtala je celim telom.

Sebastijan nehotice ustuknu korak natrag. Osetio je kako su mu se svi mišići u telu zategli.

Falon se uputi prozoru da dohvati čekić, ali ga ne uze. Trgao se kad je pogledao kroz prozor.

— Tituse, brzo ovamo. ,

— Šta je? Šta se dogodilo?

— Dolaze... Čitava armija!

Titus Streč mu priskoči i takođe se zagleda napolje.

Laredo je puškom držao u šahu zarobljenike.

Konjanici koji su se približavali bili su udaljeni više od jedne milje. Video se samo oblak prašine koji su podigli njihovi konji. Streč je pažljivo posmatrao a zatim se okrete starcu.

— Ko su oni? Šta hoće?

— Ukoliko je potera, a rekao bih da jeste, onda svakako traže vas — mirno odgovori starac.

— Zbog poštanskih kola koja smo sinoć zaustavili i zbog ubistva naoružanog pratioca — priseti se Falon.

— Da — klimnu starac. — To je verovatno šerif sa poterom. Možda ću ipak imati priliku da vas vidim kako se njišete ispod neke lepe i čvrste grane...

— Šta da radimo, Tituse?! — uznemireno upita Falon. — Da ipak odustanemo od ovog posla?

— Ne budi lud! — zaurla Streč. — Ni slučajno! Ne razmišljaj o tome!

— To bi za vas bilo najbolje rešenje — javi se Sebastijan, koji je ponovo počeo da se nada.

Titus Streč se nasmeja.

— Ha-ha-ha! Ja znam da bi to tebi odgovaralo, kopile. Ali, neće biti tako. Došao sam da uzmem deset hiljada dolara u zlatu i uzeću ih!

Priglupi Falon zagleda se u njega.

— Tituse, zlato nije ovde.

— Ako nije, biće! — nasmeja se vođa razbojnika.

Vratio je kolt u futrolu i uhvatio devojku za ruku.

— Razneće vas puškama! — primeti Sebastijan.

— Neće, jer nas neće ni videti! Neće ni znati da smo mi ovde, pošto vi nećete ništa reći, a ako samo otvorite usta ona će prva biti ubijena. Laredo će to sa zadovoljstvom učiniti...

— Pusti je!

— Ne pada mi na pamet! Sada je sve u tvojim rukama — ponovo se zadovoljno nasmeja Streč.

Okrenuo se prema Laredu.

— Odvedi je u jednu od spavaćih soba i ostavi otvorena vrata. Ako čuješ nešto sumnjivo... ubij je!

— On će je u svakom slučaju ubiti! — povika Sebastijan. — Svi znate da je on opasan ludak!

Laredo se promuklo nasmeja a oči mu opasno zasijaše.

— Jednog sam već ubio zbog toga, kopile! — iscerio se pokazujući vučju čeljust. — I tebe ću!

— Vodi je! Brzo! — prekinu dalju raspravu Titus Streč. — Falone, pomози mu!

Priglupi, debeljuškasti Don Falon poslušao. Pomogao je Laredu da odvuče devojku, koja se sada plačući odupirala ali ništa nije mogla da učini protiv snage dvojice razbojnika. Još neko vreme se čulo njeno jecanje a zatim sve utihnu.

— Zašto je ne pustiš? — obrati se ponovo Sebastijan Titusu Streču. — Ovim ništa nećete postići.

Razbojnik pride prozoru. Posmatrao je poteru koja se sve više približavala. Bilo je deset do dvanaest konjanika

— Misliš da neću? — upitao je. — Onda se ne slažemo. Ja mislim drugačije. Odavde ću otići sa zlatom. Znaš i sam da je Laredo lud. Dobro je što je tako. To je najbolji način da te primoram da čutiš. Ako budeš izgovorio samo jednu pogrešnu reč, ona će biti mrtva. Za Lareda ništa ne znači to što će i sam nekoliko trenutaka kasnije poginuti. Ta devojka

za tebe nešto znači. Vрати te ljude i njoj se ništa neće dogoditi. Istina, Laredo će ubiti tebe što si pokušao da mu oduzmeš pušku, ali protiv toga se ništa ne može učiniti. Takva ti je sudbina.

Sebastijan ga je zaprepašćeno, ne verujući, gledao. Sve više je bio ubeđen da Laredo nije jedini ludak među trojicom razbojnika.

Topot kopita se sada čuo u neposrednoj blizini.

Streč pogleda kroz prozor.

Potera je stizala.

— Govoriću sa šerifom — predloži Sebastijan. — Pustite devojk!

Razbojnik odmahnu revolverom.

— Oni će stići kroz nekoliko trenutaka. Ne mogu da je pustim. Ona mi je jedina garancija da ćete ti i starac sa šerifom razgovarati onako kako ja to želim.

Kad je potera stigla pred kuću, on se skloni u hodnik ispred gostinskih soba, zajedno sa Falonom.

Sebastijan i starac ostadoše sami u velikoj prostoriji.

— Mladiću, biće najbolje da lažeš — počeo starac. — Ne pokušavaj ništa. Streč se nije šalio kad je rekao Laredu da je ubije ako mi pokušamo da upozorimo šerifa šta se ovde dešava.

— Ljudi, napojte konje — začu se ispred kuće šerifov glas. — Ti, Džebe, pošalji nekoliko ljudi prema severu. Neka potraže tragove.

— U redu, šerife.

— Mi ćemo ostati ovde.

— Dobro, šerife.

Dok je brisao maramom svoje široko, oznojeno lice, šerif se čudio zašto stari Amos Larč nije izašao pred kuću da ga dočeka.

Sebastijan je stajao iza velikog stola. Posmatrao je šerifa, napolju, kako silazi sa konja i šalje svoje ljude u izvidanje i kako zatim prilazi kući.

— Dolazi — rekao je starcu.

— Trebalo je da otvorim vrata — seti se Amos.

— Otvorite ih sada.

Starac pride vratima i otvori ih u trenutku kad je šerif sa druge strane stavio svoju šaku na kvaku.

— Kako si, Amose? Pitao sam se da li ti se nešto dogodilo.

— Sve je u redu, šerife. Dobro sam. Bio sam u kući pa vas nisam čuo da dolazite.

Čovek sa zvezdom pažljivo se zagleda u Sebastijana. Tim jednim, dugim pogledom video je sve. Čak i zavoje na njegovim rukama, masnice po licu i praznu futrolu bez revolvera.

— Ko je to? — upitao je starca.

— Zovem se Sebastijan Kord — odgovori mladić umesto starog Amosa.

Šerif skide jahaće rukavice.

— Molim te čašu vode, Amose.

— Odmah, šerife — odgovori starac i ode u kuhinju.

Šerif sede na jednu od stolica pored stola, ne prestajući da posmatra Sebastijana.

Pogled mu je bio miran, staložen, ispitivački.

— Korde, ovde se nalazim poslom. Moraću da vam postavim nekoliko pitanja. Predstavnik sam zakona i vi ne smete da odbijete da odgovarate.

— Razumem, šerife — odgovori mladić.

— Odakle ste došli?

— Poslednje mesto kroz koje sam projahao bilo je Henderson Siti.

— A pre toga?

— Jahao sam kroz Nebrasku.

Amos se vrati sa vodom. Šerif uze čašu i prvo isplaknu usta a zatim ispi vodu. Govorio je Amosu Larču, ali je posmatrao Sebastijana.

— Poštanska kola za Arkdejl bila su napadnuta, pošto su prošla tvoju poštansku postaju, Amose. Kočijaš kaže da su bila tri razbojnika. Ubili su pratioca Džoa Hanikata.

— To je zaista žalosna vest, šerife — jednostavno odgovori starac. — Poznavao sam Džoa. Bio je dobar čovek.

Šerif je čekao šta će Sebastijan reći, ali je mladić ćutao.

— Da li je i vama žao, Korde? — upitao ga je.

Sebastijan pomisli na mladu ženu koja se nalazila, zatvorena, u sobi sa ludim ubicom Harijem Laredom.

— Nisam ga poznavao, šerife — odgovorio je. — Juče sam ga prvi put video.

— Ima u ovom slučaju mnogo stvari koje ja ne razumem, Korde — reče šerif. — Ako hoćete da mi pomognete, objasnite mi ih.

— Ne znam o čemu govorite i na šta mislite — reče Sebastijan.

— Evo, mladiću, šta bih želeo da znam.

— Slušam vas, šerife.

— Džo Hanikat je bio dobar čovek. Ostavio je za sobom ženu i decu. Kočijaš mi je ispričao da vas je sreo na putu. Pričali ste im nešto o ljudima koji su vas gonili. Kako bi bilo da i meni to ispričate?

— Ta priča je tačna, šerife. Prognjala su me trojica razbojnika naružanih do zuba.

— Zašto?

— Nisam ih pustio toliko blizu da bismo mogli da razgovaramo. Znam isto toliko koliko i vi.

Šerif pogleda Sebastijana. Ovaj se ne pomeri. I dalje je mirno sedeo.

— Oni su veoma želeli da vas nađu, Korde. Zbog toga su zaustavili poštanska kola i bez oklevanja ubili Džoa Hanikata. Zašto su to učinili. Zašto im je toliko stalo do toga da vas uhvate? To mi recite.

Sebastijan je pretpostavljao da šerif nije mogao da sazna da su razbojnici tražili zlato i da su ga zamenili sa drugim čovekom. Zato je mirno nastavio da laže.

— Ne znam, šerife. Zaista ne znam. Kažem vam da sam se trudio da im ne dozvolim da mi se previše približe.

— Izjavili ste da se zovete Sebastijan Kord?

— Da. Tako se zovem.

— Možete li to dokazati.

— Sve što imam je na meni. Imam i konja u štali. Ne mogu da dokažem ko sam.

— Ne izbegavajte odgovor, mladiću.

— Ne izbegavam ga. Ja ništa ne znam o zaustavljanju poštanskih kola i o ubistvu pratioca.

— Znam da niste bili tamo — reče šerif. — Kočijaš mi je to rekao. U to vreme ste bili ovde, u postaji. Da li je to tačno, Amose?

— Jeste, šerife. Mladić uopšte nije napuštao kuću otkako su poštanska kola otišla odavde.

— Šta radite ovde, Korde? — postavi šerif novo pitanje.

— Konj mi hramlje. Odmaramo se i ja i životinja. Amos Larč mii je rekao da mogu ovde odsesti.

Šerif klimnu glavom i osloni bradu na ruku koju je laktom naslonio na sto.

— Dobro govorite, mladiću. Zvuči istinito, ali me to ne vodi ničemu. Činjenica je, Sebastijane Korde, da ste vi, bilo da to znate ili ne znate, upetljani u nešto ružno. Slušajte i razmislite i sami. Trojica vas gone, ubijaju pratioca, zaustavljaju poštanska kola i kažu da se zovete Longbridž. Sad dolazi jedna interesantna stvar. Pre pet ili šest dana opljačkana je banka u Farmingtonu. Odneta je dosta zlata. Tom prilikom je nestao neki Longbridž, koji je radio kao stočar u Adob-Kriku. Da li vam je sada jasno zašto vas toliko ispitujem?

U sobi zavlada tišina. Sebastijan je razmišljao. Titus Streč se sigurno nalazi iza prvih vrata od hodnika. Šestorica šerifovih ljudi su otišli da traže tragove i samo četvorica su oko kuće. Šerif je imao revolver. Da ludi Hari Laredo nije bio uz Lauru Kinkejd, bilo bi nekih izgleda, ali ovako...

Sebastijan pogleda starog Amosa. Njegove stare, iskusne oči govorile su mu da ne govori, da ćuti.

Duboko je uzdahnuo.

— Oni misle da sam ja Longbridž — rekao je.

— Tako se i meni čini — potvrdi šerif. — Ali, ni sada ne znam ništa

više. Oni misle da ste Longbridž i gone vas pucajući i ubijajući. To znači samo jedno: oni očekuju Longbridža. Oni znaju da će on stići u ovaj kraj i očekuju ga.

Sebastijan ponovo htjede da kaže ono što je znao, ali se plašio. Šerif reče da još mora razmisliti o svemu.

— U stvari, mogao bih i da se zadržim ovde i da sačekam Longbridža ili njih, ali nemam vremena za to.

Stari Amos Larč potvrdno klimnu glavom. Sebastijan prvi put pomeri svoje šake umotane u zavoje. Obojica su gledali šerifa ali nijedan od njih ddvojice ništa nije rekao.

Šerif pogleda starca.

— Šta ti je danas, Amose.

— Ništa — trže se starac.

— Poznajem te dugo a ovo mi je prvi put u životu da te vidim kako ćutiš.

Zatim skrete pogled na Sebastijana.

— Zašto je danas ovakva tišina u kući? Nisam čuo ni glasa otkad sam ušao. Šta se ovde dešava? Šta se ovde krije? Osećam da nešto nije u redu ali ne znam šta je to.

Sebastijan i po treći put otvori usta da kaže sve što mu je bilo na srcu, ali se tada otvoriše vrata i uđe jedan od šerifovih ljudi.

— Spremni smo za polazak, šerife.

— Odmah krećemo, Džebe — odgovori šerif.

Ustajući pogleda zavoje na Sebastijanovim rukama.

— Šta vam se dogodilo? — upitao je, pokazujući na zavoje.

— Pao sam sa konja — odgovori Sebastijan, trudeći se da zvuči uverljivo.

— Tada je izgubio i revolver — dobaci stari Amos.

Šerifa iznenadi ova primedba.

— Sad prvi put čujem da se revolver može izgubiti i na taj način. Revolver čovek može da izgubi samo ako mu ga neko oduzme.

Sebastijan je gledao šerifa u oči.

Želeo je da šerif još malo razmisli o tom revolveru i o njegovim zavijenim rukama.

Ali, šerif je već izašao iz velike prostorije.

— Kuda ćete? — upita Amos.

— Idemo malo u izvidanje po okolini. Bićemo tu negde. Vratićemo se ovamo posle prolaska poštanskih kola. Dakle, čekaj nas negde oko četiri sata posle podne. Ne verujem da će vas ona trojica razbojnika uznemiravati. Oni se najverovatnije kriju negde u brdima i čekaju poštanska kola.

Šerif uzjaha i okrete se da se pozdravi sa starcem i Sebastijanom, ali u vratima već nije bilo nikoga. Namrštio se i zavrteo glavom, jer je stari Amos obično svakog pratio pri odlasku.

— U kom smeru, šerife? — upita jedan od ljudi.

— Šta kažeš? U kom ... aha ... Ja haćemo na istok, da dočekamo poštanska kola.

Topot kopita se ubrzo izgubi u daljini.

*

Kad je stigao na ivicu visoravni jahač priteže uzde. Pažljivo je ispiti-vao pogledom dolinu pred sobom. Sunce je peklo i žega ga je iscrpljivala jer je jahao još od kada je sva-nulo, ne zadržavajući se čak ni da bi nešto pojeo.

Bio je prilično gladan. Negde pred njim bio je Bendorf Krik koji je na neki način predstavljao i kraj njegovog puta.

Ruka mu je počivala u kožnoj torbi obešenoj o sedlo.

A onda, upravo kad je počeo da se spušta niz stenovitu strminu, spazio je nešto od čega je zdrhtao. Milju od mesta na kome se nalazio uzdizala se tanka, bela traka prašine. Neko vreme ju je posmatrao dok se nije uverio da se jahači ne kreću prema njemu. Onda je brzo okrenuo na-trag, udaljio se sa konjem toliko da

ga iz doline ne mogu videti. Zatim je ostavio konja, legao potrbuške na zemlju i počeo da osmatra držeći u ruci spreman revolver.

Dole se pojaviše dvojica jahača. Jedan od njih pokaza podignutom rukom na stenu na kome je ležao čovek sa revolverom. Bili su bez čebadi, što je značilo da su iz okoline, i on se pitao šta ovde traže.

Ispitivali su tragove po tlu. Da li su njega tražili? Prošlo je tek šest dana od pljačke i bilo je nemoguće da je čak ovamo vest o tome stigla pre njega. I, zar je neko mogao da ga optuži? Bio je veoma pažljiv. Za sobom nije ostavio nikakve tragove. To što je napustio posao i odjahao nije bio neki veliki greh.

Možda ova dvojica jahača traže nekog drugog? — razmišljao je.

Nije ustao niti ih je pozvao i upitao šta traže. Zaključio je da je za njega bolje da ga vidi što manje ljudi. Odlučio je da puca ako se popnu na stenu.

Dvojica jahača sedoš e i zaviše cigarete. Tada jedan od njih ponovo pokaza rukom naviše. Obojica ustadoše i počesh e da se penju. Čovek sa spremnim revolverom sada ih je video sasvim jasno. Zapeo je oroz i spremio se da puca. Tada se jedan od dvojice sagnu i sa zemlje podiže neki šešir.

Pogledali su gore, u stenovitu ivicu visoravni koja sa završavala skoro okomitom liticom. Zaključili su da se onaj koji se tuda spustio veoma žurio, čim nije stigao da se zaustavi i da podigne šešir koji mu je spao.

Vratili su se do svojih konja i odjurili, ne ispušivši cigarete do kraja. Kao da se i njima žurilo. Čovek sa stene zazvižda i njegov konj poslušno dotrča do njega. Uzjahao je i počeo da se spušta. Došao je do mesta na kome su do malopre bila dvojica jahača. I on je pažljivo ispitao tragove i zaključio da se neki konjanik spustio niz tu opasnu strminu i to u najvećoj žurbi. Zaključio je da su

dvojica jahača verovatno tragali za tim čovekom, ali da ipak mora da bude veoma oprezan.

Usamljeni jahač se zatim uputio na jug. Prema Benford — Kriku.

*

Titus Streč istrča iz spavaće sobe sa revolverom u ruci. Lice mu je bilo vlažno od znoja a košulja skroz mokra. Posmatrao je poteru koja se, jašući, udaljavala.

— Koga traže? — upitao je.

U sobu udoše i Laura Kinkejd, Don Falon i na kraju Hari Laredo sa prstom na okidaču puške.

Devojka je plakala. Lice joj je bilo umrljano od suza a kosa razbarušena.

— Vas traže — odgovori Sebastijan.

— Zašto?

— Zato što ste napali poštanska kola i ubili naoružanog pratioca.

— Krenuli su na istok. Zašto?

— Da dočekaju poštanska kola.

Titus Streč se namršti. I zidni sat i sunce na nebu pokazivali su da je podne odavno prošlo.

Okrenuo se i pogledao devojku.

— Rekli ste da će doći. Gde je, do đavola?

— Ne znam! Ne znam! — odgovorila je kroz plač.

— Lažete!

— Ako vam je toliko potreban, zašto ne uzjašite i napolju ga ne potražite?

— Hvala na dobroj ideji — podsmehnuo se. — Ne bismo stigli daleko, sad kad se potera kreće po okolini.

— Šta da radimo, Tituse? — upita debeli Don Falon, koji je sve pažljivo slušao.

Streč stavi ruke u džepove.

— Sačekaćemo! — rekao je.

Prvi put od kada ga žvaće, Donu Falonu nije prijao duvan. Pogledao je Lareda, ali od njega nije dobio podršku.

— Slušaj, Tituse . . . — počeo je.
— Šta je?
— Meni se ne ostaje ovde.
— Zašto?
— Uhvatiće nas potera.
— A to ti se ne bi dopalo, zar ne?
— Ne bi! — potvrdi Falon.
— Znaš šta treba da učiniš. Uzjaši konja i idi.

— Možda ću to i učiniti! — jedva promrmlja Falon.

Titus se trže kao da se opekao.

— Poludeo si! — povikao je, lica izobličienog od besa. — Zaista si poludeo!

— Ja . . . Zašto . . .

— Nikuda nećeš otići!

— Rekao si da uzjašem konja . . .

— Rekao sam ali nisam mislio da si toliko glup i da ćeš to zaista pokušati. Odavde niko neće otići sve dok ne stigne Longbridž! Jeste li me razumeli?

Laredo je posmatrao Sebastijana. Falonov problem ga uopšte nije interesovao. Ovog trenutka nije ga zanimalo čak ni zlato.

— Tituse, ovaj mladić mi je rekao da sam lud.

— Pa?

— Rekao si mi da ga mogu ubiti.

Streč nervozno odmahnu rukom. Samo da se ovo jednom završi, pomislio je. Više ga niko neće naterati da se vezuje za ovakve ljude.

— Ne, Laredo! — odgovorio mu je.

— Zašto? Obećao si!

— Ubićeš ga kasnije!

— Kad? — nestrpljivo upita Laredo.

— Kad se dočepamo zlata!

— Kad će to biti?

— Kad dođe Longbridž.

— Ah, Longbridž! Kako sa njim stoji stvar?

— Ne razumem te, Laredo.

— Hoćeš li ga ti ubiti?

— Zato sam ovde.

— A sa njom? Šta ćemo sa njom?

— Pobrinuću se i za nju.

— Ti i ja smo se dogovorili — podseti Streča Sebastijan. — Čim Longbridž padne, daćeš mi revolver.

Titus Streč slegnu ramenima.

— Dogovor više ne važi, Korde!

— Zašto?

— Laredo želi da te ubije. Moram mu ispuniti tu molbu. Uvredio si ga.

Zmijoliki ubica zagrlji svoju pušku. Smejao se. Tu stvar je uredio i bio je srećan i zadovoljan.

Streč sede na stolicu i podiže noge na sto.

— Spremite nam nešto da jedemo, gospodo — naredio je. — Gladni smo.

— Idem ja po vodu! — ponudi se Sebastijan.

— Ne, nećeš ti! — odbi Streč. — Sumnjiv si mi i hoću da te imam pred očima. Neka ide Laredo.

Laura Kinkejd uđe u kuhinju i priđe štednjaku da upali vatru. U tom trenutku začu Laredovo uzbuđeno vikanje:

— Tituse! Evo ga . . .

— Ko, do đavola?

— Longbridž! Stiže Longbridž!

Streč skoči i priđe vratima.

— Falone, pazi na njih! — naredio je debelom razbojniku. — Pucaj ako nešto pokušaju da preduzmu.

Starac i Sebastijan podoše ka prozoru ali ih zadrža Falonov kolt. Devojka dotrča iz kuhinje ali debeljko i nju zadrža.

— Ostanite ovde! Svi!

Laredo je stajao pored pojila za konje načinjenog od debelog stabla. U ruci je držao pušku i pažljivo posmatrao sićušnu tačku u daljini, koja se brzo kretala i dizala oblačić prašine za sobom.

— Dolazi ovamo! — rekao je. — Tituse, to je sigurno taj prokleti Džej Longbridž! Ko bi drugi bio?

— Ako je Longbridž, on svakako nosi zlato za sobom — reče Titus Streč. — Uđi u kuću, Laredo.

— Zašto?

— On ne sme da te vidi.

Laredo baci kantu sa vodom i odmah posluša.

— Trebalo bi neko da radi nešto ispred kuće — reče Laredo. — Mrtva i nema kuća izgleda sumnji-

vo. Dimnjak mora da se puši. Trebalo bi da ona kuva ručak za njega, jer ga očekuje.

— Kord će ići pred kuću — odluči brzo Streč. — Ti donesi malo slame iz štale.

Laredo otrča u štalu i donese slamu.

Streč pogleda Sebastijana.

— Izadi pred kuću i ponašaj se kao da nešto radiš, tako da te Longbridž svakako vidi. Pazi šta radiš, Korde! — zapretio mu je. — Ništa ne pokušavaj jer će te Laredo stalno držati na nišanu.

Laredo baci slamu pored peći.

— Brzo se postarajte za vatru — naredio je devojci. — Dimnjak mora da se dimi.

Sebastijan izade pred kuću. Još uvek je na nebu bilo sunce i bilo je toplo. Polako je hodao dok mu je Titus Streč davao uputstva.

— Kad te bude upitao za nju, reci da je unutra, u kući. Razumeš li me?

Sebastijan klimnu glavom.

— Pazi šta radiš i šta govoriš, Korde! Laredo će inače ubiti devojkicu.

Sebastijan dođe do pojila, podiže vedro i zahvati vodu.

Bilo je dva sata posle podne.

Bilo je veoma tiho.

Taj Longbridž je došao prerano, razmišljao je Sebastijan. Da je došao kroz dva sata, u četiri, kad treba da naiđu poštanska kola i šerif sa poterom, sve bi bilo sasvim drugačije.

VII

Titus Streč je stajao u do vratku i posmatrao Sebastijanovu široka ramena.

— Postarajte se za vatru! — još jednom je viknuo Lauri Kinkejd. — Požurite!

Devojka je stajala i posmatrala štednjak i slamu pored njega.

Nije mogla da vidi jahača koji je dolazio. Možda je Longbridž a možda i nije, razmišljala je. Bilo ko da je

u pitanju, kad vidi Sebastijana pred kućom svakako će ući u kuću, jer neće ništa posumnjati. Kad bi samo Longbridž na neki način mogao da sazna za opasnost koja mu preti ako uđe u kuću. Zelela je na neki način da ga obavesti da se ovde dešava nešto čudno ali nije znala kako.

Ovde više nije bilo Indijanaca ali su jahači još uvek obraćali posebnu pažnju na planine i bili su veoma oprezni. Indijanci su upotrebljavali dimne signale. Dim . . . dim je bio rešenje za njen problem. Pa, njoj su naredili da zapali vatru . . .

Sagnu se, uze slamu, gurnu je u štednjak i zapali je. Podiže se beličasti oblačić dima a zatim suknu jak plamen. Devojka zatvori regulator na peći i plamen se skoro ugasi. Zatim otvori regulator i plamen ponovo buknu . . .

Našla je način kako da daje dimne signale a da to nije primetio niko u susednoj sobi. Titus Streč je stajao u do vratku. Laredo je čučao pored prozora držeći otkočenu pušku a Don Falon je sa koltom u ruci pazio na starca.

Minuti su sporo prolazili.

Sebastijan je stajao napolju i očekivao usamljenog konjanika. Dolazio je polako i bio je previše daleko da bi nekako mogao da ga upozori.

Okrenuo se i u senci video Titusa Streča kako stoji i očekuje žrtvu. Falon i Laredo su takođe čekali i mislili na zlato.

Sebastijan osmotri kuću i pogled mu odluta do krova. Dim mu privuče pažnju. Iz dimnjaka su se u pravi intervalima uzdizali beli oblačići. Laura . . . Dosetila se kako da upozori čoveka koga je volela i koji treba da joj postane muž.

Pogledao je na sever i video da se konjanik zaustavio. Dakle, i on je primetio signale i upitao se šta oni treba da znače.

Džej Longbridž je dolazio a Laura je mislila na njega. Našla je načina i da ga opomene, mada se i sama na-

lazila u teškoj situaciji. Nikakvo čudo, ona mu je buduća žena, razmišljao je Sebastijan.

— Korde, šta se to događa? — upita Titus Streč.

— Ako te zanima, dođi i pogledaj! — odbrusi mu Sebastijan.

Sad je već postojala neka, iako mala, mogućnost da se izvuku. Laura je bila u pravu kad je rekla da bi Longrbidžov dolazak mogao da izmeni situaciju u njihovu korist.

Sebastijan pođe ka pojilu.

Ubica u kući je bio ljut ali nemoćan. Nije smeo ništa da učini. Nije mogao da ubije Sebastijana, jer bi konjanik, koji se približavao, čuo pucanj.

Sad se javi i nestrpljivi Laredo.

— Tituse, šta se napolju događa? Odavde ništa ne vidim.

— Čuti! Dešava se nešto čudno. Još ne znam šta.

Laura je čula njihove glasove i izašla je iz kuhinje. Kroz otvorena vrata, preko glave starog Amosa, videla je Sebastijana kako se uputio prema pojilu, kako se zatim okrenuo prema kući i seo.

Ako je primetio dimne signale iz dimnjaka onda je znao šta oni znače i jedino je on znao šta se događa. Stari Amos se okreće i pažljivo pogleda devojkicu. Ona se vrati u kuhinju i počne da lupa posuđem, kao da priprema obrok.

Starac je sad netremice posmatrao vođu razbojnika, Titusa Streča, razmišljajući o Sebastijanu koji je sedeo pored pojila.

Usamljeni konjanik je zaustavio konja i počeo da proučava poštansku stanicu. Opazio je dim a znao je da u blizini nema Indijanaca. To je bio drugi neobičan događaj istog dana. Prvo ona dvojica jahača koji su našli šešir a sada i ovi dimni signali. Celim putem od Farmingtona nije primetio da ga je neko pratio, a stigao je ovamo tačno u zakazani dan. Laura Kinkejd je trebalo da bude u poštanskoj stanici i da ga očekuje a sada neko šalje dimne signa-

le, očigledno njemu namenjene jer se samo on približava stanici. Šta ti signali treba da znače? Čuvaj se, čuvaj se, čuvaj se. . .

Od koga da se čuva?

Žena koju je povalio u Farmingtonu spominjala je nekog Streča, Titusa Streča, ali tek toliko da mu poželi smrt. Po njenim rečima, mučio ju je, ponižavao, tukao i maltretirao. Ni ona nije ništa znala o zlatu, bar je on tako mislio. Niko nije znao šta on nosi u torbi. Niko osim njega.

Polako je izvukao pušku iz futrole na sedlu a zatim okrenuo konja prema istoku.

Iza kuće se nalazila padina prekrivena borovima, a iza njih ka jugu bio je proređen hrastov šumarak.

Pogledao je sunce.

Poštanska kola će stići oko četiri sata tako da mu je preostalo još dosta vremena da utvrdi šta znače dimni signali, da uzme verenicu i da ode.

*

Ušao je u borovu šumu i sjahao. Išao je oprezno, s puškom u ruci i pogledom ispitivao kuću. Zatim je ostavio konja u gustom grmlju i još malo se približio. Mirovao je desetak minuta, ali oko kuće niko se nije pojavio.

Naizgled je sve bilo mirno a upravo to mu se i činilo sumnjivim.

Načinio je polukrug i približio se kući sa južne i zapadne strane. Pošto je dojahao sa severne strane, ostalo mu je samo još da ispita istočnu stranu.

Oprezno je prošao kroz šumu i našao se naspram ulaza. Vrata su bila otvorena. Dvadeset metara ispred kuće, pored pojila sa vodom, sedeo je plavokos mladić ali se ništa nije događalo. Mladić je ćutao a vrata poštanske stanice bila su i dalje otvorena a u njima se niko nije pojavljivao.

Znači, ipak se nešto događalo. Znači, ipak nešto nije bilo u redu.

e se pojavljivala ni Laura, a bilo normalno da ga je ona dočekala vratima. Čak su se i dogovarali ga dočeka na vratima.

Plavokosog mladića nije poznao i on ga nije interesovao. Naslonio je kundak puške na rame i naničio na Sebastijana.

Titus Streč se obilno znojio. Drška revolvera mu je bila vlažna od znoja, toliko ju je stezao u šaci. Obrisao znoj i pogledao starog Amosa rđa.

— Ovo se suviše oteglo — progutao je. — Nešto se sigurno dogodilo. Laredo napusti svoje mesto pored ožora.

— Šta, Tituse?

Starac se uspravi.

— Ne verujem da ćete se ikad dopasti tog zlata — rekao je.

Streč ga oštro pogleda.

— Zašto?

— On zna da ste ovde!

— Kako je to mogao da sazna?

— Ne znam kako, ali zna. Već bi bio ovde, da ne zna.

— Kako može da zna?! — razjareno uzviknu Streč. — To je nemoguće!

Pogledao je ženu koja je stajala ispred vrata od kuhinje.

— Nije mogao da sazna. Nije mogao. ...

Zatim se okrenuo i pozvao Sebastijana.

— Korde! Dodi ovamo!

Sebastijan ustade i čovek skriven u šumi skide prst sa okidača. Osluškiivao je. Čuo je poziv iz kuće ali ništa se nije pojavio.

— Šta hoćeš, Streče? — upita Sebastijan.

— Gde je on? Vidiš li ga?

Sebastijan se okreće i pogleda na sever. Nikog nije video.

— Otišao je — doviknuo je Streču.

— Vрати se ovamo! — odmah je čuo novo naređenje.

Čovek u šumi spusti pušku. Dakle, ipak je tu Streč. ... Jasno je čuo kako je plavokosi mladić rekao: „Šta hoćeš, Streče“.

Pokušao je da se priseti onoga što se dogodilo u Farmingtonu. On je pominjao Benford Krik a ona nesrećnica je molila da je povede sa sobom. Obećao je da će je odvesti čim sledeći put prođe tim putem. Ona je bila Strečova žena. Streč je verovatno saznao da ju je on povatio, pritisnuo ju je da mu sve prizna pa je povezao pljačku banke sa njim. ... Sad mu je sve bilo jasno.

Brzo je otišao do svog konja, skinuo torbu sa novcem sa sedla da bude uz njega ako dođe do gužve, i stavio je na rame.

Prva stvar koju je želeo da učini bila je da po svaku cenu izvuče verenicu iz kuće. Zbog toga je odlučio da od sada puca na svakog ko se bude pojavio.

Sebastijan uđe u kuću. Titus Streč, Hari Laredo i Don Falon dočekali su ga ljutitim pogledima. Starac je ostao miran. Laura Kinkejd je stajala u kuhinjskim vratima i očekivala da u Sebastijanovim očima vidi znak odobravanja za ono što je učinila.

Titus Streč nervozno udari drškom revolvera po stolu.

— Šta se napolju dogodilo? Govori!

Sebastijan nije ni pogledao devojkicu.

— Ne znam. Jednostavno je nestao. Ja sam mu bio okrenut leđima i nisam video kako se to dogodilo.

— Šta hoćeš da kažeš time „jednostavno je nestao“?! — povika Titus Streč.

— Nestao je! — ponovi Sebastijan.

— Bio je na konju. A konj ne može da nestane!

— Ti si mu dao neki znak, kurvin sine! — besno se umeša Hari Laredo. — Eto šta se dogodilo! Dao mu je znak, Tituse! — obratio se Streču.

Ovaj jurnu na Sebastijana, stisnutih pesnica.

— Da li si to učinio, Korde? Da li si mu dao neki znak?

— Nisam!

— Lažeš!

— Ne lažem! Dao bih mu znak, ali je bio suviše daleko.

Titus Streč ponovo izvuče kolt i udari mladića. Laredo zadovoljno uzviknu i podiže pušku.

— Ubiću ga! Ubiću kurvinog sina! Od snažnog udarca Sebastijan pade na vrata, šarke škripnuše i on se nađe na podu.

Laura Kinkejd kroči u veliku prostoriju.

— Ne udarajte ga! Nije on kriv! — rekla je. — Ja sam dala znak Longbridžu.

— Ti, droljo! — kriknu Titus Streč. — Kako?

— Rekli ste mi da založim vatru... Učinila sam to i dala sam Longbridžu znake dimom. On ih je primetio i postao oprezniji.

Hari Laredo prvi skoči, ludački urliknu i baci se na nju, pružajući ruke prema njenom vratu. Sebastijan odskoči od vrata kad devojka vrisnu od straha.

Napolju, Longbridž je čuo njen vrisak. Dotle je dobro osmotrio kuću i prostor oko nje. Odlučio se za veliko pojilo za konje. Ustao je i u nekoliko velikih skokova stigao do njega pa se bacio u zaklon.

Sada se nalazio svega dvadeset metara daleko od zgrade poštanske stanice, tačno naspram vrata.

Sebastijan snažno udari Harija Lareda. Lud od besa, nije osećao bolove od rane. Laredo pade i pruži ruku pokušavajući da dohvati pušku. Sebastijan odgurnu pušku nogom i nastavi nemilosrdno da ga udara. Hari Laredo se od bolova previjao pod njim. Podigao je ruke pokušavajući da zaštiti lice od udaraca.

Falon zamahnu revolverom da udari Sebastijana po glavi, ali Laura Kinkejd ponovo kriknu a napolju, Džej Longbridž istovremeno prvi put povuče obarač na pušci.

Kuršum razbi staklo na velikom prozoru. Falonov revolver zastade u vazduhu.

— Streče! Gde si, Streče? — začu se zatim i Longbridžov glas.

— Falone! Pazi na prozor! — povika Streč i gurnu vrata nogom.

Laredo je puzao po podu. Sebastijan najzad prestade da ga udara. Ruke su mu bile teške od bolova. Rane su mu ponovo prokrvarile.

Džej Longbridž je ležao iza debelog pojila od izdubljenog stabla. Uzeo je revolver i ispalio je šest metaka. Šest prozora bilo je razbijeno.

— Streč! — drugi put je uzviknuo. — Da li me čuješ, kukavico?

Titus Streč je klečao iza razbijenog prozora.

— Jesi li ti, Longbridže? — glasno je upitao.

— Jesam. A ko si ti?

Streč okrete burence revolvera i prebroja metke u njemu.

— Ja sam onaj kome si povalio ženu! — rekao je glasom punim neskrivene mržnje.

— Streč!

— Da, Streč! — besno je zaurlao. — Streč iz Farmingtona!

— Ha-ha-ha! I jahao si čak dovde zbog povredene časti! Zbog žene koja je drolja!

— Bila je drolja, Longbridže! Bila je! Više nije!

— Ubio si je?

— Naravno! Ubiću i tebe!

— Ha-ha-ha! To ćemo još videti!

Laredo najzad dohvati svoju pušku i sede na pod, oslonivši se na Falona. Rukavom je brisao krv sa razbijenih usana i brade.

— Ko je sve sa tobom, Streče? — povika Longbridž.

Falon pažljivo i polako proviri kroz prozor. Osim pojila za stoku nije video ništa drugo.

— Gde se on nalazi? — tiho upita Streč.

— Iza pojila! — isto tako tiho odgovori Falon. — To je jedino mesto gde bi mogao da bude.

Streč kleknu iza prozora. Pažljivo je osmotrio pojilo a zatim podigao pušku i opalio. Kuršum pljusnu po vodi i udari u zid pojila. Čovek iza njega počeo da puca iz revolvera, razbijajući stakla prozora.

Sebastijan zgrabi Lauru Kinkejd i povuče je u zaklon.

Longbridž je ležao iza pojila i mirno punio revolver. Nije mu se žurilo. Bio je gospodar situacije. Imao je još pun sat vremena do dolaska poštanskih kola, sasvim dovoljno da ih namami iz kuće i da ih likvidira. Činilo mu se da će to biti lako izvodljivo pošto je zaključio da ima posla sa glupim ljudima.

— Kako se zove žena koja je sa vama? — upitao je, kad je napunio kolt i ponovo se okrenuo na stomak. — Recite mi njeno ime.

Streč se okrete prema devojci.

— Kako se zovete?

Otovorila je usta ali od straha i uzbuđenja nije mogla da govori. Umesto nje odgovorio je Sebastijan.

— Zove se Laura. Laura Kinkejd.

Streč doviknu njeno ime Longbridžu.

— To je moja žena, Streče! — odmah viknu ovaj.

— Naravno da jeste! — zadovoljno se nasmeja Streč. — To mi je poznato. Ali, sada je sa mnom. U mojim je rukama.

Sebastijan je tačno znao šta će se dalje događati. Doći će do trampe zlata za ženu. Samo, zasad se činilo da nijedna strana nije zainteresovana da tu trampu i sprovede.

Kao da ga demantuje, ponovo se začu Longbridžov glas:

— U mojim rukama je zlato, Streče! — uzviknuo je. — Šta kažeš o tome?

Sebastijan oseti kako se telo žene koju je pridržavao pomeri u nemom i bolnom grču. Sad je bila sigurna, sad je pouzdano znala da je njen verenik zaista opljačkao zlato iz banke u Farmingtonu. A pošto je to bila istina, onda je moralo biti istina i ono sa Strečovom ženom.

— Imam predlog kako da se nas dvojica dogovorimo, Longbridže! — javi se ponovo Streč. — Da li te interesuje?

Ležeći iza pojila, Džej Longbridž se zadovoljno osmehnu, jer su glupi

ljudi u kući zagrizli mamac koji im je servirao.

— Kakav je to predlog? upitao je.

— Reci ga?

Streč se malo približi prozoru.

— Daću ti ženu za zlato! — uzviknuo je. — Ti meni zlato, ja tebi ženu. Kako ti se dopada moj predlog?

Nekoliko trenutaka vladala je tišina.

Streč rukom daje znak Hariju Laredu i ovaj se dovuče do njega.

— Šta je? — prošaputao je.

— Idi na drugi prozor! — tiho i brzo je šaputao Streč. — On je iza pojila. Trudi se da ga vidiš. Ako se bar malo otkrije, odmah pucaj u njega. Jasno?

— Ne brini, Tituse. Ako se otkrije, moj je!

Odvojio se i otpuzao do drugog prozora.

Napolju, Longbridž pomeri torbu sa novcem.

— U redu, Streče — odgovorio je.

— Prihvatam! Pošalji je napolje!

Streč se promuklo nasmeja.

Od tog smeha Laura Kinkejd zadržta i pribi se uz Sebastijana, kao da traži zaštitu.

— Neće to ići tako lako, Longbridže!

— Šta hoćeš?

— Prvo nam moraš pokazati to zlato!

Longbridž podiže kožnu torbu iznad ivice pojila, pokazujući je.

— Zlato je u njoj, Streče! Deset hiljada dolara! Sad je pusti!

Titus Streč pređe jezikom preko suvih usana. Kad bude imao zlato u rukama a Longbridž bude mrtav, ponovo će imati tu ženu. Mora je povaliti, isto kao što je i Longbridž povalio njegovu. A onda će je ubiti. Kao i ostale.

— Baci torbu sa zlatom ovamo! — viknuo je Longbridžu.

— Ha-ha-ha! Jesi li polude, Streče? Prvo pošalji ženu a odmah zatim ćeš dobiti zlato.

Iznervirani Titus Streč istrže pušku iz Laredovih ruku i isprazni je u

pravcu pojila. Longbridž samo sag-nu glavu i mirno sačeka da prođe i taj izliv Strečovog besa.

Streč ponovo baci pušku Laredu.

— Budi pametan, Longbridže! Že-na je ovde, kod mene, i biće bolje da postupiš onako kako ja kažem. Znaš i sam, ona je žena a mi ovde smo svi muškarci. . . Moglo bi nešto nepri-jatno da joj se dogodi. . . Ili prijat-no, zavisi kako ko na to gleda. . . Ha-ha-ha!

Longbridž zgrabi svoj kolt.

— Samo je dodirni, Streče, ti pro-kleta huljo!

— I ti si dodirnuo moju ženu, a ni-si me pitao.

— Ona je to želela. Tvoja žena je bila obična drolja. Sama me je od-vukla u krevet. Tebe je mrzela i pre-zirala.

— Ti si imao moju ženu i jaću imati tvoju! Razgovor je završen!

— Pošalji je napolje i dobićeš zla-to!

Longbridž se za trenutak pojavi iznad pojila i ispali šest metaka kroz porazbijane prozore. Sebastijan pritisnu Lauru Kinkejd uz zid, štiteći je svojim telom.

— Imam više vremena od tebe, Longbridže! — smejao mu se Titus Streč. — Poštanska kola stižu oko četiri. Ja nemam razloga za zabri-nutost, ali ti imaš. . . Ne zaboravi da zbog pljačke banke u Farmingto-nu odavde moraš otići pre nego što se pojave poštanska kola.

Longbridža ta vest nije uzbudila.

— Ovde niko ništa ne zna o toj pljački banke — rekao je. — Ne iz-mišljaj, Streče!

— Ha-ha-ha! Gluplji si nego što sam mislio! — glasno se smejao Ti-tus Streč. — Zar ne znaš da te traži šerif sa poterom? Pretražuju celu okolinu? Bili su i ovde! Zna sve o pljački i o tebi!

Longbridžu se to nije svidelo. Pre-trnuo je. Niko nije znao, razmišljao je. Mora da Streč laže. Svi su znali da je banka opljačkana, ali niko nije znao da je on opljačkao to zlato. Je-

dino je Strečova žena mogla da po-sumnja i da to ispriča Streču. . . Ali, šerif nikako nije mogao njega da traži. Zaključio je da je još uvek on gospodar situacije, mada je sada imao manje vremena nego što je mislio. Vest o šerifu i poteri u blizini nije mu se ni najmanje dopala.

— Dobro, Streče — uzviknuo je. — Novac ide na pola puta! Da li prista-ješ?

— Pola puta. . . Dobro. . . Kad padne na zemlju pošalji ženu napo-lje. Ako kroz vrata izađe neki muš-karac, pucaću! Da li si me razu-meo?

— Naravno da jesam, Longbridže! Sad se ti uzbuđuješ!

— Pošalji ženu!

— Prvo zlato!

Longbridž podiže torbu sa zlatom i baci je. Pala je tačno na polovinu puta između pojila i kuće. Streč je pohlepno posmatrao prašnjavu, iz-lizanu tašnu. Usta su mu se osušila od lude želje za zlatom.

Zbog tog zlata je krenuo, zbog njega je ubijao i bio je spreman da ponovo ubija. Ostvarenje svih nje-govih želja sada je bilo na svega de-setak metara od njega. Blizu, ali ipak daleko.

Don Falon je takođe netremice posmatrao torbu. Nervozno je žva-kao duvan i znojio se od uzbuđenja. Jedna trećina od deset hiljada dola-ra pripadala je njemu. Smatrao je da će mu to biti dovoljno da ode u Kaliforniju i otpočne nov život.

I suludi Hari Laredo se malo pod-iže da pogleda kožnu torbu. I on je imao svoje planove. Ubiće Felona i Streča čim im zlato dospe u ruke. A kad se dočepa zlata, odjahaće pravo u Durango.

Streč se odmače od prozora.

Laura Kinkejd ponovo poče da plače.

— Napred! Krenite! — naredi joj Streč.

Laredo je zainteresovano posmat-rao ženu i plavokosog mladića uz koga se pribila.

— Ona neće izaći! — reče Sebastijan.

Streč uperi cev kolta u njega.

— Čija je ona žena, Korde? — upitao je, podsmešljivo. — Tvoja ili onoga napolju?

— Ostavite je na miru!

— Sebastijane! — prošapta Laura Kinkejd, drhteći od straha. — Ne daj me!

— On vam ne može pomoći — prekide je Titus Streč i uhvati je za ruku. — Ne pokušavaj ništa da preduzmeš, Korde! Uradiš li nešto nepromišljeno, bićeš mrtav!

Laredo nemo podiže pušku i uperi cev u Sebastijana. Ovaj u nemoćnom besu stegnu pesnice. Zaista je bio nemoćan. Ništa nije mogao da učini da bi joj pomogao.

— Polako, mladiću! Zaista ništa ne možeš učiniti! Budi strpljiv i čekaj svoju šansu! — savetovao mu je stari Amos. — Još sve nije izgubljeno. Neka ovu bitku oni vode sami među sobom.

— Ali... Ubiće je! Ne mogu to da dozvolim!

— Neće! Neće!

Titus Streč je dovuče do vrata.

— Ovo će kratko trajati! — rekao joj je, pre nego što je otvorio vrata. — Ne plašite se. Brzo ću ga ubiti i za deset minuta ponovo ćete se vratiti ovamo, u kuću.

Zatim otvori i gurnu je na prag.

Zastala je na vratima, žmirkajući zbog sunca. Neko ju je dozivao i ona se trže, osluškujući.

— Laura, to sam ja... Džej. Dođi kod mene. Idi samo pravo. Ovde sam, iza pojila. Hajde, Laura, dođi. Čekam te.

Posrnula je kad je pošla ali se uspravila i krajnjim naporom volje krenula prema glasu koji ju je dozivao.

Kao da je pred njom bio stranac. Tek kad je spomenuo svoje ime, ona se seti ko je on i kuda je krenula. Uхватила je sebe kako misli o čoveku koga je mnogo kraće ali mnogo

bolje poznavala. O čoveku koji je ostao u kući.

— Samo napred, Laura... Samo pravo, pravo prema toj torbi... Dobro, dobro napreduješ — davao joj je uputstva Longbridž, sakriven iza pojila.

Zastala je ispred prašnjave torbe.

U kući je vladala tišina. Nepodnošljiva tišina.

Čovek skriven iza pojila vlažio je usne vrhom jezika, nervozno okretao burence revolvera.

Ona pogleda kožnu torbu koja je za nju predstavljala oličenje zla.

— Dobro je, Laura — kao kroz maglu je dopirao do nje tihi Longbridžov glas. — Slušaj me pažljivo, mala moja... Uradi ono što ću ti reći, i bićemo srećni... Venčaćemo se, biće dece... Ranč...

Stajala je kao omadijana njegovim tihim, ubedljivim glasom.

— Štitim te i oni ne mogu da pucaju u tebe, Laura... Ne mogu ni da se pojave, jer bi ih odmah ubio... Sagni se, Laura... Sagni se i uzmi torbu... Nije teška, videćeš... Uzmi je, podigni je i donesi mi je... Ništa ti se neće dogoditi... Ništa ti se ne može dogoditi... Ja pazim na njih...

Prsti su joj drhtali. Pogledom je fiksirala prašnjavu torbu sa zlatom. Suze joj nestadoše iz očiju i iznenađeno, i za nju samu, sve je videla jasno. Pružila je ruku i sagnula se da uzme torbu.

— Podigni je, Laura — sugestivno je šaputao. — Uzmi je i donesi je ovamo. Kod mene. U njoj je naša budućnost...

Prstima je dohvatila dršku prašnjave torbe.

— Odlično, Laura — nastavio je sugestivno da šapuće. — Odlično, mala moja. Sad je podigni i donesi je ovamo, kod mene, Ja pazim na njih...

Titus Streč ružno opsova. Sebastijan hitro odskoči od zida i stiže do prozora u trenutku kad se devojk

pomerila. Čuo je kako joj Longbridž daje uputstva i kako Titus Streč zapinje oroz na revolveru.

Zatim se tri stvari istovremeno dogodiše.

Sebastijan bridom po Strečovom revolveru i metak ode visoko i zabi se u tavanicu. Zatim je, iskoristivši opštu zabunu, prislonio lice uz razbijeni prozor i povikao:

— Ostavi zlato, Laura! Ostavi zlato, devojko!

U istom deliću sekunde kuršumi iz Longbridžovog revolvera preleteše samo dva-tri santimetra od njegove glave.

Laura se, kad je čula Sebastijanov glas, trgla kao da se iznenada osvestila i probudila iz ružnog sna. Pucnji su je još više razbudili.

Pustila je dršku prašnjave torbe, kriknula i potrčala napred prema Longbridžu a onda pala pored njega i pokrila lice rukama, plačući od uzbuđenja.

Kad je pogledala verenika, primećtila je da mu je lepo lice izobličeno od gneva.

— Zašto je nisi podigla? — zaur-lao je na nju. — Prokleta bila, rekao sam ti da je u torbi zlato! Zašto je, do đavola, nisi podigla? Zašto me nisi poslušala? Koga si poslušala umesto mene?

Okrenula se prema njemu.

— Džej... Longbridže...

— Ostavi se sada sentimentalnosti, glupačo! Zašto nisi donela zlato?! — zaur-lao je.

— Zlato? — oglasila se ona kao odjek. — Zlato? — ponovila je.

On podivlja od nekontrolisanog besa.

— Da, zlato! — počeo da urla. Moje zlato! Naše zlato! Sad ih sve moram pobiti da bih došao do njega! Ti si sve pokvarila! Ceo moj odlično zamišljen plan si upropastila! A trebalo je samo da se sagneš i podigneš torbu, kao što sam ti rekao! Koga si to poslušala umesto mene?

Pogledala ga je, uplašena i otrežnjena.

Koga je ona to volela?

Kome je dozvoljavala da je voli?

Zar je to čovek sa kojim je trebalo da zajedno provede ostatak života?

VIII

Sebastijan je udario bridom šake Strečov revolver i metak namenjen Lauri zabio se u tavanicu. Kolt je pao na pod i obojica se istovremeno sagnuše da ga dohvate ali je revolveraš bio brži. Ali, dok se podizao, Sebastijan nalete na njega ramenom i obojica se ponovo nadoše na podu.

Titus Streč je teško disao. Odjednom je shvatio da se bori za život. Sebastijan mu je sedeo na grudima i snažno ga udarao. Fallon je ovog puta bio najprisebniji. Prišao je Sebastijanu s leđa i onesvestio ga dobro odmerenim udarcem drškom revolvera.

Sebastijan se sruči na pod.

Titus Streč, ponovo slobodan, dohvati svoj revolver. Podigao ga je i spremio se da puca napolje.

Tog trenutka Longbridž je ispalio nekoliko metaka iz svog revolvera i kuršumi još jednom proleteše kroz veliku prostoriju i udariše o zidove. Jedan kuršum pogodio je veliki zidni časovnik i on prestade da radi.

Nastalu tišinu više nije narušavalo čak ni kucanje sata. No, upravo to ih je i podsetilo na poštanska kola koja svaki čas treba da stignu, i na šerifa i poteru koju je vodio. Međutim, Titus Streč se ponašao kao da je potpuno poludeo. Mislio je samo o zlatu koje mu je bilo blizu, bliže nego ikada do tada, tako reći na dohvata ruke. Kleknuo je na jedno koleno i okrenuo se prema Laredu.

— Daj mi pušku! — zaur-lao je. — Daj mi tu prokletu pušku!

Laredo mu odmah dobaci pušku.

— Pazi, Tituse! — opomenuo ga je. — Puna je i otkočena!

— Otvori vrata!

— Jesi li poludeo?

— Otvori ih! Ja vidim napolje, jer je tamo svetlo, ali on ne vidi unutra, jer je za njega ovde mračno. Hoću to da iskoristim! Hoću da ga ubijem!

Laredo slegnu ramenima i otpuza do vrata. Uhvatio je bravu.

— Skloni se, Sebastijane! — opomenu stari Amos mladića.

— Ne, on će ostati tu gde se nalazi! — naredi Streč.

Razbojnički vođa izgarao je od mržnje. Više nije bio sposoban normalno da rasuđuje. Sebastijan ga je pažljivo posmatrao i osetio je da će Streč poginuti samo zato što više nije bio sposoban da misli i rasuđuje.

Laredo pritisnu kvaku i vrata se širom otvoriše. Sunčeva svetlost obasja sobu. Sad su svi videli kako na polovini rastojanja između pojila za stoku i kuće u prašini leži kožna torba puna zlata.

— Čim otkrije neki deo tela, pucajte! — naredi Titus Streč dvojici svojih revolveraša, a onda brzo ispali nekoliko metaka.

Kuršumi su se zarivali u drvo pojila i pravili rupe. Džej Longbridž ostavi kolt i uze svoju pušku. Ispalio je nekoliko metaka a iz prozora mu odgovoriše Strečevi ljudi.

Pojilo je bilo izbušeno od metaka. Voda je curila i kvasila prostor oko njega.

— Džej — počeo Laura Kinkejd.

Ležao je, pažljivo nišaneći.

— Da li je sve to istina, Džej? Da li si zaista ukrao?...

— Umukni!

Kad je pucnjava prestala, Laredo nogom udari vrata i ona se zalupiša. Titus Streč ustade i dobaci mu pušku.

— Ništa ti ne polazi za rukom, razbojniče! — zadovoljno se Sebastijan podsmehnu Titusu Streču. — Po svemu sudeći nećeš se dočepati tog zlata? A toliko si jahao zbog njega.

Streč je okrete brzo i poskoči kao da je od gume.

— Želiš li metak u čelo? — upitao je.

— Rekao si da ću ga u svakom slučaju dobiti — gorko se osmehnu Sebastijan. — Mislim da je i tebi jasno da zlato nećeš dobiti ni kad me ubiješ. Ne plašim se ni tebe ni smrti, Tituse!...

— Šta to govoriš? To su gluposti?

— Longbridž te je priterao uz zid!

— Čini ti se, Korde! Ja ću ipak uzeti zlato!

— Još kad bi mogao da mi kažeš kako ćeš to izvesti!

Titus Streč ne odgovori. Nastupi tišina puna iščekivanja.

Prvi se javio stari Amos.

— Ljudi, saslušajte me, molim vas!

— Šta hoćeš, stari? — obrecnu se Titus Streč.

— Evo šta hoću. Poštanska kola treba da stignu u četiri sata. Kad budu stizala, šerif će sa svojim ljudima dojahati pred njih. Prema tome, moraćete da oštrije zaigrate svoju igru!

— Šta hoćeš da kažeš, starče?

— Ono što sam želeo da kažem, to sam rekao!

— Šta da radimo, Tituse? — plašljivo se oglasi Don Falon.

Titusu Streču zlobno zasijaše oči.

— Uzećemo to zlato! — viknuo je najglasnije što je mogao. — Uzećemo ga! Taj nitkov nas u tome neće sprečiti!

— Kako, do đavola? Kako, Tituse?! — uzviknu Laredo.

Streč je naizgled mirno punio burence kolta mecima.

— Može li se odavde, iz ove kuće, izaći kroz još neki izlaz? — upitao je.

Stari Amos odrečno odmahnu glavom.

— Kao što ste videli, postoje samo jedna vrata.

Titus Streč uđe u kuhinju i brzo se vrati.

— Tamo postoji prozor! Falone, iskoči kroz taj prozor, obidi Longbridža i napadni ga s leđa. Mi ćemo za to vreme pucati i privući mu pažnju.

Glupi, debeli Falon je oklevao.

— Šta čekaš? — upita ga Titus Streč.

— Ništa. Zašto baš ja to da uradim?

— Čuo si me, glupače! Izadi, obi-di ga i sve će biti brzo gotovo!

— Ja... Zašto baš ja, Tituse?! — plačno ponovi Don Falon. — Taj čovek će me ubiti!

— Ne budi lud, Falone! Ti ćeš ubiti njega a neće on ubiti tebe! — pokušavao je da ga ohrabri Streč. — Želiš li svoj deo plena? Želiš li svoje tri i po hiljade dolara u zlatu, Falone? Želiš, zar ne? Onda, kreni! Idi i pucaj u njega! Idi i ubij ga, do đavola!

Falon počeo žustrije da žvaće duvan. Iskočio je kroz zadnji prozor i otrčao. Zaklonjen zgradom, proučavao je teren. Zatim, puzeći, počeo da pravi širok krug.

Pitao se zbog čega je Streč odabrao njega kad bi Laredo bio daleko povoljniji za taj zadatak. Laredo je, pored svega ostalog, bio veštiji u pucanju sa većeg odstojanja, jer je imao dobru pušku, dok je on morao da se izloži pucnjavi iz Longbridžovog revolvera.

Prebacivao se od hrasta do hrasta i polako približavao Longbridžu. Istovremeno se pitao zbog čega je prestala pucnjava.

Titus Streč kao da je čuo pitanje iz Falonovih misli.

— Zašto si prestao da pucaš? — upitao je Laredo.

— Moram da čuvam municiju! — odgovori mirno zmijoliki ubica. — Falon je u dobrom zaklonu i sam može da se čuva!

— Potrebna mu je naša pomoć!

— Neka se snade sam!

— Treba mu pomoći!

Laredo ga popreko pogleda.

— Tituse, nikad ti takve stvari nisam govorio, ali sada moram. Napravili smo glupost.

— Kakvu glupost?

— Zatvorili smo se u ovu kuću! Trebali smo ostati napolju! Bili bismo pokretljiviji.

— On nije znao da smo ovde, Laredo! Pretpostavljali smo da će ući u kuću!

— Vidiš da se to nije dogodilo!

— Zar sam ja kriv za to?

— Tituse, ti si sve ovo smislio...

— Pa...

— Smatrali smo te za vođu... Za najpametnijeg među nama... Nas dvojica smo želeli samo zlato...

— Nikad, baš nikad se nećete dočepati tog zlata — uzviknu Sebastijan. — Nikad! Razumete li, nikad!

Titus Streč nanišani i pritisnu okidač.

Zrno se zari u zid iznad Sebastijanove glave.

— Nemoj da misliš, da loše gađam, kopile! Promašio sam te zato što sam hteo da te promašim! Čuvam te za Lareda...

Kao da se osetio prozvanim, Laredo se pomeri prema njemu.

— Šta ćemo sa zlatom, Tituse? — nestrpljivo je upitao.

— Pogledaj kroz prozor i videćeš ga? Eno, u onoj tašni je zlato! Idi i donesi ga!

Laredo se trže i uplašeno počeo da odmahuje glavom.

— Neću... Neka idu starac ili mladić...

Streču oduševljeno zasijaše oči. Do tada mu nije palo na pamet da za ovaj posao iskoristi starog Amosa ili Sebastijana.

Sklupčana iza pojila, Laura Kinkejd ukloni kosu sa lica i ohrabri se da upita:

— Džej, da li si zaista lopov? Ja to moram da saznam...

Longbridž se podiže na laktove i prkosno je pogleda.

— Da! Ukrao sam to prokletu zlato! Želiš li još nešto da znaš?

— Zašto? Zašto si to učinio?

— Zato što sam tako želeo! Radio sam mnogo i loše sam živeo. Onda sam pozeleo da ostatak života radim malo a proživim lepo. A sada prestani da govoriš o tome! To se tebe ne tiče!

Njeni snovi o zajedničkom životu sa tim čovekom definitivno su nestali.

— Da li si planirao da se oženiš sa mnom? — ipak je upitala.

Okrenuo se na bok i pogledao je. Oči su joj bile hladne a pogled ispitivački.

— Nikad nisam rekao da to neću učiniti! — rekao je.

Odmahnula je glavom.

— Zašto ne vratiš to zlato?

Zapanjeno ju je pogledao.

— Šta? Jesi li luda?

— Nisam luda, Džej. Imam šest stotina dolara. To bi nam bilo dovoljno za početak. Otac mi je ostavio taj novac. Ukradeno zlato nije nam potrebno. Vрати ga banci. Ne želim taj novac!

Okrenuo se i stegao joj ruku tako da ju je zbolelo.

— Umukni već jednom! Nisam ukrao novac za tebe! Ukrao sam ga za sebe! Ako nastaviš tako da govoriš, išamaraću te!

— Ranije si mi govorio da me voliš! — prebacila mu je plačnim glasom. — Lagao si!

— Da, lagao sam! — potvrdio je, nasmejavši joj se u lice. — Lagao sam, govorio sam ti da te volim da bih te odvuкао u krevet. A sada dosta! Udariću te i...

— Mrzim te! — rekla je i zaplakala u nemoćnom besu.

— Mrzi me. Ne interesuje me. Proći će te to! Kasnije...

— Neće biti »kasnije«, Džej! Neću da idem sa tobom!

Snažno ju je ošamario.

— Evo ti! Rekao sam ti da ne pričaš gluposti! Hoćeš li da te ponovo udarim? Samo reci!

— Šta je bilo sa onom ženom u Farmingtonu?

— To je bilo između mene i nje. Tebe se to ne tiče!

Podigao je ruku da je ošamari još jednom ali zastade jer mu neki šum privuče pažnju. Otpuzao je do drugog kraja pojila. Iz kuće se ništa nije čulo. Šum koji ga je zainteresovao

došao je iza stabla usamljenog hrasta koji je bio najbliži pojilu.

Iza velikog kamena, ležeći potrbuške, oslonjen na lakat, Don Falon je pažljivo osmatrao. Već duže vreme bilo je tiho, a njemu, debelom i nezgrapnom, bilo je nemoguće da pojilu pride nečujno i neopaženo.

Dovukao se do stabla hrasta i oprezno provirio. Longbridž je ležao iza pojila. Žena je takođe bila iza vlažnog debla. I on i ona bili su mirni.

Don Falon pogleda u sunce koje se spuštalo i tek tada shvati u kakvoj se opasnoj i glupoj situaciji našao. Oni iz kuće trebalo je da pucaju da bi odvratili Longbridžovu pažnju od njega a nisu to činili.

Longbridž je osluškivao, uhom prislonjenim na zemlju. Tačno je znao šta se događa. Nije video Falona, ali je znao da će se za koji trenutak neko pomeriti na tu stranu. Nije morao da se pomera tako da čovek iza drveta nije ni znao da je primećen.

Tako je i bilo. Longbridž odmah povuče obarač. Falon nije imao nikakvu šansu. Nije uspeo ni da se pomeri. Zrno ga je pogodilo u grudi. Pao je licem na zemlju a revolver mu ispade iz ruke.

Bio je mrtav.

Devojka zatvori oči i ponovo zajecca.

— Ubio si ga! Proklet bio!

— Da nisam ja njega, on bi ubio mene. — objasnio joj je ravnodušnim glasom. — Zbog toga je izašao iz kuće.

— Vрати zlato, Džej! Vрати ga pre nego što i ti pogineš!

— Ne pričaj gluposti! — odbrusio je i počeo da puni revolver.

— Falon nije uspeo — progunda Titus Streč. — Taj Longbridž ga je ubio!

Video je Falona kako je pao licem na zemlju.

— Jedan manje, Streče! — vikao je iza pojila Longbridž. — Koliko vas još ima? Sve ću vas poubijati!

— Dovoljno da te ubijemo! — besno viknu Titus Streč.

Longbridž poče da puca iz puške. Meci su probijali vrata i uletali u sobu.

— Tituse, kasno je — javi se Laredo. — Poštanska kola stižu u četiri sata...

Napolju, Longbridž se glasno smejao.

— Izadi, Streče! Izadi, kukavico! Proći ćeš kao tvoj prijatelj! Ubiću te!

Laredo spusti pušku i pogleda koliko mu je još metaka preostalo.

— Nismo trebali slati ženu napolje, Tituse. To je bila velika greška — rekao je.

Streč se okrete od prozora i pogleda ga.

— Šta bi ti uradio?

— Nije trebalo da ja nešto radim. Ti si rekao da je Longbridž tvoj čovek i da se niko ne meša u vaš obračun. Sećaš li se?

Streč se prkosno uspravi.

— Ipak ćemo se dokopati tog zlata.

— Nećete, ukoliko ne izadete po njega — javi se Amos Larč.

Laredo i Titus Streč ga pogledaše.

— U pravu si, stari. Ti ćeš otići po zlato!

— Ne! Ne smete to raditi! — povika Sebastijan. — To je vaš obračun! Ne ubijajte starca! Terate ga u sigurnu smrt!

— Nazad! — povika Laredo i zabi mu cev puške u stomak. — Nazad, kopile! Ne mešaj se!

Amos Larč je stajao na sredini sobe. Titus Streč mu mahnu revolverom.

— Laredo, otvori vrata. A ti, stari, izadi napolje, uzmi zlato i unesi ga. Hajde. Kreni!

Starac klimnu sedom glavom.

— Dobro.

— Ako pokušaš nešto drugo, pucaćemo ti u glavu.

Starac izade napolje, na sunce. Bio je savršeno miran. Mislio je na Sebastijana kako stoji ispred zida a puška mu je uperena u grudi.

— Ko je taj? — upita Longbridž Lauru, kad se starac pojavio.

Ona se trže zaplašena.

— Star je — reče Longbridž.

— To je Amos Larč, vlasnik ove poštanske stanice.

— Izgleda da hoće da uzme zlato. Ona ga zapanjeno pogleda.

— Džej! Ne smeš ga ubiti! On je star!

— Stari brže umiru! — zapeo je oroz i namestio se da puca.

Amos Larč prede pogledom po predelu u kome je proživeo svoj život. Sunce je zlatilo vrhove planina a i sada starčeva kosa sijala se kao srebro. On lagano spusti pogled na torbu koja je stajala pred njegovim nogama, zatim se sagnu i pruži ruku da je dohvati.

— A sada je donesi ovamo! — odjeknu Longbridžov glas.

Amos Larč je nepomično stajao sa torbom u ruci.

— Ne! Donesi je ovamo! — vikao je Titus Streč.

Starac jasno ču zapinjanje revolvera.

— Ovamo, starče! — ponovo se javi Longbridž.

Laura se odjednom uspravi.

— Amosa, bežite! Bežite!

Olovo zapljušta po pojilu i voda je poprskala po licu. Longbridž je povuče natrag na zemlju. Ona glasno vrisnu i Sebastijan napusti svoje mesto pored zida.

— Šta to radite? Vi ste zveri! — uzviknuo je.

— Hoćemo zlato! — preseče ga Titus Streč. — Samo pokušavamo da ga se dočepamo!

— Zar morate sve da poubijate zbog zlata? Šaljete napolje starca a sami se plašite!

— Život je težak! — hladno reče Titus Streč.

— Pusti me da odem! — vikala je Laura. — Pusti me!

— Nikuda ti ne ideš! — suvo se nasmeja Longbridž. — Oteraću te kad te se budem zasitio, ne pre!

Amos Larč krenu prema kući. U ruci je držao tašnu. Longbridž pri-

tisnu okidač. Starac se bolno zgrči i pade na zemlju.

Laura se baci na Longbridža i zabi mu nokte u obraze. Lako je se oslobodio i nekoliko puta ju je snažno udario.

— Danas si ubio dva čoveka! — dahtala je. — Koliko ćeš ih još ubiti?

— Koliko bude trebalo. A sada prestani. Kad se ovo završi, isprebiću te tako da ćeš te batine pamtiti celog života!

Laredo je pokušavao da razmišlja. Situacija bi se izmenila kad bi Longbridž ostao bez municije. Titus Streč je pogrešio što nikog nije ostavio napolju, jer tada do ovakve situacije ne bi moglo da dođe. Na kraju se obratio Streču.

— Tituse, ovde smo kao u mišolovci. Šerif sa poterom može svakog časa da naiđe. Nešto moramo preduzeti.

Streč klimnu glavom.

— U pravu si. Popni se na krov i odande pucaj u njega.

Laredo sumnjičavo zavrte glavom.

— Ne dopada mi se taj plan! — rekao je.

— Nemamo više vremena. To je poslednja šansa.

— A šta ćeš sa ovim? — pokaza Laredo na Sebastijana.

— Vezaću ga. Pridi i pruži ruke, kopile!

Konopac je bio debeo i ubrzo su obe mladićeve ruke bile čvrsto vezane.

Laredo izađe kroz kuhinjski prozor i osmotri okolinu. Zatim baci pušku na krov pa se uhvati za ivicu i lako se pope. Počeo je oprezno da puzi prema dimnjaku koji mu je obezbeđivao siguran zaklon, a bio je i zgodno mesto za osmatranje. Video je samo ženinu suknju i deo Longbridžovog ramena.

Longbridž pogleda gore i vide cev puške kako viri iza dimnjaka.

— Evo novog pokušaja. Zaista se trude. Hoće da me ubiju s krova. Lezi, Laura. Neću da ti se nešto dogodi. Trebaćeš mi.

Laredo ponovo pogleda dole i opsova. Više nikog nije video. Podigao je pušku i ispalio jedan metak. Streč pripuca iz kuće.

Longbridž je mirovao i čekao. Kad se puška ponovo pojavila na krovu, on povuče obarač. Kuršum udari u dimnjak i parčići cigle i maltera uleteše Laredu u oči. Izgubio je ravnotežu i uhvatio se rukom za dimnjak, da ne padne. Drugi Longbridžov metak pogodi ga u grudi. Pao je sa krova i ostao nepomično da leži.

IX

Dvojica manje, Streče! Koliko vas još ima?

— Šta ćeš sada da uradiš, Streče?

— upita ga Sebastijan.

— Ubiću tebe! — polako reče razbojnik. — Ubiću te!

— Nećeš! Potreban sam ti! Bez mene ne možeš doći do zlata, sad kad je i Laredo mrtav. Čim izađeš iz kuće, Longbridž će te ubiti. Ako ostaneš ovde, proći ćeš isto, jer Longbridž može da čeka a ti ne možeš. Osim toga, on može da izgubi samo zlato, a kad se ja zakunem da si ti ubio starog Amosa Larča, bićeš osuđen na smrt. Ne možeš doći do zlata bez moje pomoći!

— Ubiću te!

— Otkupiću svoj život, Streče!

— Čime?

— Zlatom! Daću ti ga za sopstveni život. Ako me ubiješ, ništa od zlata. Kako hoćeš... Podeli zlato sa Longbridžom!

— Nisam lud! Zlato je moje! On ga je ukrao!

— A ti ga sad kradeš od njega! Podeli sa njim, ili čekaj šerifa i poturu. Trećeg nema!

Streč pomisli da je Sebastijan u pravu. Situacija je bila beznađna. Longbridž je bio njegov zarobljenik ali je i on bio Longbridžov. Fallon i Laredo su poginuli. Ostao je sam i pružila mu se prilika da podeli zlato. Polovina je bila bolja nego ništa.

— Longbridže! — viknuo je kroz prozor.

— Šta hoćeš?

— Imam predlog!

— Kakav predlog!

Ni Longbridž više nije mogao da oteže. Ubio je trojicu a kola su se sve više približavala. Bilo je krajnje vreme da se sve ovo završi.

— Podelimo zlato, Longbridže! Pola-pola!

— Koliko vas još ima u kući?

— Imam još dvojicu! — slaga Streč. — Prihvati predlog!

— Lažeš, Streč!

— Dodi pa se uveri!

Longbridž stegnu Laurinu ruku.

— Koliko ih još ima u kući? — upitao ju je. — Koliko?

— Pusti me! Boli! Ima ih još dvojica!

— Ko su?

— Streč i Sebastijan Kord.

— Ko je taj Sebastijan Kord?

— Pošten čovek. Stočar. Zaštitio me je i zbog toga su ga zakovali za zid.

— Ha-ha-ha! Zato što te je štitio, ha? Kladim se da je mlad i zgodan.

— To nije važno. On se unutra slučajno zatekao.

— Hej, Streče! Prihvatam pogodbu! — viknu Longbridž a zatim se okrete devojci. — Videću šta ću sa tim tvojim zaštitnikom! Možda je on imao nešto sa tobom!

Osetila je kako ga silno mrzi, ali on je već nije gledao.

— Kako ćemo podeliti zlato? — viknuo je Streču.

— Poslaću čoveka. On će podeliti zlato. Pola tebi pola meni.

— U redu. Šalji ga.

— Sebastijane, ne izlazi! Ubiće te! — vrisnu Laura, uspravivši se ali je Longbridž odmah grubo obori i počeo da je udara.

Titus Streč otvori vrata i mahnu pištoljem Sebastijanu da izađe. Mlađić poslušao. Izašao je napred vezanih ruku. Razmišljao je kako postoji mogućnost da pogine ali i da se spase i da nešto učini za devojku.

Torba je ležala u prašini. Longbridž i Titus Streč držali su ga na nišanu. On pride torbi i podiže je.

— Čujte me obojica! — viknuo je.

— Podeli novac i ne pričaj! Držim te na nišanu! — povika Longbridž.

— Ako me ubiješ, izgubićeš novac!

— Hoćeš da me prevariš!

— Obojici nudim pogodbu!

— Ne sklapam pogodbe sa pokojnicima! — zaurla iz kuće Titus Streč. — Počni da deliš novac!

— Longbridže, ona je deo pogodbe — nastavi Sebastijan. — Ako želi da ode, pusti je neka ode.

— Želim da odem! — viknu ona. — Želim!

— Idi! — tiho prošišta Longbridž.

— Kad se budeš vratila, prebiću te.

Ona ustade i dotrča do Sebastijana. Zagrlila ga je.

— Ubiće te! — plačući je jecala.

— Znam ja šta oni hoće. Idi dalje od mene i skloni se! Ovde će biti pucnjave!

Ona poslušala i otrčala.

— A sada slušaj, Streče! — nastavi Sebastijan. — Pre nego što dobiješ zlato, hoću nešto i od tebe!

— Dobićeš metak! — zaurla Titus Streč. — Metak u čelo!

— Tako ćeš ostati bez zlata i dokazati da si glup.

— U redu. Šta tražiš?

— Svoj revolver.

— Šta će ti?

— Dobaci mi ga.

Revolver pade pored Sebastijanovih nogu. On se sagnu i podiže ga. Svih šest metaka bili su u burencetu.

— Hajde, Korde! Podeli sad novac! — pozva ga Longbridž.

Sebastijan otvori torbu i zlato zablista na suncu. Ali, on nije uzeo novac. Umesto toga bacio je torbu u vazduh i zlato se razlete a on počeo da beži.

Laura vrisnu. Longbridž zareža i zgrabi pušku. Titus Streč izjuri iz kuće i ispali metak prema Sebastija-

nu. Pogodio ga je i mladić pade. Revolver mu ispade iz ruke.

Longbridž opali na Streča, ali promaši. Streč se okrete ka njemu i brzo ispali nekoliko metaka iz kolta. Pogodio je. Longbridž za trenutak zastade kao da je naleteo na nevidljivi zid. Širom je otvorio oči ali više nije video ni Sebastijana na zemlji, ni Lauru koja je histerično vrištala, ni Streča koji se zadovoljno smejao, ni zlato koje je bleštalo na suncu... Puška mu iskliznu iz ruke, oči mu se najzad zatvoriše, pade u vodu pojila.

Titus Streč nije mogao da poveruje da se sve tako dobro, po njega, završilo. Sad, kad je ubio Longbridža, njegovo je bilo sve: zlato, žena i osveta zbog koje je toliko jahao.

Prišao je torbi, čučnuo i počeo da skuplja zlato.

— Pusti je da ode! — molio je sa zemlje Sebastijan. — Ona nema veze sa svim ovim...

— Zamoli me! — smejao se Streč.

— Molim te, pusti je! Molim te! — bez oklevanja reče Sebastijan.

— Moli, samo moli! — zadovoljno se cerio Titus Streč.

— Preklinjem te, pusti je...

Laura se sagnu i iz prašine podiže Sebastijanov kolt. Nanišaniła je u Streča, koji na nju nije obraćao pažnju nego je skupljao zlato iz prašine.

— Streče! Okreni se! — pozvala ga je.

Zgrabio je svoj revolver i okrenuo se. Ali, ona je odmah pucala. Metak ga je pogodio u levu stranu grudi i odbacio preko torbe sa zlatom, koja uskoro postade crvena od njegove krvi. Bio je mrtav.

Revolver joj ispade iz ruke. Suze su joj curile niz lice.

Sebastijan se dovuče do nje.

— Ne treba više da plačeš, Laura! Sve je gotovo! — rekao je

KRAJ

➡ **OBAVEŠTENJE KUPCIMA PAN POSTERA**

Maloprodajne cene **PAN POSTERA** su **20 DINARA** za veliki format (70 x 100 cm) i **16 DINARA** za mali format (50 x 70 cm).

Najpovoljniji način da sa deset odsto popusta dobijete **PAN POSTER** jeste da unapred uplatite **18 DINARA** za veliki ili **14,40 DINARA** za mali format po jednom primerku i to putem opšte uplatnice na žiro-račun NIŠRO »DNEVNIK« Novi Sad OUR »Izdavačka delatnost« 65700-603-6350. Kod ovakvih uplata narudžbenica nije potrebna, ali se mora naznačiti naziv i količina postera.

PAN POSTER možete naručiti i pouzecom — putem ove narudžbenice — pri čemu se, pored pune maloprodajne cene zaračunavaju i troškovi otpreme i pakovanja u futrolu.

NARUDŽBENICA (popuniti štampanim slovima)

**NIŠRO »DNEVNIK« OUR »IZDAVAČKA DELATNOST« (RJ KOMERCIJALA) 21000
NOVI SAD, Bulevar 23. oktobra 31.**

Ovim neopozivo **NARUČUJEM** sledeće postere:

(Navesti oznaku postera i količinu)

Vrednost naručenih postera po važećim cenama, kao i troškove pakovanja i otpreme, platiću poštaru prilikom preuzimanja pošiljke

(Prezime i ime)

(Ulica i broj)

(Zanimanje)

(pošt. broj i mesto)

(Svojeručni potpis naručioce)

KUPCIMA PAN POSTERA!

PAN POSTERE možete kupiti na sledećim prodajnim mestima:

BOSNA I HERCEGOVINA

BANJA LUKA

- knjižara »VESELIN MASLEŠA«, Ul. V. Masleše 22.
- Robna kuća »BOSKA«, odel. 216, Trg m. Tita bb.
- knjižara »MLADOST«, Hanište bb.

BIHAĆ

- knjižara »VESELIN MASLEŠA«, M. Tita 10.
- knjižara »VESELIN MASLEŠA«, Ozimice TO - 15.
- SOUR »VESELIN MASLEŠA« GTRO »BIHAĆ«, Drvarska

DOBOJ

- Robna kuća »BEOGRAD«, odel. 3050, M. Tita 1a.

JAJCE

- knjižara »VESELIN MASLEŠA«, br. 466, Ive Lole Ribara 28.

MOSTAR

- knjižara »SVJETLOST«, br. 12, M. Tita 109.

BOS. BROD

- Robna kuća »BEOGRAD« odel. 2850, M. Tita 2.

PRIJEDOR

- knjižara »VESELIN MASLEŠA«, br. 412, M. Tita 35.

PRNJAVOR

- Robna kuća »PRIMA« RO »PROMET«

SARAJEVO

- knjižarska kuća »SVJETLOST« 795, Vase Misikina 14.
- knjižara »SVJETLOST« br. 1, M. Tita 54.
- knjižara »OSLOBODENJE«, M. Tita 13.

TUZLA

- RTK Robna kuća »TUZLANKA«, Bratstva i jedinstva 26.

ZENICA

- Robna kuća »BEOGRAD« OOUR 1650, M. Tita 73.

MOSTAR

- knjižara »VESELIN MASLEŠA«, Mostarskog bataljona 9.

CRNA GORA

BAR

- NIO »POBJEDA«, Knjižara »KULTURA«, Bul. revolucije 6.

BIJELO POLJE

- Robna kuća »BEOGRAD« OOUR 3950.

HERCEG NOVI

- TRO »MJEŠOVITO« OOUR »VELEPRODAJA«, Njegoševa 16.

TITOGRAD

- NIO »POBJEDA«, Knjižara »KULTURA« Ul. Slobode 35.

TIVAT

- TRO »MJEŠOVITO«, OOUR »PROMET«, Moše Pijade 2.

HRVATSKA

DUBROVNIK

- knjižara »MARIN DRŽIĆ«, Nozarit bb. PLOČE

OSIJEK

- knjižara IKRO »MLADOST«, Ul. L. Kordića 4.

KOPRIVNICA

- knjižara »NARODNE NOVINE«, Trg m. Tita 4.

KARLOVAC

- TRO »TEKSTIL«, RK »KARLOVČANKA« odel. 17.

METKOVIĆ

- knjižara »RAZVITAK«, OOUR »MALOPRODAJA«, Stjep. Filipovića bb.

PODR. SLATINA

- Robna kuća »SLATINKA«

RIJEKA

- »DISKO-BUTIK«, Ul. Križanićeva 1.

- knjižara IKRO »MLADOST«, Korzo 11.

PULA

- knjižara »MLADOST«, Trg Republike 3.

- knjižara »MATKO LAGINJA«, Trg bratstva - jedinstva 9.

SISAK

- Robna kuća »GRADSKI MAGAZIN«

NAŠICE

- Nakladni zavod »MATICE HRVATSKE«, Radićeva 23.

VARAŽDIN

- Robna kuća »VAMA«, odel. 766, Lenjinov trg 9.

VINKOVCI

- Robna kuća »VINKOVČANKA«

VIROVITICA

- Robna kuća »TRGOCENTAR«, odel. »Samoizbor« 2/1.

VUKOVAR

- Robna kuća »VELEPROMET« - »VUKOVAR«, odel. 103.

SLAVONSKI BROD

- knjižara »NARODNE NOVINE«, Stovarište veleprodaje

ZADAR

- knjižara »RAD«, Lole Ribara 6.
- TRO »ZADRANKA«, Skladište br. 7/69, Uvala Gaženice 23.

ZAGREB

- knjižara »MLADOST«, Prod. 1. Ilica 30.
- knjižara »MLADOST«, Petrinjska 2.
- knjižara ITRO »NAPRIJED«, br. 2, Trg Republike 17.
- knjižara »PROSVETA«, Trg bratstva - jedinstva 5.
- knjižara »TEHNIČKA KNJIGA«, br. 1, Masarikova 17.
- knjižara »TEHNIČKA KNJIGA«, Kačićeva 26.

SLAVONSKA POŽEGA

- RO »POŽEŠKA DOLINA«, RK »SLAVONKA«, Nikole Demonje 5.

MAKEDONIJA

SKOPLJE

- knjižara »MAKEDONSKA KNJIGA« 4, Trgovački center
- knjižara »KULTURA«, br. 42, Pitu Guli 1.

SLOVENIJA

DOMŽALE

- Robna kuća »NAPREDAK«, Totov trg 1.

CELJE

- knjižara »PRIMORSKI TISK«, JLA 5.

KRANJ

- knjigarna »MLADINSKA KNJIGA«, Majstrov trg 1.

LJUBLJANA

- knjigarna »MLADINSKA KNJIGA« in galerija, Titova 3.
- knjigarna »MLADINSKA KNJIGA«, Nazorjeva 1.

MARIBOR

- knjigarna »MLADINSKA KNJIGA«, Galerija ARS, Gosposka 28.

PTUJ

- knjigarna »MLADINSKA KNJIGA«

SLOVENJ GRADEC

- knjigarna »MLADINSKA KNJIGA«, Glavni trg 8.

TITOVO VELENJE

- knjigarna »MLADINSKA KNJIGA«

TOLMIN

- knjigarna »MLADINSKA KNJIGA«

SRBIJA

(van pokrajina)

ALEKSINAC

- knjižara BIGZ »KULTURA«, br. 6, M. Tita 133.

ARANĐELOVAC

- knjižara »PROSVETA« JNA 2.

BAJINA BAŠTA

- RO »KADINJAČA«, M. Tita bb.

BEOGRAD

- Robna kuća »BEOGRAD«, odel. 125, Terazije 15 - 23.
- Robna kuća »BEOGRAD«, br. 2, Knez Mihailova 5.
- Robna kuća »BEOGRAD«, odel. 137, Nušićeva bb, DRAKSTOR
- Robna kuća »BEOGRADANKA«, br. 4, Masarikova 5.
- Dečja robna kuća »BEOGRAD«, Trg Marksa i Engelsa
- knjižara »JUGOSLOVENSKA KNJIGA«, Knez Mihailova 2.

BEOGRAD

- knjižara BIGZ »KULTURA«, Terazije 45.
- knjižara BIGZ »KULTURA« 37. Bul. revolucije 239.
- knjižara BIGZ »KULTURA«, Požeška 61, BANNOVO BRDO
- knjižara BIGZ »KULTURA«, Patrisa Lumumbe 46, KARABURMA
- knjižara BIGZ »KULTURA«, S. Vukosanovića 9, MILJKOVAC
- TRO »PAPIR« prodavnica »CERAK«, Kosmajka 56a, CERAK

NOVI BEOGRAD

- Robna kuća »MERKATOR«, Palmira Toljatija 7.
- knjižara BIGZ »KULTURA«, br. 4, Narodnih heroja 11.

ZEMUN

- Robna kuća »BEOGRAD« OOUR 1233, M. Tita 13.

DONJI MILANOVAC

- knjižara - prodavnica »SLOGA« OOK »MI-

ROČ«, M. Tita bb.

BOR

- Robna kuća »BEOGRAD«, odel. 2250, M. Tita 2.

ČUPRIJA

- Robna kuća »MERKATOR« - ANGROPROMET, Ul. Cara Lazara 3.

ČAČAK

- RO »PROSVETA« knjižara »BRANISLAV NUŠIĆ«, M. Tita 12.

KNJAŽEVAC

- Robna kuća »BEOGRAD« OOUR 2750, Trg oslobođenja 2.
- knjižara MIR »NOTA«, Karađorđeva 11.

KRAGUJEVAC

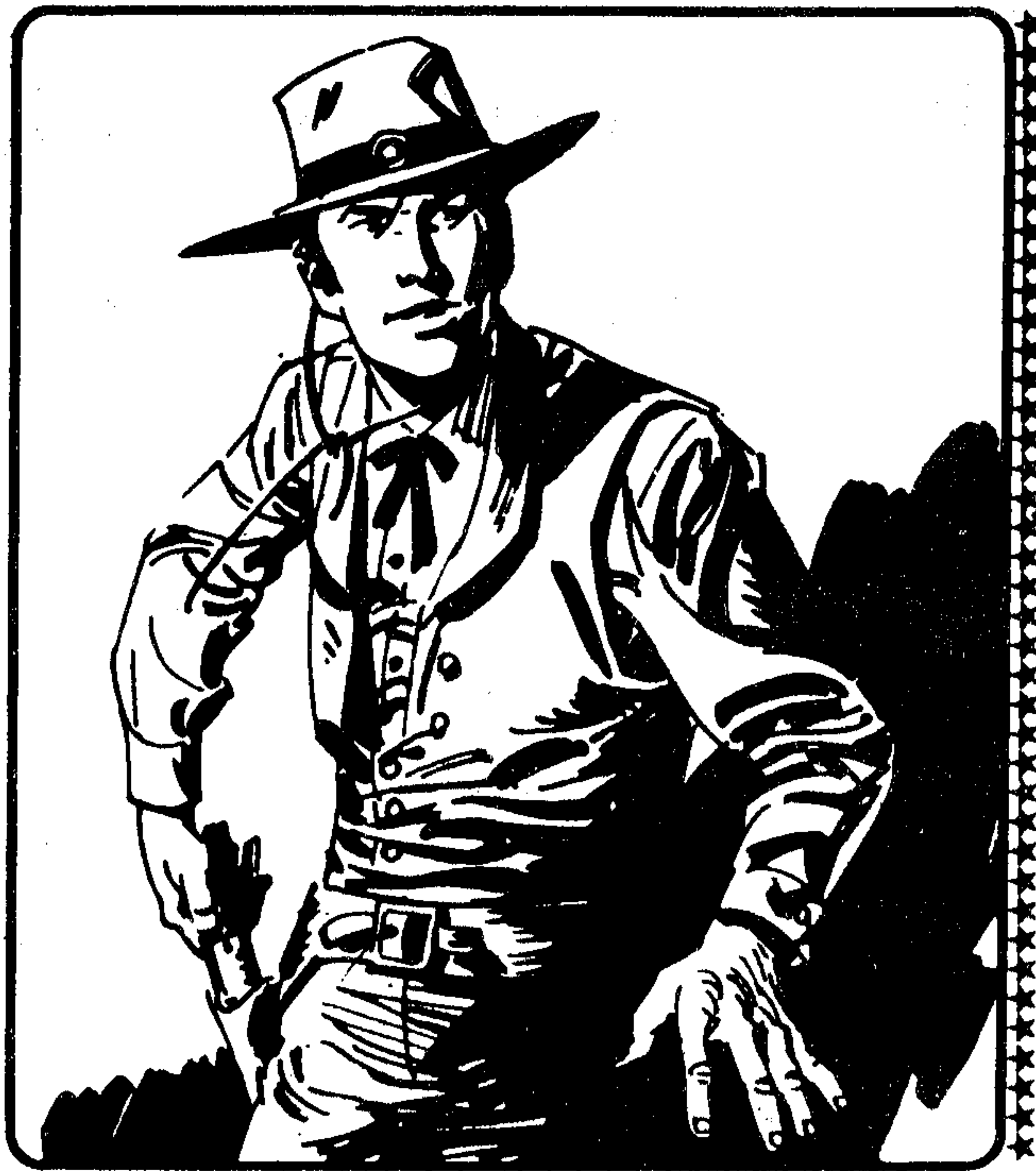
- knjižara »PROSVETA«, Dom knjiga, M. Tita 54.

KRALJEVO

- Prod. »GVOŽĐAR« - »KOLOR«, Cara Lazara 38.

KRUŠEVAC

- Prod. »UKRAS« OOUR »DEVA«, Mirka Tomića 2.

B

**ROTO
BIBLIOTEKA
X-100**

**NA PUTU
ODMORU
U PLANINI
NA MORU**

RAZONODIČE VAS

ROMANI

X-100

★ **WESTERN**

★ **KRIMI PRIČE**

★ **SVAKE NEDELJE NOVA SVESKA**

U SLEDEĆEM BROJU

I. Kolins

GRAD MRŽNJE I ZLOČINA

Begunac se u nekoliko skokova nađe kod stražnjih vrata prodavnice i rukom pritisnu kvaku. Brava nečujno popusti, ali gvoždene šarke zaškripaše kada je otvorio vrata. Počeo je da osluškuje...

JUGOBANKA

DOĐITE
DA SE DOGOVORI

YU ISSN 0353-1287

9 770353 128072